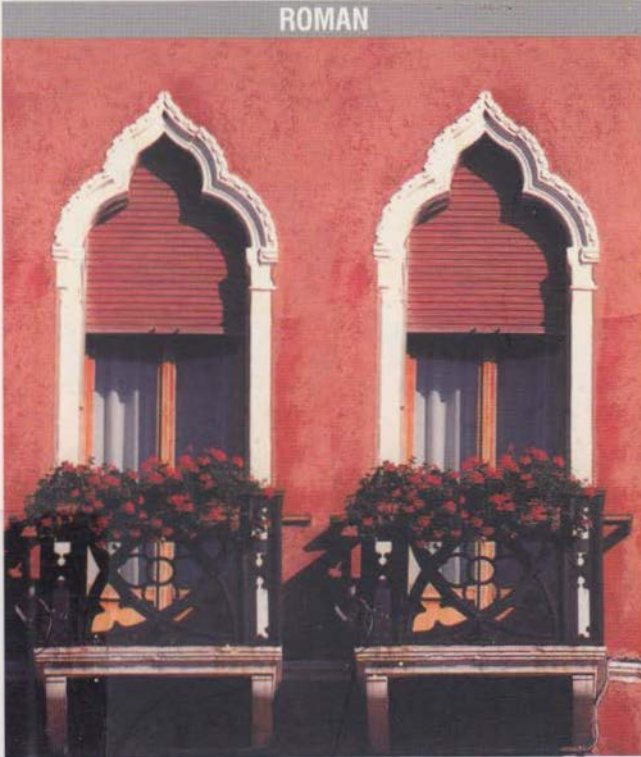

MARC LEVY
DOSTLARIM
AŞKLARIM

♥
CAN

ROMAN

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN
AYÇA SEZEN

MARC LEVY

DOSTLARIM AŞKLARIM

ROMAN

FOTOĞRAF: UĞUR GÜNYÜZ

Dünyanın çeşitli ülkelerinde milyonlarca okura ulaşan **Marc Levy**, son dönem Fransız edebiyatının en gözde yazarlarından biri. Okurlarına bir kez daha duygu ve mizah yüklü bir dünya sunuyor; Londra'nın göbeğindeki Fransız mahallesinde geçen sınımsız, sevecen ve sevimli bir öykü anlatıyor.

Otuzlu yaşlarını süren, boşanmış ve çocuklu iki eski arkadaş, hayatlarını yeniden kurmak için aynı çatı altına yerleştiklerinde bir kural koyarlar: Kadınların ve çocuk bakıcılarının bu eve girmesi yasaktır. Biri son derece egoist ve çocuk kalmış, öbürü mükemmeliyetçi ve özverili bu iki adam, kimi zaman çatışarak, kimi zaman uzlaşarak birlikte yaşamaya çalışırlarken yalnız değildir. Çevrelerinde dostları ve kapılarında bekleyen aşkları vardır. Ama geçmişin izlerini silecek gücü bulabilecekler midir?

Dostlarım Aşklarım, hayatlarını başkalarıyla çoğaltmak için ördükleri duvarları kendi elleriyle yıkma yürekliliğini gösteren insanların öyküsü.

KAPAKTAKİ FOTOĞRAF: LALEPER AYTEK

ISBN 978-975-07-0945-6

9 789750 709456

<https://www.canyayinlari.com>

KDV İÇİNDEDİR

17,50 TL

Can Yayınları: 1736

Mes Amis Mes Amours, Marc Levy

© Editions Robert Laffont/Susanna Lea Associates, 2006

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2008

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları

Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kapak resmi: © Laleper Aytek

1. basım: 2008

2. basım: Ağustos 2010

Bu kitabın 2. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Erkal Yavi

Kapak düzeni: Semih Özcan

Dizgi: Gülşay Yıldız

Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Eko Matbaası

ISBN 978-975-07-0945-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Marc Levy
DOSTLARIM
AŐKLLARIM

ROMAN

Fransızca aslından çeviren
AYÇA SEZEN

CAN YAYINLARI

MARC LEVY'NİN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
DİĞER KİTAPLARI

KEŞKE GERÇEK OLSA / roman

NEREDESİN / roman

SONSUZLUK İÇİN YEDİ GÜN / roman

GELECEK SEFERE / roman

SİZİ TEKRAR GÖRMEK / roman

ÖZGÜRLÜK İÇİN / roman

BİRBİRİMİZE SÖYLEYEMEDİĞİMİZ ONCA ŞEY / roman

Marc Levy, 1963 yılında Fransa'da doğdu. 17 yaşında Kızılhaç örgütüne katıldı, altı yıl boyunca gönüllü olarak hizmet verdi ve bir yandan da Paris-Dauphine Üniversitesi'nde öğrenimini sürdürdü. Yirmi üç yaşında ülkesinden ayrılıp ikinci vatanı ABD'ye yerleşti. Yedi yıl sonra, iki arkadaşıyla birlikte bir mimarlık şirketi kurmak üzere Fransa'ya geri döndü. On yıl boyunca bu şirketi yönetti. 40 yaşına yaklaştığı günlerde, oğluna anlattığı hikâyeleri kâğıda dökmeye karar verince, ilk romanı *Keşke Gerçek Olsa* ortaya çıktı. Dünya çapında büyük bir başarı elde eden kitap, aylarca çoksatar listelerinin başından inmedi ve otuza yakın dile çevrildi. Yazarın ikinci romanı *Neredesin*, ilkinin aratmayacak bir başarıyla çok geçmeden 1 milyon satış rakamına ulaştı. 2003'te yayımlandığı *Sonsuzluk İçin Yedi Gün*, Fransa'da 2003'ün en çok satan romanı oldu. 2004'te yayımlanan *Gelecek Sefere*, aşk, mizah ve masalsi öğelerle ördüğü romanlarının son halkası oldu. Levy, 2005'te *Keşke Gerçek Olsa*'nın devam romanı *Sizi Tekrar Görmek*'i yayımladı. Bir kısa metraj filmi de (*La lettre de Nabila*) bulunan yazar Londra'da yaşıyor.

Ayça Sezen, 1971 yılında İstanbul'da doğdu. Saint Benoit Fransız Lisesi'ni bitirdi. Lisans eğitimini İstanbul Üniversitesi Fransız Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı'nda tamamladı. Çeşitli yayınevlerinde editörlük yaptı. Halen Can Yayınları'nda editörlük yapmaktadır.

*Louis'ye,
Emily'ye*

Paris

“Caroline Leblond’u anımsıyor musun?”

“İki A, sınıfın en arkasında otururdu hep. Öptüğün ilk kızdı. Biraz zaman geçti üstünden...”

“Son derece güzel bir kızdı Caroline Leblond.”

“Nereden düştü şimdi aklına?”

“Atlıkarıncanın yanındaki şu kadını ona benzettim.”

Antoine dikkatle, bir sandalyeye oturmuş kitap okuyan kadına bakıyordu. Kadın sayfaları çevirirken, tahta atının direğine tutunmuş etrafa gülücükler saçan oğluna da göz ucuyla arada şöyle bir bakıyordu.

“Otuz beşten fazladır o kadın.”

“Biz de otuz beşten fazlayız,” dedi Mathias.

“O mu sence? Haklısın, kadında sahte bir Caroline Leblond havası var.”

“Ona çok fena abayı yakmıştım!”

“Sen de mi seni öpsün diye matematik ödevlerini yapıyordun?”

“Bu söylediğin iğrenç bir şey.”

“Neden iğrenç olsun? Yirmi üzerinden on dörtten fazla alan bütün oğlanları öpüyordu.”

“Ona deli gibi âşıktım dedim sana!”

“İyi ya, o sayfayı çevirebilirsin artık.”

Atlıkarıncanın kenarındaki bir bankta yan yana oturan Antoine ile Mathias şimdi de, bir sandalyenin ayağının dibine büyük, pembe bir çanta koyduktan sonra atlıkarıncaya kadar kızına eşlik eden mavi takım elbiseli adamı izliyorlardı.

"Altı ay olmuş," dedi Antoine.

Mathias çantayı dikkatle incelemeye başladı. Yarı açık fermuarın aralığından bir paket bisküvi, bir şişe portakal suyu ve oyuncak bir ayının kolu görünüyordu.

"Üç aydan fazla olmamıştır! İddiaya var mısınız?"

Mathias serçeparmağını uzattı, Antoine da parmağını uzattı.

"Varım!"

Altın sarısı yelesi atın üzerindeki küçük kız dengesi- ni kaybeder gibi olunca babası yerinden fırladı ama atlıka- rıncanın başındaki görevli kız e yere yerleştirmişti bile.

"Kaybettin..." dedi Mathias.

Mavi takım elbiseli adama doğru ilerleyip yanına oturdu.

"Başlangıçta zor oluyor değil mi?" diye sordu Mathias.

"Ah, evet!" diye yanıtladı adam iç geçirerek.

"Zamanla daha da karmaşık bir hal alıyor, göreceksi- niz."

Mathias gizliden gizliye, çantanın aralığından görü- nen kapaksız biberona baktı.

"Aynalı çok oldu mu?"

"Üç ay..."

Mathias adamın sırtını sıvazladı ve zafer edasıyla An- toine'a doğru gitti. Arkadaşına kendisini izlemesini işaret etti.

"Bana yirmi euro borçlandın!"

İki adam Lüksemburg Bahçesi'nin ağaçlı yollarından birine sapıp uzaklaştılar.

"Londra'ya yarın mı dönüyorsun?" dedi Mathias.

"Bu akşam dönüyorum."

"Akşam yemeğini birlikte yemiyoruz o halde?"

"Benimle birlikte trene binersen yeriz."

"Yarın işe gideceğim!"

"Gel orada çalış."

"Başlama yine. Londra'da ne yapabilirim ki?"

"Mutlu olabilirsiniz!"

I

Londra, birkaç gün sonra

Antoine çalışma masasının başına oturmuş, bir mektubun son satırlarını yazıyordu. Mektubu baştan sona bir kez daha okudu, cebine yerleştirmeden önce özenle katladı.

Mimarlık bürosunun ahşap parkelerinin üzerine, Bute Sokağı'na bakan pencerenin tahta panjurlarından, güzel bir sonbahar gününün ışığı düşüyordu.

Antoine sandalyenin arkasında asılı duran ceketini sırtına geçiriverdi, kazağının kollarını düzeltti ve hızlı adımlarla girişteki hole doğru yürüdü. Ajans müdürünün çizdiği planı incelemek için durdu. Gönyeyi yerleştirip bir kenar çizgisini düzeltti. McKenzie başıyla teşekkür etti, Antoine da gülümseyerek karşılık verdikten sonra saatine baktı ve girişe doğru yürümeye devam etti. Duvarlarda, ajansın kuruluşundan bu yana hayata geçirilen projelerin fotoğrafları ve desenleri asılıydı.

"İzne bu akşam mı ayrılıyorsunuz?" diye sordu kabul masasında oturan kıza.

"Evet, bebeği doğurmanın zamanı geldi."

"Kız mı erkek mi?"

Genç kadın yüzünü buruşturarak elini yuvarlak karnının üzerine koydu.

"Futbolcu!"

Antoine masanın etrafından dolaştı, kızı kollarına alıp sıkıca sarıldı.

“Çabuk dönün... ama çok da acele etmeyin, yine de çabuk olsa iyi olur! Neyse, ne zaman isterseniz o zaman dönün.”

Eliyle kızı selamlayarak uzaklaştı, asansörlerin bulunduğu sahanlığa açılan camlı kapıyı itti.

Paris, aynı gün

Paris'teki büyük bir kitabevinin camlı kapıları, acelesi her halinden belli olan bir müşterinin adımlarıyla açıldı. Başında şapka, boynunda da fular olan adam okul kitaplarının bulunduğu bölüme yöneldi. Bir merdivene tünemiş duran satıcı kadın yüksek sesle kitapların isimlerini ve niteliklerini söylüyor, Mathias da bilgileri bir deftere geçiriyordu. Adam selam bile vermeden, pek hoş olmayan bir ifadeyle doğrudan, Victor Hugo'nun *Pléiade* dizisinden yayınlanan toplu eserlerinin nerede olduğunu sordu.

“Hangi cilt?” diye sordu Mathias bir gözünü defterden kaldırarak.

“İlk cilt,” diye yanıtladı adam, sesi daha da kabalaşmıştı.

Genç satıcı eğile büküle parmaklarının ucuyla kitabı yakaladı. Kitabı Mathias'a vermek için merdivenden sarktı. Şapkalı adam kitabı hışımla aldı ve kasaya yöneldi. Satıcı kadın ve Mathias birbirlerine baktılar. Mathias dişlerini sıktı, defteri tezgâhın üzerine bırakıp müşterinin peşi sıra koştu.

“Merhaba, lütfen, teşekkür ederim, hoşçakalın!” diye haykırdı kasaya ulaşmasını engelleyecek biçimde yolunu keserek.

Afallayan adam onun etrafından dolaşmayı denedi; Mathias işinin başına dönmeden önce adamın elinden kitabı kaptı, avazı çıktığı kadar bağırarak, “Merhaba, lütfen, teşekkür ederim, hoşçakalın!” diye yineledi. Bu sahneye tanık olan birkaç müşteri ürktü. Şapkalı adam öfke içinde dükkânı terk etti, kasiyer omuzlarını silkti, hâlâ merdive-

nin tepesinde duran tezgâhtar kız ise ciddiyetini korumakta zorlanıyordu, kitapçının sahibi Mathias'tan akşamdan önce kendisini görmesini rica etti.

Londra

Antoine Bute Sokağı'nda ilerliyordu; yaya geçidine doğru yürüdü, taksinin biri yavaşlayıp önünde durdu. Antoine şoföre eliyle teşekkür edip Fransız Lisesi'nin önündeki kavşağa doğru yoluna devam etti. Zilin çalmasıyla birlikte, ilkokulun avlusuna bir yığın çocuk doluştu. Emily ve Louis sırtlarında çantaları, yan yana yürüyorlardı. Küçük oğlan babasının kollarına atıldı. Emily gülümsedi ve parmaklıklara doğru uzaklaştı.

"Valentine seni almaya gelmedi mi?" diye sordu Antoine.

"Annem öğretmeni aradı, geç kalacakmış, Yvonne'un restoranına gidip onu beklememi istedi."

"O halde bizimle gel, seni götüreyim. İkinci kahvaltısını üçümüz birlikte orada yaparız."

Paris

Kaldırımlara inceden bir yağmur düşüyordu. Mathias gabardin pardösüsünün yakasını kaldırıp yaya geçidine yöneldi. Bir taksi korna çaldı ve ona hafifçe sürterek geçti. Şoför bir elini arabanın camından çıkarıp ortaparmağını çok anlaşılır bir biçimde havaya kaldırdı. Mathias sokağı geçip küçük bir markete girdi. Neonların parlak ışıkları Paris'in gri gökyüzünün devamı gibiydi adeta. Mathias bir kutu kahve aldı, dondurulmuş gıdaların önünde bir süre duraksadıktan sonra bir paket vakumlanmış jambon aldı. Küçük sepeti dolunca kasanın yolunu tuttu.

Satıcı parasının üstünü verdi ama iyi akşamlar demedi.

Mathias Kuru temizlemecinin önüne geldiğinde demir kepenklerin çoktan inmiş olduğunu görünce, evine gitti.

Londra

Louis ve Emily, restoranın boş salonunda masanın başına çökmüş bir yandan resim yapıyor, bir yandan da sırrını bir tek Yvonne'un, yani patroniçenin bildiği krem karamelleri mideye indiriyorlardı. Yvonne, elinde bir kasa şarap, iki sebze sandığı ve üç kavanoz kremayla kendisini izleyen Antoine'la birlikte mahzenden yukarı çıkıyordu.

"Bu ağır şeyleri nasıl taşıyorsun?" diye sordu Antoine.

"Taşıyorum işte!" dedi Yvonne elindekileri tezgâha bırakmasını işaret ederek.

"Kendine bir yardımcı almalısın."

"Peki o yardımcının parasını nasıl ödeyeceğim? Restoran kendini zor döndürüyor."

"Pazar günü Louis'yle birlikte yardıma geliriz; kilerini toparlarız, aşağısı çifit çarşısına dönmüş."

"Bırak olduğu gibi kalsın, oğlunu Hyde Park'a götürüp taya bindir ya da Londra Kulesi'ni gezmeye götür, aylardır bunun hayalini kuruyor."

"Daha çok Korku Müzesi'ni gezmenin hayalini kuruyor, aynı şey değil. Üstelik bunun için daha çok küçük."

"Ya da sen çok yaşlısın," diye karşılık verdi Yvonne, bir yandan da Bordeaux şaraplarını yerleştiriyordu.

Antoine başını mutfak kapısından uzatıp ocağın üzerinde duran iki tabak yemeğe imrenerek baktı. Yvonne omzuna vurdu.

"Bu akşam için iki kişilik servis açayım mı?" diye sordu.

"Belki de üç kişi oluruz?" dedi Antoine, salonun arka tarafında özenle defterine eğilmiş Emily'ye bakarak.

Tam sözünü bitirmişti ki Emily'nin annesi nefes nefese içeri girdi. Kızına doğru seğirtip geç kaldığı için özür dileyerek ona sarıldı, konsolosluktaki toplantı yüzünden geç kalmıştı. Ödevlerini bitirip bitirmediğini sordu; küçük kız başını sallayarak gururla onayladı. Antoine ve Yvonne tezgâhın arkasından ona bakıyorlardı.

"Teşekkür ederim," dedi Valentine.

Yvonne ve Antoine bir ağızdan, "Rica ederim," dediler.

Emily okul çantasını topladı ve annesinin elini tuttu. Küçük kız ile annesi kapının önündeki merdivende arkalarına dönüp ikisine el salladılar.

Paris

Mathias çerçeveyi mutfağındaki tezgâhın üzerine koydu. Kızının saçlarını okşamak istermiş gibi parmaklarının ucuyla hafifçe cama dokundu. Fotoğrafta, Emily bir eliyle annesinin elini tutuyor, diğerini ise hoşçakal der gibi sallıyordu. Üç yıl önce Lüksemburg Bahçesi'nde çekilmişti fotoğraf. Sevgililer Günü'nden bir gün önceydi, karısı onu terk etmiş, kızını da yanma alarak Londra'ya yerleşiyordu.

Ütü masasının arkasında ayakta duran Mathias, ısınıp ısınmadığını kontrol etmek için elini ütünün tabanına yaklaştırdı. On beş dakikada bir gömlek ütüleyebiliyordu, araya, alüminyum folyoya sarılmış bir de küçük paket ekledi, bu paketin üzerinden geçerken daha da özenli davrandı. Ütüyü yerine koyup prizden çektikten sonra içinden, dumanı üzerinde bir *croque-monsieur* çıkan alüminyum folyoyu açtı. Yiyeceğini bir tabağa koydu, sehpanın yanından geçerken üzerindeki gazeteyi alıp salondaki kanepeye doğru ilerledi.

Londra

Akşamın ilk saatlerinde, restoranın barı hareketli olmasına rağmen yemek yenilen bölüm sinek avlıyordu. Restoranın yanındaki çiçekçi dükkânını işleten Sophie, kucağında devasa bir buketle içeri girdi. Beyaz gömleğinin içinde büyüleyici görünen genç kadın zambakları tezgâhın üzerindeki vazoya yerleştirdi. Restoranın sahabe-

si, ona gizlice Antoine ile Louis'yi işaret etti. Sophie oturdukları masaya doğru yöneldi. Louis'yi öptü, Antoine'ın onlara katılması teklifini reddetti; dükkânda yapması gereken aranjmanlar vardı hâlâ ve ertesi gün erkenden Columbia Yolu'ndaki çiçek pazarına gitmesi gerekiyordu. Yvonne dondurucudan bir dondurma seçmesi için Louis'yi çağırdı. Çocuk masadan sıvıştıverdi.

Antoine cebinden çıkarttığı mektubu gizlice Sophie'ye verdi. Sophie mektubu açıp okumaya başladı, memnuniyeti yüzünden okunuyordu. Okumaya devam ederken bir sandalye çekip oturdu. İlk sayfayı Antoine'a verdi.

"'Aşkım' diyerek başlayabilir misin?"

"Ona 'aşkım' dememi mi istiyorsun?" diye yanıtladı Antoine kuşkuyla.

"Evet, ne olmuş?"

"Hiç!"

"Seni tedirgin eden ne?" diye sordu Sophie.

"Bunun biraz fazla kaçacağını düşünüyorum."

"Nasıl fazla?"

"Fazla işte!"

"Anlamıyorum. Onu aşkla seviyorum, o yüzden de 'aşkım' diyorum!" diye ısrar etti Sophie kararlı bir biçimde.

Antoine dolmakalemini alıp kapağını açtı.

"Seven sen olduğuna göre kararı da sen ver! Ama..."

"Ama ne?"

"Yakınında olsa, belki daha az severdin."

"Canımı sıkıyorsun Antoine. Neden hep böyle şeyler söylüyorsun?"

"Çünkü böyle! İnsanlar birbirlerini her gün görürlerse, birbirlerine daha az bakarlar... hatta, belli bir süre sonra hiç bakmazlar."

Sophie onu dikkatle süzdü, belli ki sinirlenmişti. Antoine kâğıdı yeniden eline alıp devam etti:

"Pekâlâ, tamam; 'Aşkım' diyoruz..."

Mürekkebin kuruması için kâğıdı salladıktan sonra ona uzattı. Sophie Antoine'ı yanağından öptü, ayağa kalk-

tı ve barın arkasında işiyle meşgul olan Yvonne'a eliyle bir öpücük yolladı. Tam kapıdan çıkacağı sırada Antoine ona seslendi:

"Az önce olanlar için özür dilerim."

Sophie gülümseyip yoluna devam etti.

Antoine'ın cep telefonu çaldı, ekranda Mathias'ın numarası görüldü.

"Neredesin?" dedi Antoine.

"Kanepemdeyim."

"Sesin mi kısıldı?"

"Hayır, hayır," diye yanıtladı Mathias, ağzında oyuncak bir zürafanın kulağı vardı.

"Biraz önce, kızını almaya okula gittim."

"Biliyorum, söyledi, az önce konuştuk. Ama onu yeniden aramam gerekecek."

"Bu kadar çok mu özlüyorsun onu?" dedi Antoine.

"Telefonu kapar kapamaz daha da çok özlüyorum," dedi Mathias, sesinde inceden bir hüzün vardı.

"İleride, iki dili birden çok iyi konuşabileceğini düşün ve kendini tebrik et. O muhteşem bir kız ve mutlu."

"Bunları ben de biliyorum, mutsuz olan babası."

"Sorunların mı var?"

"Sonunda kendimi kovduracağım sanırım."

"Buraya, kızının yanına yerleşmek için bir sebebin daha olmuş olur, fena mı."

"Orada nasıl yaşayacağım?"

"Londra'da da kitapçılar var, iş de var."

"Bahsettiğin şu kitapçılar biraz fazla İngilizvari değil mi?"

"Komşumun emekliliği geldi. Kitapçı, Fransız mahallesinin merkezinde ve yerine geçecek bir işletmeci arıyor."

Antoine, kitapçının Mathias'ın Paris'te çalıştığından daha mütevazı olduğunu kabul etti ama kendi kendisinin patronu olacaktı, bu da İngiltere'de suç sayılmıyordu... Yenilenmesi gerekmesine rağmen mekân çok hoştu.

"Çok mu tadilat lazım?"

“O benim alanıma giriyor,” diye yanıtladı Antoine.

“İşletmesini almak kaç mal olur?”

Kitaapçının sahibinin önceliği, dükkanının bir sandviççiye dönüşmesini engellemektir. Kazançtan alacağı ufak bir yüzde onu tatmin ederdi.

“Bu ‘ufak’ın tam karşılığı ne oluyor?” diye sordu Mathias.

“Ufak işte! Çalıştuğun yerle kızının okulu arasındaki mesafe kadar ufak.”

“Yabancı bir ülkede asla yaşayamam.”

“Neden? Tramvayın yapımı bittiğinde Paris’te hayat daha mı kolay olacak sanıyorsun? Burada çimler yalnızca rayların arasında bitmiyor, her yer park dolu... Daha bu sabah, bahçedeki sınıplara yiyecek verdim.”

“Anladığım kadarıyla bayağı yoğunsun!”

“Londra’ya alışman çok kolay olur, inanılmaz bir enerjisi vardır, insanları canayandır, ayrıca Fransız mahallesinde insan kendini gerçekten Paris’teymiş gibi hissediyor.. üstelik Parisliler yok.”

Antoine okulun civarındaki Fransız malı satan dükkanların tam bir listesini verdi.

“Équipe gazetesi bile bulabilirsin, Bute Sokağı’ndan çıkmaya gerek kalmadan, bir kafenin önünde oturup kremalı kahveni de içebilirsin.”

“Hadi canım, abartıyorsun!”

“Sence Londralılar sokağa neden ‘Frog Alley’¹ adını vermişler? Mathias, kızın burada yaşıyor, en iyi arkadaşın da öyle. Üstelik, Paris’te yaşamının çok stresli olduğunu söyleyip durursun.”

Sokaktan gelen gürültüden rahatsız olan Mathias pencereye doğru yürüdü; bir sürücü çöpcülere bağırıp çağırıyordu.

“Bir dakika bekle,” dedi Mathias başını peccereden uzatarak.

Ardından, o da sürücüye, etrafta oturanları rahatsız

¹ (İng.) Kırbağa Geçidi. (Ç.N.)

edebileceğini hiç hesaba katmadan, işleri zaten zor olan insanlara biraz daha saygılı davranabileceğini haykırdı. Sürücü arabasının camından bir alay küfür savurdu. Büyük çöp bidonu nihayet yolun kenarına yerleştirildi ve araba patinaj çekerek uzaklaştı.

"Neydi bu?" diye sordu Antoine.

"Hiç! Londra için ne diyordun?"

II

Londra, birkaç ay sonra

İlkbahar gelmişti. Nisan ayının bu ilk günlerinde, güneş bulutların ardına gizlenmiş olsa da havanın sıcaklığı baharın geldiğine dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. Güney Kensington Mahallesi cıvıl cıvıldı. Manavların tezgâhları özenle dizilmiş sebze ve meyvelerle dolup taşıyordu, Sophie'nin çiçekçi dükkânı envai çeşit çiçekle doluydu, Yvonne da pek yakında restoranının önüne masaları çıkaracaktı. Antoine'ın işi başından aşkındı. O öğleden sonra, Bute Sokağı'nın aşağısındaki sevimli, küçük kitapçıdaki boya işinin gidişatını görmek için iki randevusunu ertelemişti.

Fransız Kitabevi'nin içindeki raflar muşambalarla kaplanmıştı, boyacılar son rötuşları yapıyorlardı. Antoine endişeyle saatine baktıktan sonra arkadaşına döndü.

"Akşama kadar bitirmelerine imkân yok!"

Sophie kitapçıya girdi.

"Buketini bırakmak için daha sonra tekrar uğrayacağım, resim sanatı çiçekleri sever ama tersi için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Gidişata bakılırsa, yarın uğrasan daha iyi edersin," diye yanıtladı Antoine.

Sophie ona doğru yaklaştı.

"Zevkten dört köşe olacak, sağda solda bir merdiven, iki boya kutusu kalsa da önemi yok."

“Her şey tam anlamıyla bitene kadar kusursuz olmaz.”

“Manyaksın sen. Neyse, dükkânı kapatıp yardıma gelirim. Kaçta geliyor?”

“Hiçbir fikrim yok; onu bilirsin, geliş saatini dört kez değiştirdi.”

*

Ayaklarının dibinde bir valiz, kolunun altında bir koliyle taksinin arka koltuğunda oturan Mathias şoförün söylediklerinden bir şey anlamıyordu. Kibarlığından, rasgele evet ya da hayır diye karşılık veriyordu, bir yandan da dikiz aynasından bakarak şoförün bakışını yorumlamaya çalışıyordu. Mathias arabaya biner binmez gideceği adresi tren biletinin arkasına yazmıştı, iletişimin alenen bir soruna dönüşmüş olmasına ve direksiyonun ters tarafta yer almasına rağmen, kendisini ona çok güvenilir görünen bu adama emanet etmişti.

Güneş nihayet bulutların arasından sıyrılmıştı, ışınları Thames Nehri'nin üzerine saçılıyor, nehrin suyunu gümüşü bir şerit gibi uzatıyordu. Westminster Köprüsü'nden geçerken Mathias karşı kıyıdaki manastırın hatlarını fark etti. Kalderimda, korkuluğa dayanmış genç bir kadın, bir kameranın karşısına geçmiş, elindeki mikrofonu metnini okuyordu.

“Manş'ı aşarak İngiltere'ye yerleşmiş yurttaşlarımızın sayısı aşağı yukarı dört yüz bin.”

Taksi gazeteciyi geçip kentin merkezine doğru hızla ilerledi.

*

Tezgâhın gerisindeki yaşlı İngiliz bey, yılların yıpratığı, derisi çatlamış evrak çantasına bazı kâğıtlar yerleştirmekle meşguldü. Etrafına bakındı ve tekrar işe koyulmadan önce derin bir soluk aldı. Yazarkasayı açan mekaniz-

mayı özenle çalıştırdı, bozuk para gözünü açılırken titreyen küçük çanın zarif sesini dinledi.

"Tanrım, bu sesi ne kadar özleyeceğim," dedi.

Elini, eski yazarkasanın altına kaydırıp çekmecesinin raylar üzerinde kaymasını sağlayan zembereği itti. Kasayı yakınındaki bir taburenin üzerine koydu. Kasanın yuvasından, kırmızı kapağı solmuş küçük kitabı almak için eğildi. Roman P.G. Wodehouse'un eseri idi. Adı John Glover olan yaşlı İngiliz bey kitabın kokusunu derin derin içine çektikten sonra ona sarıldı. Şefkat dolu bir özenle birkaç sayfasını karıştırdı. Sonra kitabı, üzeri örtülü olmayan tek rafa yerleştirip tekrar tezgâhının arkasına geçti. Evrak çantasını kapattı ve kollarını birleştirip beklemeye başladı.

"Her şey yolunda mı Bay Glover?" diye sordu Antoine, bir yandan da saatine bakıyordu.

"Daha iyi olamazdı," diye yanıtladı yaşlı kitapçı.

"Eli kulağındadır."

"İnsan benim yaşımda olunca, kaçınılmaz bir randevunun gecikmesi sadece iyi bir haber olabilir," dedi Glover ciddi bir edayla.

Bir taksi kaldırımın kenarına park ediyordu. Kitapçının kapısı açılır açılmaz Mathias kendisini arkadaşının kollarına attı. Antoine öksürdü ve ısrarlı bir bakışla, on adım ötesinde, dükkânın arka tarafında onu bekleyen yaşlı beyi işaret etti.

"Ah, evet, 'küçük' derken neyi kastettiğini şimdi anlıyorum," diye fısıldadı Mathias etrafına bakınırken.

Yaşlı kitapçı doğruldu ve Mathias'a elini uzattı.

"Bay Popinot'sunuz sanırım?" dedi neredeyse mü-kemmel bir Fransızca'yla.

"Mathias diyebilirsiniz."

"Sizi burada ağrılamaktan mutluluk duydum Bay Popinot. Başlangıçta biraz bocalarsınız muhtemelen, küçük gibi görünebilir ama bu kitapçının kocaman bir ruhu vardır."

"Benim adım Popinot değil, Bay Glover."

John Glover eski evrak çantasını Mathias'a uzattı ve önünde açtı.

“Ortadaki cepte noter tasdikli evrakları bulacaksınız. Fermuarı açarken dikkatli olun, yetmişinci yaşını devirdikten sonra son derece kaprisli oldu.”

Mathias çantayı alıp dükkân sahibine teşekkür etti

“Sizden bir şey rica edebilir miyim Bay Popinot? Küçük, ama beni çok mutlu edecek bir şey.”

“Tabii Bay Glover, büyük bir zevkle,” diye yanıtladı Mathias, tereddütte kalmıştı, “ama korkarım yinelemek zorundayım, adım Popinot değil.”

“Nasil isterseniz,” dedi kitapçı, sesi çok kibar. “Bana, raflarımdan birinde *Inimitable Jeeves* adlı kitabın bir nüshasının bulunup bulunmadığını sorabilir misiniz?”

Mathias, bir açıklama bulmak umuduyla Antoine’ın gözünün içine baktı. Ne var ki, Antoine omuzlarını silkemekle yetindi. Mathias öksürdüktan sonra son derece ciddi bir edayla John Glover’a baktı.

“Sizde *Inimitable Jeeves* isimli kitaptan var mı acaba Bay Glover?”

Kitapçı kararlı adımlarla üzeri örtülü olmayan tek rafla doğru yöneldi, elinde bulunan tek nüshayı alıp gururla Mathias’a uzattı.

“Sizin de görebileceğiniz gibi, etikette fiyatının yarım kuron olduğu yazıyor, bu para birimi artık kullanılmadığından ve kibarcı uzlaşalım diye, bugünkü parayla elli pensin o miktara denk düştüğünü hesapladım, siz de kabul ederseniz, elbette!”

Dikkati dağılan Mathias teklifi kabul etti, Glover kitabı ona geri verdi, Antoine’m arkadaşına elli pens vermesinin ardından kitapçı yeni işletmeciyeye dükkânı gezdirme vaktinin geldiğine karar verdi.

Dükkân -kütüphaneler ve arkadaki bölme de sayılırsa- taş çatlasa altmış iki metre kareden büyük olmadığı halde keşif yarım saat sürdü. Bütün bu zaman zarfında, Antoine’ın, Bay Glover’ın zaman zaman Fransızca’dan vazgeçip anadilinde sorduğu soruların yanıtlarını arkadaşına fısıldaması gerekti. Yazar kasanın nasıl çalıştığını, özellikle de zemberek tutukluk yaptığında kasanın çek-

necesini nasıl açacağını öğrendikten sonra, yaşlı kitapçı Mathias'tan geleneğe uygun olarak kendisini geçirmesini istedi. Mathias da bu isteği memnuniyetle yerine getirdi.

Kapının eşliğinde, Bay Glover bir miktar heyecanlı olduğunu gizlemeksizin, bir kereden bir şey olmaz deyip Mathias'ı kucakladı.

"Hayatım bu mekânda geçti," dedi.

"Buraya iyi bakacağım, size erkek sözü veriyorum," diye yanıtladı Mathias, sesi abartılı çıkmıştı ama içtendi.

Yaşlı kitapçı Mathias'ın kulağına eğildi.

"Yirmi beş yaşıma basacaktım, babamın aklına doğum günümde ölmek gibi ters bir fikir geldiği için kutlamadım. Mizah anlayışını asla anlayamadığımı itiraf etmeliyim. Ertesi gün, babamın işlettiği kitapçının başına geçmem gerekti, o zamanlar İngilizce kitaplar satıyorduk. İlk sattığım kitap elinizdeki kitaptır. Dükkânda iki nüshası vardı. Mesleği bırakacağım son güne kadar ondan ayrılmayacağıma yemin ettim ve onu elden çıkarmadım. Bu işi ne kadar sevdiğimi bilemezsiniz! Kitapların arasında olmak, sayfaların arasında yaşayan karakterlerle her gün yan yana olmak... Onlara iyi bakın."

Bay Glover, Mathias'ın elindeki kırmızı kapaklı kitaba son kez baktı ve dudaklarında bir tebessümle ona şöyle dedi:

"Jeeves'in size göz kulak olacağından eminim."

Mathias'a veda etti ve gözden kayboldu.

"Ne dedi?" diye sordu Antoine.

"Hiç," diye yanıtladı Mathias, "bir dakikalığına dükkâna göz kulak olur musun?"

Antoine yanıtlamaya fırsat bulamadan Mathias Bay Glover'ın peşinden kendini kaldırıma attı. Yaşlı kitapçıyı Bute Sokağı'nın sonunda yakaladı.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu yaşlı adam.

"Bana neden Bay Popinot dediniz?"

Glover, Mathias'a şefkatle baktı.

"Bu mevsimde, şemsiyesiz çıkmama alışkanlığını hemen ederseniz iyi olur. Hava sanıldığı kadar soğuk değil-

dir, ama yağmurun bu kente hiç beklenmedik zamanlarda düştüğü de olur.”

Bay Glover şemsiyesini açıp uzaklaştı.

“Sizi tanımak isterdim Bay Glover. Yerinizi almaktan gurur duyuyorum,” diye bağırdı Mathias.

Şemsiyeli adam arkasına döndü ve onunla konuşan adama gülümsedi.

“Bir sorununuz olursa, kasanın çekmecesinin dibinde, emekliliğimi geçireceğim Kent'teki küçük evin numarası var.”

Yaşlı kitapçının yakışıklı gölgesi sokağın köşesinde gözden kayboldu. Yağmur yağmaya başladı, Mathias gözlerini kaldırıp bulutlanan göğe baktı. Hemen arkasından Antoine'ın ayak seslerini duydu.

“Ne istedin ondan?” diye sordu.

“Hiç,” diye yanıtladı Mathias elinden şemsiyesini alarak.

Mathias dükkârına, Antoine da ofisine döndü, iki arkadaş akşamüzeri okulun önünde buluştular.

*

Gölgesi kavşağa düşen koca ağacın dibine oturan Mathias ve Antoine dersin bittiğini ilan edecek zilin çalmasını bekliyorlardı.

“Valentine Emily'yi almamı istedi, konsoloslukta işi uzamış,” dedi Antoine.

“Neden eski karım kızımı okuldan alması için en iyi arkadaşımı arıyor?”

“Çünkü kaçta geleceğini kimse bilmiyordu.”

“Sık sık gecikiyor mu böyle?”

“Birlikte yaşadığınız dönemde, eve asla saat sekizden önce girmediğini hatırlatırım sana!”

“Benim mi yoksa onun mu en iyi arkadaşısın?”

“Bu tür şeyler söylediğinde, okuldan almaya geldiğim sen misin diye soruyorum kendi kendime?”

Mathias Antoine'ı dinlemiyordu bile. Avlunun ücra bir köşesinden, küçük bir kız, yüzünde dünyanın en güzel

gülümsemesiyle ona bakıyordu. Kalbi küt küt atarak yerinden kalktı, yüzü aynı gülümsemeyle ışıldadı. Antoine onlara bakarken, yalnızca hayatın böylesi güzel bir benzerlik tasarlayabileceğini söyledi kendi kendine.

“Burada kalacağın doğru mu?” diye sordu babasının öpücüklerine boğduğu küçük kız.

“Sana hiç yalan söyledim mi?”

“Hayır, ama her şeyin bir ilki vardır.”

“Peki sen, yaşın hakkında yalan söylemediğine emin misin?”

Antoine ve Louise onları baş başa bıraktılar. Emily, babasına yaşadığı mahalleyi gezdirmeye karar verdi. El ele Yvonne’un restoranından içeri girdiklerinde Valentine bara oturmuş onları bekliyordu. Emily her zaman ödevlerini yaptığı masaya otururken, Mathias Valentine’e doğru yaklaşıp onu yanağından öptü.

“Gergin misin?” diye sordu Mathias bir tabureye ilişirken.

“Hayır,” dedi Valentine.

“Gördüğüm kadarıyla, gergin bir ifaden var.”

“Sen bu soruyu sormadan önce değildim, ama istersen gerilebilirim.”

“Bak, gerginsin işte!”

“Emily bu akşam sende kalmayı hayal ediyordu.”

“Evin neye benzediğine bakacak zamanım bile olmadı. Mobilyalarım yanı gelecektir.”

“Oturacağın evi gezmedin mi?”

“Vaktim olmadı, her şey aceleye geldi. Buraya gelmeden önce, Paris’te yoluna koymam gereken bir sürü iş vardı. Neden gülümsüyorsun?”

“Sebebi yok,” diye yanıtladı Valentine.

“Böyle sebepsiz yere gülümsediğinde çok hoşuma gidiyorsun.”

Valentine kaşlarını kaldırdı.

“Dudaklarının böyle oynaması da hoşuma gidiyor.”

“Yeter,” dedi Valentine sakın bir sesle. “Yerleşmek için yardıma ihtiyacın var mı?”

"Hayır, başımın çaresine bakarım. Yarın öğle yemeğini birlikte yiyelim mi? Zamanın varsa tabii."

Valentine derin bir soluk aldı. Yvonne'dan çilekli bir gazoz istedi.

"Gergin değilsen de, canın sıkkın. Sebebi Londra'ya yerleşmeye karar vermem mi?" dedi Mathias.

"Kesinlikle değil," dedi Valentine bir eliyle Mathias'ın yanağını okşayarak "Tersine."

Mathias'ın yüzü birden aydınlandı.

"Neden tersine?" diye sordu kıvrılgan bir sesle.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diye fısıldadı Valentine, "Emily'nin henüz haberi yok."

Endişelenen Mathias taburesini yaklaştırdı.

"Ben Paris'e dönüyorum, Mathias. Konsolos bir servisin müdürlüğünü yapmamı teklif etti. Bana, Quai d'Orsay'de teklif ettikleri üçüncü önemli iş oluyor bu. Emily'nin okul değiştirmesini istemediğim için hep hayır dedim. Burada bir hayatı var ve Louis'yle neredeyse kardeş gibi oldular. Zaten onu babasından kopardığımı düşünüyor, bir de arkadaşlarından ayırdığım için suçlasın istemedim beni. Buraya yerleşmeye karar vermeseydin, işi muhtemelen bir kez daha reddedecektim ama bundan böyle burada olacağına göre, sorun kalmadı."

"Kabul mü ettin?"

"Bir terfi dört kere arka arkaya reddedilemez."

"Benim saydığım kadarıyla sadece üç kez oluyor!"

"Anlayacağımı düşünmüştüm," dedi Valentine sakın bir ifadeyle.

"Ben geliyorum, sen gidiyorsun. Anladığım bu."

"Hayalin gerçek olacak, kızınla birlikte yaşayacaksınız," dedi Valentine defterine bir şeyler çizen Emily'ye bakarak "Burnumda tütecek. Ölesiye özleyeceğim onu."

"Ya o, Emily ne düşünecek?"

"Seni dünyadaki her şeyden çok seviyor, üstelik ortak velayet, illa bir hafta sende bir hafta bende kalacak anlamına gelmiyor."

"Üç yıl sende, üç yıl bende kalsa daha iyi olur diyorsun yani!"

“Sadece rolleri değiştireceğiz, bu kez tatillerde sen onu bana yollayacaksın.”

Yvonne mutfaktan çıktı.

“Siz ikiniz, nasıl gidiyor bakalım?” diye sordu Yvonne Valentine’in önüne çilekli gazozu koyarken.

“Harika!” diye cevabı yapıştırdı Mathias.

İşkillenen Yvonne, her ikisine de ayrı ayrı baktıktan sonra tekrar ocağının başına geçti.

“Birlikte mutlu olursunuz değil mi?” diye sordu Valentine pipetle ieeğinden çekerken.

Mathias tezgâhtan kopan bir tahta parçasını parmaklarının arasında ufaladı.

“Bir ay önce söylemiş olsaydın, hep beraber mutlu olabilirdik... Paris’te!”

“Burada yapabilecek misin?” dedi Valentine.

“Harika,” diye homurdandı Mathias tezgâhtaki kıymığı kopararak, “mahalleyi sevdim bile. Kızına ne zaman söylemeyi düşünüyorsun?”

“Bu akşam.”

“Harika! Ne zaman gidiyorsun peki?”

“Bu hafta sonu.”

“Harika!”

Valentine parmaklarıyla Mathias’ın dudaklarına dokundu.

“Her şey güzel olacak, görecekisin.”

Antoine restorana girer girmez arkadaşının yüzünün allak bullak olduğunu fark etti.

“İyi misin?” dedi.

“Harikayım!”

“Ben gidiyorum,” dedi Valentine, taburesinden kalkmıştı. “Yapmam gereken bir sürü iş var. Emily, geliyor musun?”

Küçük kız yerinden kalktı, önce babasını, ardından Antoine’ı öpüp annesine katıldı. Restoranın kapısı arkalarından kapandı.

Antoine ve Mathias yan yana oturuyorlardı. Sessizliği

bozan, masaya bir bardak konyak koyan Yvonne oldu:

"A!, iç bunu. Canlandırır seni... Harikadır."

Mathias sırayla Antoine'a ve Yvonne'a baktı.

"Ne zamandır biliyorsunuz?"

Yvonne mutfakta işi olduğunu söyleyerek izin istedi.

"Birkaç gündür," diye yanıtladı Antoine, "ayrıca, bana öyle bakma, bunu sana söylemek bana düşmezdi... kaldı ki kesin de değildi..."

"Şimdi kesinleşti işte!" dedi Mathias konyağı bir di-kişte yuvarlayarak.

"Seni yeni evini görmeye götüreyim mi?"

"Şimdilik görecek fazla bir şey yok sanırım."

"Mobilyaların gelene kadar idare etmen için yatak odana bir şişme yatak yerleştirdim. Akşam yemeğine bize gel. Louis çok sevinir," dedi Antoine.

"Mathias benimle kalıyor," diyerek konuşmalarını böl-dü Yvonne. "Görüşmeyeli aylar oldu, konuşacak yığınla şey birikti. Toz ol Antoine, oğlun sabırsızlanmaya başladı."

Antoine arkadaşını bırakmakta tereddüt ediyordu, ama Yvonne gözlerini fal taşı gibi açınca boyun eğmek zo-runda kaldı, yanından ayrılırken arkadaşının kulağına, "Her şey ha..."

"...harika olacak!" diye tamamladı Mathias.

Bute Sokağı'nda oğluyla birlikte yürürken, Antoine Sophie'nin çiçekçi dükkânının camını tıklattı. Kız hemen dışarı çıkıp yanlarına gitti.

"Akşam, yemeğe bize gelir misin?" diye sordu Antoine.

"Hayır, çok tatlısın ama hâlâ yapmam gereken aranj-manlar var."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Louis'nin babasına indirdiği dirsek darbesi genç çi-çekçinin gözünden kaçmadı. Eliyle çocuğun başını okşadı.

"Yaylanın bakalım, geç oldu. Üstelik, birisi çiçekçilik oynamaktansa çizgi film seyretmek istiyor gibi geldi bana."

Sophie öpmek için yanaştığında Antoine eline bir mektup tutuşturdu.

“İsteddiğin her şeyi yazdım, yalnızca temize çekmen gerekiyor.”

“Sağ ol, Antoine.”

“Mektup yazdığım adamı, bir gün bizimle tanıştıracaksın değil mi?”

“Bir gün, söz, tanıştıracayım.”

Sokağın sonunda, Louis babasının kolunu çekiştirip duruyordu.

“Bak baba, yemeği benimle yalnız yemekten sıkılıyorsan bunu söyleyebilirsin, biliyorsun!”

Oğlu adımlarını hızlandırıp onu geride bırakınca Antoine atıldı:

“Ev yapımı kroket ve çikolatalı sufle, akşam için düşündüğüm mönü bu, ne dersin? Üstelik hepsini baban pişirecek.”

“Ha tabii, ne demezsin,” diye homurdandı Louis, Austin Healey marka arabaya binerken.

“Gerçekten çok zor bir çocuksun, biliyor musun,” dedi Antoine oğlunun emniyet kemerini takarken.

“Sana çekmişim!”

“Biraz da annene çekmişsin...”

“Dün akşam annemden bir e-posta geldi,” dedi Louis araba Old Brompton Yolu’nda ilerlerken.

“İyi miymiş?”

“Söylediğine bakılırsa, çevresindeki insanlar pek iyi değilmiş. Şimdi Darfur’daymış. Darfur tam olarak nerede baba?”

“Afrika’da.”

✦

Sophie dükkânın eski karolarının üzerinden süpürdüğü yaprakları topluyordu. Vitrinde duran büyük vazoun içindeki soluk, pembe gül buketini tekrar düzenledi, tezgâhın üzerinde asılı duran rafya saplarını düzeltti. Beyaz gömleğini, dökme demirden yapılmış çengele asmak için çıkardı. Cebinden üç yaprak sarkıyordu. Antoine’ın yazdığı

mektubu aldı, kâsasının arkasındaki tabureye oturdu ve ilk satırları temize çekmeye başladı.

*

Restoranın salonundaki birkaç müşteri yemeklerini bitirmişti. Mathias bar tezgâhında tek başına yiyordu. Yemek servisi bitmişti, Yvonne kendine bir kahve yapıp Mathias'ın yanındaki tabureye oturdu.

"Yemek güzel miydi? Eğer 'harika' diye yanıtlarsan, tokadı yersin."

"Popinot adında birini tanıyor musun?"

"Hiç duymadım, neden?"

"Öylesine sordum," dedi Mathias, bir yandan da tezgâhın üzerinde parmaklarıyla ritim tutuyordu.

"Ya Glover, onu iyi tanır mısın?"

"Mahallenin önemli figürlerinden biridir. Mesafeli, yakışıklı ve antikonformist bir adamdır. Mikroop kanına nereden bulaşmış bilmiyorum, ama Fransız edebiyatı âşığıdır."

"Kim bilir, bir kadından bulaşmıştır belki de."

"Onu hep yalnız gördüm," dedi Yvonne aynı ifadesiz ses tonuyla, "bilirsin, insanlara soru sormam."

"Peki, nasıl oluyor da bütün bu yanıtları biliyorsun?"

"Az konuşuyorum, çok dinliyorum."

Yvonne elini Mathias'unkinin üzerine koyup şefkatle sıktı.

"Endişelenme, alışsın!"

"Fazla iyimsersin. Ne zaman İngilizce iki kelime edecek olsam, kızım kakkahadan kırılıyor!"

"İnan bana, bu mahallede kimse İngilizce konuşmuyor!"

"Valentine'in gideceğini biliyor muydun?" diye sordu Mathias bardağının dibindeki son şarabı yudumlarırken.

"Buraya kızın için geldin! Valentine'i geri kazanacağını hesap ederek gelmedin herhalde?"

"İnsan sevince hesap yapmaz, bunu en az yüz kere söyledin bana."

"Kendini hâlâ toparlayamadın, ha?"

"Bilemiyorum Yvonne, onu çok sık özleyorum, hepsi bu."

"Madem öyle, onu neden aldattın?"

"Bunun üzerinden uzun zaman geçti, yaptım bir aptallık işte."

"Evet, ama bu tür aptallıkların bedelini insan hayatı boyunca öder. Bu sayfayı kapatmak için bu Londra macerasından yararlanmaya bak. Yakışıklı adamsın, otuz yaş genç olsaydım sana asılırdım. Mutluluk karşına çıkarsa, elinden kaçmasına izin verme."

"Şu senin mutluluğunun yeni adresimi bildiğini sanmıyorum..."

"Son üç yılda, geçmişe takılıp kaldığın için kaç fırsat kaçırdın?"

"Bildiğin bir şeyler mi var?"

"Senden istediğim soruma yanıt vermen değil, sadece düşünmeni istiyorum. Ne bildiğime gelince; az önce söylediğim gibi, maalesef senden otuz yaş büyüğüm. Bir fincan kahve ister misin?"

"Hayır, geç oldu, gidip yatacağım."

"Yolu bulabilecek misin?" diye sordu Yvonne.

"Ev Antoine'inkine bitişik, buraya ilk gelişim değil."

Mathias hesabı ödemek için ısrar etti, eşyalarını topladı ve Yvonne'la vedalaşıp sokağa çıktı.

*

Gece, o fark etmeden vitrine inmişti bile. Sophie mektubu katladı, kasanın altındaki dolabı açtı, Antoine'ın yazdığı diğer mektupların bulunduğu mantar kutuya koydu. Yeni temize çektiği mektubu, siyah, büyük plastik torbaya, yaprak ve kesilmiş sap yığınının arasına attı. Dük-kândan çıkınca torbayı diğer çöplerin yanına, kaldırıma bıraktı.

*

Gökyüzünü birkaç saçak bulut gölgeliyordu. Mathias, elinde valizi, kolunun altında kolisi, Old Brompton Yolu'nu tırmanıyordu. Aniden durdu, aklına, gideceği adresi geçmiş olabileceği geldi.

"Harika!" diye söylendikten sonra yürümeye devam etti.

Kavşağa varınca, emlakçının birinin camekânını tanıdı ve Clareville Korusu'na saptı. Küçük sokağın her iki yanında rengârenk evler vardı. Kaldırımlardaki badem ve kiraz ağaçları rüzgârda salınıyordu. Londra'da ağaçlar başlarına buyruk, istedikleri yerde biterler, sağda solda, geçişi engelleyen koca bir dalın etrafından dolaşmak için yola inmek zorunda kalan yayalara sık sık rastlanır.

Sessiz gecenin içinde adımları yankılanıyordu. 4 numaralı evin önünde durdu.

Ev, geçen yüzyılın başında birbirine eşit olmayan iki parçaya bölünmesine rağmen güzelliğinden bir şey kaybetmemişti. Cephelerini kaplayan kırmızı kiremitler çatıya kadar tırmanan salkımçiçeğiyle kaplıydı. Birkaç basamak yukarıdaki sekide, kapı komşuları için iki kapı vardı. Dört pencere, ışığı odalara bölüştürüyordu, biri bir hafta önce sine kadar Bay Glover'ın oturduğu küçük evi, diğer üçüysene Antoine'ın yaşadığı büyük evi aydınlatıyordu.

*

Antoine saatine baktıktan sonra mutfağın ışığını söndürdü. Krem rengi iki kanep ve bir sehpanın yer aldığı salonu mutfaktan, beyaz ahşaptan uzun bir masa ayırıyordu.

Antoine, biraz ilerdeki cam bölmenin arkasına, ödevlerini yaptığı zamanlarda oğluyla paylaştığı ve Louis'nin bilgisayarda oyun oynamak için gizliden gizliye, sık sık uğradığı bir çalışma köşesi yapmıştı. Giriş katının tamamı evin arka tarafındaki bahçeye açılıyordu.

Antoine merdiveni çıkıp oğlunun odasına girdi, Louis uyuyalı çok olmuştu. Örtüyü oğlunun omuzlarına doğru çaktı, alnını sevgiyle öptükten sonra biraz çocuk kokusu

solumak için burnunu boynuna gömdü, kapıyı yavaşça çekerek odadan çıktı.

*

Antoine'ın pencerelerindeki ışık yeni sönmüştü, Mathias sekinin merdivenlerini çıktı, anahtarı kilidin içinde çevirdi ve evine girdi.

Onun tarafındaki giriş katı tamamen boştu. Tavanda, kıvrım kıvrım olmuş bir kablonun ucunda asılı duran ampul sağa sola sallanıyor, etrafa kasvetli bir ışık yayıyordu. Elindeki koliyi yere bıraktıktan sonra yukarıyı dolaşmaya çıktı. Banyoya açılan iki oda vardı. Valizini Antoine'ın onun için ayarladığı şişme yatağın üzerine koydu. Komodin işlevi gören sandığın üzerinde, arkadaşının onun için yazdığı bir hoşgeldin notu buldu. Pencereye doğru ilerledi; aşağıdaki bahçenin kendisine ait olan bölümü, birkaç metre uzunluğunda, dar bir çimenlikten ibaretti. Pencerenin camından oluk gibi yağmur süzölmeye başladı. Mathias, Antoine'ın yazdığı notu avucunda buruşturup yere bıraktı.

Merdiveni inerken basamaklar yine gıcırdamaya başladı, girişe bıraktığı koliyi alıp dışarı çıktı, bu kez sokağı ters yönde yürümeye başladı. Antoine'ın penceresindeki perde kapandı.

Bute Sokağı'na döndüğünde, Mathias kitapçının kapısını araladı, dükkân hâlâ boya kokuyordu. Rafları koruyan muşamba örtüleri teker teker kaldırmaya başladı. Mekân büyük değildi elbette, ama kitap rafları tavanın olağanüstü yüksekliğinden yararlanacak şekilde yapılmışlardı. Mathias, bakır ray üzerinde kayan merdiveni fark etti. Ergenlik döneminden beri, korkunç ve şifa bulmayan bir baş dönmesi çeken biri olarak, üçüncü rafta da olsa, elinin yetiştirebileceği yerde olmayan tüm kitapların satılacakların değil, dekorun parçası olacağına karar verdi. Dükkândan çıktı, koliyi açmak için kaldırırma çömeldi.

Üzerinde “Fransız Kitabevi” yazan mine işlemeli levhaya hayranlıkla bakıp parmaklarının ucuyla hafifçe dokundu. Levha kapının üzerindeki boşluğa kusursuz biçimde oturacaktı. Cebinden, tabela kadar eski dört uzun vida çıkarıp İsviçre çakısını açtığı sırada bir el omzuna dokundu.

“Al,” dedi Antoine bir tornavida uzatarak. “Bu daha büyük.”

Antoine levhayı tutarken, Mathias da vidaları tahtaya saptırarak, bütün gücüyle sıkıyordu.

“Büyükbabamın İzmir’de bir kitabevi vardı. Tüm şehir alevler içinde kaldığında, kurtarabildiği tek şey bu levha olmuş. Ben küçük bir çocukken, bu levhayı arada sırada büfenin çekmecesinden çıkarır, yemek odasındaki masanın üzerine koyardı ve bana büyükannemle nasıl tanıştığımı, ona nasıl âşık olduğumu, savaşa rağmen onu sevmeye nasıl devam ettiğimi anlatırdı. Büyükannemi hiç tanımadım, toplama kampından geri dönmedi.”

Levhayı astıktan sonra, iki arkadaş kitapçının önündeki duvara oturdular. Bute Sokağı’ndaki bir lambanın ölgün ışığında birbirlerinin sessizliğini dinlediler.

III

Evin zemin katı güneş ışığıyla yıkanıyordu, Antoine buzdolabından sütü alıp Louis'nin tahıl gevreğinin üzerine boca etti.

"Çok koyma baba, fazla yumuşuyorlar," dedi Louis babasının kolunu iterek.

"Bu, sütü masaya dökmeni gerektirmez!" diye yanıtladı Antoine lavabonun kenarındaki süngeri alırken.

O sırada kapı çalındı, Antoine salonu geçip kapıya doğru seğirtti. Kapının aralanmasıyla, Mathias'ın üzerinde pijamayla içeri dalması bir oldu.

"Kahven var mı?"

"Günaydın!"

"Günaydın," dedi Mathias Louis'nin yanına otururken.

Çocuk başını tabağa eğdi.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Antoine.

"Sol yanım iyi uyudu da, sağ yanım için aynı şeyi söylemeyeceğim, yatak küçük geldi."

Mathias ekmeğin sepetinden bir dilim tost ekmeği alıp üzerine bolca tereyağı ve reçel sürdü.

"Sabahın köründe seni buraya getiren nedir?" diye sordu Antoine arkadaşının önüne kahvesini koyarken.

"Beni İngiltere'ye mi, Gülliver'in Ülkesi'ne mi getirttin sen?"

"Ne oldu?"

"Mutfağıma yalnızca bir tek güneş ışını düşüyor ve iki kişinin yan yana durması olanaksız, hal böyle olunca ben de kahvaltuya sana geldim! Bal var mı?"

"Önünde!"

"Aslına bakarsan, anladığımı sanıyorum," diye söze devam etti Mathias ekmeğinden koca bir lokma ısırırken. "Burada kilometreler mile dönüşüyor, hava sıcaklığı Celsius'la değil, Fahrenheit'la ölçülüyor, bizim 'küçük' dediğimizin buradaki karşılığı ise 'miniskül'."

"Komşuya iki-üç kez çaya gitmişliğim var, mekânı sevimli bulmuştum!"

"Hayır efendim, sevimli değil miniskül!"

Louis masadan kalkıp okul çantasını almak için odasına çıktı. Birkaç saniye sonra tekrar aşağı indi.

"Sakıncası yoksa, oğlumu okula bırakacağım. Sen kitapçıya gitmeyecek misin?"

"Taşımacıları bekliyorum."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, en fazla iki dakika sürer, iki sandalye, bir de puf koydum mu kulübemde adım atacak yer kalmaz zaten!"

"Nasıl istersen!" dedi Antoine soğuk bir edayla. "Giderken kapıyı çekiver."

Mathias, sekide Louis'yle buluşan Antoine'ı yakaladı.

"Bir yerlerde temiz havlun var mı? Duşumu burada alacağım, benimkinde bir bacağımda dışarıda kalıyor da."

"Sıktın ama!" dedi Antoine evden çıkarken.

Louis arabanın yolcu koltuğuna yerleşip emniyet kemerini taktı.

"Canımı gerçekten çok sıkıyor," diye homurdandı Antoine sokaktan geri geri çıkarken.

Delahaye Taşımacılık'tan bir kamyon, evinin önünde, park etmek için manevra yapıyordu.

*

On dakika sonra, Mathias Antoine'ı imdada çağırdı.

Antoine'ın istediği gibi kapıyı sıkıca kapatmıştı, ne var ki anahtar yemek odasındaki masanın üzerinde kalmıştı. Taşımacılar evinin önünde bekliyorlardı, o da sokakta pijamayla kalakalmıştı. Antoine Louis'yi okula yeni bırakmıştı, geri döndü.

Delahaye Taşımacılık'tan bir görevli ekibinin huzur içinde çalışmasına izin vermesi için Mathias'ı ikna etmeyi başarmıştı. Taşımacıların arasında elini kolunu sallayarak dolaşması adamları geciktirmekten başka bir işe yaramıyordu. Görevli, akşam eve döndüğünde, her şeyi yerli yerinde bulacağına söz vermişti.

Antoine Mathias'ın düşünün bitmesini bekledi, duştan çıkınca eski, üstü açık arabaya binip yola koyuldular.

"Seni bırakıp kaçacağım, zaten fazlasıyla geç kaldım," dedi Antoine Clareville Korusu'ndan ayrılırken.

"Ofise mi gidiyorsun?"

"Hayır, önce şantiyeye uğramam gerekiyor."

"Kitapçının önünden geçmene gerek yok, orası hâlâ fazlasıyla boya kokuyor. Seninle geliyorum."

"Olur, ama sesini çıkarmadan bir köşede duracaksın!"

"Neden böyle söyledin?"

Austin Healey, Old Brompton'a doğru hızla döndü.

"Yavaş!" diye bağırdı Mathias.

Antoine ona baktı, sinirlenmişti.

"Yavaşla!" dedi ısrarla Mathias.

Kırınızı ışıktaki durunca Antoine fırsattan yararlanıp Mathias'ın ayağının dibindeki evrak çantasını aldı.

"Benim yerime fren yapmaya bir son verir misin artık!" dedi doğrulurken.

"Neden çantayı kucağıma koydun?" diye sordu Mathias.

"Aç bak bakalım, içinde ne var."

Yüzünde şaşkın bir ifade beliren Mathias çantadan bir dosya çıkardı.

"Aç onu!"

Arabanın yeniden hareket etmesiyle mimari projenin Mathias'ın yüzüne yapışması bir oldu, kâğıtlardan kurtul-

mak için yol boyunca boşuna debelenip durdu. Kısa bir süre sonra, Antoine büyük taş bir kapının önündeki kaldırımına arabayı park ediyordu. Çıkmaz sokağa açılan dövmüş demirden bir parmaklık vardı. Planlarını alıp arabadan indi.

Eğri kaldırımların her iki yanındaki *mew*'lar, yani eski ahırlar küçük evlere dönüştürülmüştü. Binanın, gül sarmaşıklarının altında kalan cephesi dökülüyordu. Çatıdaki kiremitlerin bazıları tahtadan, bazıları da arduvazdan yapılmıştı. Dar sokağın sonunda diğerlerinden daha büyük bir bina vardı, tüm sokağa hâkimdi. Birkaç basamağın ucunda yükselen kocaman, meşe bir kapısı vardı. Antoine, salına salına yürüyen arkadaşını kendisine katılması için dürttü.

"Sıçan yoktur umarım?" dedi Mathias yaklaşırken.
"İçeri gir!"

Mathias, geniş pencerelerin aydınlattığı devasa bir mekânda buldu kendini, içeride çalışan birkaç işçi vardı. Ortada ise, üst kata çıkan bir merdiven uzanıyordu. Hırpani görünümlü, iri kıyım bir adam elindeki planla Antoine'a yaklaştı.

"Herkes sizi bekliyordu!"

Babası İskoçyalı, annesi Normandıyalı olan McKenzie otuzunu aşkındı, melez olduğuna hiç şüphe bırakmayacak kadar aksanlı, renkli bir Fransızca konuşuyordu. Asma katı gösterdi ve Antoine'a bir sürü soru sordu.

"Bir karara vardınız mı?"

"Daha değil," dedi Antoine.

"Banyo için gerekli donanım elime zamanında geçmeyecek. En geç bu akşam siparişi vermem lazım."

Mathias yanlarına yaklaştı.

"Özür dilerim," dedi, sabırsız ve sinirliydi. "Bir kubur sorununu çözmene yardımcı olmam için mi Londra'yı bir baştan bir başa dolaştırdın bana?"

"Bir saniye izin verir misin!" dedi Antoine proje şefine dönmeden önce. "Teslimatçılarınız canımı sıkıyor, McKenzie!"

“Teslimatçılarınız benim de canımı sıkıyor,” dedi Mathias esneyerek.

Antoine arkadaşını bakışıyla dövdü, Mathias kahkahayı bastı.

“Arabamı ben alıyorum, sen de ajans müdüründen seni salıvermesini rica edersin. Olur mu, McKenzie?”

Antoine Mathias’ın kolundan yakalayıp kendine doğru çekti.

“Fikrine ihtiyacım var, iki mi olsun dört mü?”

“Kubur mu?”

“İki tekerlekli arabaların çekildiği eski bir ambar burası, ajans geçen sene satın aldı. İki mi yoksa dört daireye mi böleyim, bilemiyorum.”

Mathias etrafına bakındı, başını asma kata doğru kaldırdı, kendi çevresinde yarım daire çizdikten sonra ellerini kalçasına koydu.

“Tek olsun!”

“Tamam, peki, arabayı al!”

“Sen sordun, ben de söyledim.”

Antoine onun yanından ayrılıp eski bir şömineyi yerinden sökmeye çalışan ustaların yanına gitti. Mathias bakınmaya devam ediyordu, üst kata çıktı, duvara tutturulmuş plana yaklaştı, asma katın tırabzanına doğru döndü ve gürleyen bir sesle haykırdı:

“Tek daire olsun ama iki kuburu olsun. Herkes mutlu olsun!”

Şaşkına dönen işçiler kafalarını kaldırdılar, Antoine ise başını umutsuzca ellerinin arasına almıştı.

“Çalışıyorum Mathias!” diye bağırdı.

“Ben de çalışıyorum!”

Antoine merdivenleri dörder dörder tırmanıp Mathias’ın yanına gitti.

“Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Bir fikrim var! Aşağıda bizim için büyük bir oda ayarla, burayı da ikiye bölelim... boylamasına,” dedi Mathias eliyle hayali bir çizgi çizerek.

“Boylamasına mı?” diye yineledi Antoine, çileden çıkmıştı.

“Çocukken, aynı çatı altında yaşamamanın az tını hayalini kurmuştuk, sen bekârsın, ben de öyle, ele geçmez bir fırsat bu.”

Mathias kollarını açarak “boylamasına” diye tekrarladı.

“Çocuk değiliz artık! Ya ikimizden biri eve bir kadınla gelecek olursa, onu da mı ikiye böleceğiz?” diye fısıldadı Antoine gülerek.

“İkimizden biri eve bir kadınla gelecek olursa... dışarıda kalır!”

“Eve kadın girmeyecek mi diyorsun yani?”

“Aynen öyle!” dedi Mathias kollarını biraz daha açarak. “Bak,” dedi planı sallayarak. “Mimar olmadığım halde, mekânın ne kadar mükemmel olacağını ben bile gözümde canlandırabiliyorum.”

“Sen hayal görmeye devam et, benim yapacak işlerim var!” dedi Antoine Mathias’ın elindeki planı zorla alırken.

Aşağı inerlerken, Antoine yüzünde üzgün bir ifadeyle Mathias’a döndü.

“Boşanmam içine sindir artık ve bırak da huzur içinde çalışayım!”

Mathias, McKenzie’nin yanına giden Antoine’a seslenmek için tırabzana doğru seğirtti.

“İlişkilerinde, bizim on beş yıldır yaşadığımız uyumu yakalayabildin mi hiç? Peki ya çocuklarımız, birlikte tatile çıktığımızda mutlu olmuyorlar mı? Birlikte çok iyi idare edebileceğimizi sen de biliyorsun!” dedi Mathias.

Şaşkınlıktan ağızları bir karış açık kalan işçiler, konuşma başladığında ellerindeki işleri bırakmışlardı. Biri yeri süpürüyor, öbürü teknik bir notu okuyor, bir diğeri aletleri temizliyordu.

Çılgına dönen Antoine, ajans müdürünün yanından ayrılıp kendini çıkmaz sokağa attı. Basamakları paldır küldür inen Mathias, dostça göz kırparak McKenzie’yi yatıştırdıktan sonra arkadaşının yanına, arabaya gitti.

“Neden böyle sinirlendiğini anlamıyorum. Bu harika bir fikir bence. Senin rahatın yerinde tabii, kutu gibi bir yere taşınan sen değilsin ne de olsa.”

“Bin şu arabaya, yoksa burada bırakırım seni,” diye yanıtladı Antoine kapıyı açarken.

McKenzie el kol hareketleri yaparak peşlerinden koşturuyordu. Onlarla dönüp dönemeyeceğini sordu nefes nefese, ajansta onu bekleyen yığınla iş vardı. Mathias onun da binmesi için arabadan indi. Uzun boyuna rağmen, McKenzie kabriyolenin arka bölümündeki koltuk benzeri yere olabildiğince büzüştü. Austin Healey, Londra sokaklarına daldı.

Çıkmaz sokağı terk ettiklerinden beri Antoine’ın ağızını bıçak açmamıştı. Austin, Bute Sokağı’ndaki Fransız Kitabevi’nin önüne park etti. Mathias, McKenzie’nin arabadan inmesi için koltuğu öne eğdi ama o düşüncelere dalıp gitmişti, yerinden kıpırdamadı bile.

“O halde,” diye mırıldandı McKenzie, “birlikte oturmaya karar verirseniz siparişlerimi verebilirim.”

“Akşama görüşürüz, sevgilim,” dedi Mathias sırtarak uzaklaşırken.

Antoine onu hemen enseledi.

“Bu saçmalığa hemen bir son vereceksin. Biz komşuyuz, bu zaten yeterince korkunç, değil mi?”

“Herkes kendi evinde yaşayacak, benim söylediğim bu değil!”

“Sana neler oluyor böyle?” diye sordu Antoine düşünceli düşünceli.

“Sorun bekâr olmak değil, yalnız yaşamak.”

“Yalnız yaşamak bekârlığın ilkesi sayılır. Kaldı ki, yalnız değiliz, çocuklarımızla yaşıyoruz.”

“Yalnız!”

“Her cümlede tekrarlayacak mısın bunu?”

“Gülüp oynayan çocukların olduğu bir ev istiyorum, kapıdan içeri girdiğimde hayat taştan bir ev bulmak istiyorum, pazar günlerinin kâbus gibi geçmesini istemiyorum, etrafta gülüşen çocukların olduğu hafta sonları istiyorum.”

“Bunu iki kez söyledin!”

“Arka arkaya iki kez gülerlerse de sorun olur mu senin için?”

“Yalnızlığın dibine bu kadar vurdun mu?” dedi Antoine.

“Hadi, git çalış, McKenzie arabada uyukluyor,” dedi Mathias kitapçısına girerken.

Antoine onun peşinden gitti ve önünde durdu.

“Aynı çatı altında yaşarsak, benim bundan kazancım ne olacak?”

Mathias, postacının kapının altından attığı mektupları almak için eğildi.

“Ne bileyim, nihayet bana yemek yapmayı öğretebilirsin belki.”

“Ben de tam bunu söylüyorum işte, sen asla değişmeyeceksin!” dedi Antoine ayrılırken.

“Bir çocuk bakıcısı tutarız, geriye gülüp eğlenmekten başka ne kalıyor ki?”

“Çocuk bakıcısı tutmaya karşıyım ben!” diye homurdandı Antoine arabasına doğru uzaklaşırken. “Zaten annesini kaybettim, onunla ilgilenmediğim için günün birinde oğlumun da beni terk etmesini göze alamam.”

Direksiyona geçip motoru çalıştırdı. Yanında oturan McKenzie, kafası evrakların arasına düşmüş, horluyordu. Mathias kapısının eşiğinde, kollarını kavuşturmuş Antoine’a sesleniyordu.

“Ofisin tam karşıda!”

Antoine McKenzie’yi sarsıp kapısını açtı.

“Siz hâlâ ne arıyorsunuz burada? Yığınla işiniz vardı hani!”

Sophie, çiçekçi dükkânından sahneyi izliyordu. Başını sallayıp dükkânın arka tarafına geçti.

IV

Mathias gün boyu kitapçıda yaşanan hareketlilikten çok memnundu. Müşteriler girdiklerinde Bay Glover'ı göremediklerine şaşırsalar da Mathias'ı çok sıcak karşıladılar. Yaptığı satışa da çok şaşırdı. Yvonne'un bar tezgâhında akşam yemeğini yerken, bundan böyle, Oxford'da kızı için hayalini kurduğu eğitimi karşılamasını sağlayacak küçük güzel bir işin patronu olduğunu seziniyordu. Gün batarken, yürüyerek eve döndü. Frédéric Delahaye anahtarlarını teslim etti ve kamyon sokağın ucunda gözden kayboldu.

Adam sözünü tutmuştu. Taşımacılar kanepeyi ve sehpayı giriş katına, yatak odası takımlarını ve komodinleri de yukarıdaki iki odaya yerleştirmişlerdi. Elbise dolapları düzenlenmiş, tabak-çanak merdivenin altındaki açık mutfakta yerini almıştı. Bunu yapmak da beceri isterdi, mekân gerçekten de çok küçüktü ve her santimetre karesi şimdiden dolmuştu.

Mathias kendini yatağa atmadan önce, kızının odasını, tatillerde Paris'e geldiğinde kaldığı odanın neredeyse aynısı gibi düzenledi.

*

Duvarın öte yanında ise, Antoine, Louis'nin odasının kapısını kapatıyordu. O akşam da, küçük oğlunun sorma-

dan asla yatmaya gitmediği binlerce soruyla son bulmuştu. Baba oğlunun uyuduğunu görüp sevinse de, anlatıcı, parmaklarının ucunda merdivenleri inerken, oğlunun hikâyesinin neresinde koptuğunu kendi kendine sormadan duramıyordu. Bu mesele önemliydi, çünkü hikâyesinin akışını yeniden yakaladığı yer o noktaydı. Yemek odasındaki masaya oturan Antoine, eski araba ambarının planını açıp çizimleri değiştirdi. Gecenin ilerleyen saatlerinde, mutfağı toparladıktan sonra, McKenzie'ye ertesi gün saat altıda şantiyede buluşmalarını söyleyen bir mesaj bıraktı.

*

Ajans müdürü tam vaktinde gelmişti. Antoine yeni planı McKenzie'ye kabul ettirdi.

"Tedarikçi meselesini iki saniyeliğine unutalım, bana gerçek fikrinizi söyleyin," dedi Antoine.

İş arkadaşı fikrini hemen söyledi. Mekânı tek ve büyük bir yaşama alanına dönüştürmek, işleri üç ay geciktirirdi. Gerekli izinleri yeni baştan almak, yeniden keşif yapmak gerekecekti, böyle devasa bir alanda yapılacak çalışmalar için ödenecek miktar ise korkunç derecede yüksek olurdu.

"Korkunçtan kastınız ne?" diye sordu Antoine.

McKenzie onu yerinden sıçratan bir miktar fısıldadı.

Antoine, orijinal planın üzerinde değişiklikler yaptığı karbon kâğıdını alıp şantiyedeki bir çöp sepetine attı.

"Sizi ofise bırakayım mı?" diye sordu ajans müdürüne.

"Burada yapılacak çok işim var, öğlen katılıyorum size. Kararınız nedir, üç mü yoksa dört daire mi?"

"Dört!" diye yanıtladı Antoine ayrılırken.

Austin Healey çıkmaz sokağın başında gözden kayboldu. Hava yumuşaktı, Antoine Hyde Park'tan geçmeye karar verdi. Parktan çıkarken, trafik ışığının üçüncü kez kırmızıya dönmesine göz yumdu. Austin'in arkasındaki araba kuyruğu uzadıkça uzuyordu. Atlı bir polis, tırıs yürüyen atın üzerinde yolu çıkıyordu.

Kabriyolenin yanında durdu ve hâlâ dalgın olan Antoine'a baktı.

"Güzel bir gün, değil mi?" dedi polis.

"Harika!" diye yanıtladı Antoine, bir yandan da göğe bakıyordu.

Polis parmağıyla sarıya dönen ışığı gösterdi ve Antoine'a, "Bu ışıklardan biri size bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu. Antoine dikiz aynasına şöyle bir bakınca, sebep olduğu sıkışıklığı dehşet içinde fark etti. Özür dileyip arabayı vitese taktı ve sıkışan trafiği düzenlemek için atından inen polisin eğlenen bakışları eşliğinde yola koyuldu.

"Buraya yerleşmesini isterken aklım neredeydi acaba?" diye homurdandı Queen's Köprüsü'ne çıkarken.

Sophie'nin dükkânının önüne park etti. Çiçekçi kız beyaz önlüğü içinde tıpkı bir biyoloğu andırıyordu. Havanın güzelliğini fırsat bilmiş, dükkânının önündeki tezgâhı düzenliyordu. Kovaların içine yerleştirilmiş zambak, şakayık, beyaz ve kırmızı gül demetleri kaldırım boyunca sıralanmıştı, güzellikte rekabet eder gibiydiler.

"Canın mı sıkkın?" diye sordu Antoine'ı görünce.

"Bu sabah müşterin var mıydı?"

"Sana bir soru sordum!"

"Hayır, hiç sıkkın değilim!" diye yanıtladı Antoine homurdanarak.

Sophie ona sırtını dönüp dükkâna girdi, Antoine da peşinden gitti.

"Biliyorsun Antoine," dedi tezgâhın arkasına geçerken, "bu mektupları yazmak canını sıkıyorsa, başımın çaresine bakabilirim."

"Hayır, bununla hiç ilgisi yok. Kafamı meşgul eden Mathias, yalnızlık canına tak etmiş!"

"Emily'yle yaşayacağına göre artık yalnız olmayacak."

"Birlikte oturmamızı istiyor."

"Hadi oradan!"

"Çocuklar için harika olacağını söyledi."

Sophie, Antoine'ın bakışlarından kaçmak için arkasını

dönüp dükkânın arka bölümüne sıvıştı. Olağanüstü bir gülümseyişi vardı ve insana hemen bulaşverirdi.

“Ah, evet, sizin çocuklar için iki babaya sahip olmak çok normal,” dedi gözünden akan yaşları kurularken.

“Bana normallik söylevi çekme, üç ay önce bir yabancıdan çocuk yapmaktan bahseden sendin!”

Sophie'nin yüzü aniden değişti.

“O şiddetli yalnızlık anını hatırlattığın için teşekkür ederim.”

Antoine ona doğru yaklaştı ve elini tuttu.

“Normal olmayan, yedi buçuk milyon nüfusu olan bir ülkede Mathias ve senin gibi iki insanın hâlâ bekâr olması.”

“Mathias şehre daha yeni geldi... ya sen, belki de yalnız değilsindir?”

“Benim umurumda değil,” diye mırıldandı Antoine. “Bu denli yalnız olduğunu fark etmemiştim.”

“Hepimiz yalnızız Antoine, burada, Paris'te ya da başka yerde. Yalnızlıktan kaçmayı deneyebiliriz, taşınmayı, yeni insanlarla tanışmak için her şeyi deneyebiliriz, ne yazık ki değişen bir şey olmaz. Günün sonunda, herkes evine dönüyor. Çift olanlar ne kadar şanslı olduklarının farkında değiller. Yemeklerini tepside yediklerini, yaklaşan hafta sonunun yarattığı iç sıkıntısını, pazarları telefonun çalmasını beklediklerini unuttular. Dünyanın tüm başkentlerinde böyle yaşayan milyonlarca insanız biz. Bunun tek iyi yanı, diğerlerinden çok da farklı olmadığımızı hissetmek.”

Antoine en iyi arkadaşının saçını okşadı. Sophie elini itti.

“Git çalış, benim işim başımdan aşkın.”

“Bu akşam gelecek misin?”

“İstemiyorum,” diye yanıtladı Sophie.

“Bu akşamı Mathias için düzenliyorum, Valentine hafta sonu gidiyor, gelmelisin, masada o ikisiyle baş başa olmak istemiyorum. Üstelik, en sevdiğin yemeği pişireceğim.”

Sophie ona gülümsedi.

“Jambonlu düdük makarna mı?”

“Saat sekiz buçukta!”

“Çocuklar bizimle mi yiyecek?”

“Sana güveniyorum,” diye yanıtladı Antoine uzaklaşırken.

*

Dükkânındaki tezgâhının arkasında oturan Mathias gelen postayı okuyordu: birkaç fatura, bir prospektüs, bir sonraki veli toplantısının tarihini bildiren bir mektup. Bay Glover’a yollanmış bir de evrak vardı, Mathias yazar-kasanın çekmecesinin arkasındaki kâğıt parçasını aldı, zarfın üzerine Kent’te oturan dükkân sahibinin adresini yazdı. Öğlen, yemeğe giderken postaya vereceğine dair kendine söz verdi.

Masasını ayırtmak için Yvonne’u aradı.

“Sudan sebepler için beni rahatsız etme,” dedi Yvonne, “bardaki üçüncü tabure senin bundan böyle.”

Kapının çanı öttü. İçeri çok hoş, genç bir hanım girdi. Mathias elindeki postayı bir kenara bıraktı.

“Fransız gazetesi var mı?” diye sordu kadın.

Mathias girişteki gazeteliği gösterdi. Kadın her gazeteden bir tane aldıktan sonra kasaya doğru ilerledi.

“Memleket hasreti mi çekiyorsunuz?” diye sordu Mathias.

“Hayır, daha değil,” diye yanıtladı neşelenen genç kadın.

Kadın, cebinde bozukluk ararken bir yandan da sevimli bulduğu kitapçıya iltifat etti. Mathias teşekkür edip elindeki gazeteleri aldı. Audrey etrafına bakınıyordu. Raflardan birinin tepesindeki bir kitap dikkatini çekti. Parmaklarının ucuna kalktı.

“O yukarıda gördüğüm, *Lagarde et Michard*’ın¹ 18. yüzyıl edebiyatı kitabı mı?”

¹ (Fr.) Fransız edebiyat tarihini yüzyıllara göre anlatan ders kitabı. (Ç.N.)

Mathias rafa yaklaştı ve başıyla onayladı.

“Alabilir miyim?”

“Daha iyi durumda olan bir başka baskısı var, hemen önünüzde,” diye açıkladı Mathias raftan bir kitap çekerek.

Audrey, Mathias'ın uzattığı kitabı inceledikten sonra hemen geri verdi.

“Bu, 20. yüzyıl edebiyatı!”

“Doğru, ama neredeyse yepyeni. Aralarında üç yüz yıl var, bu farkın olması normal. Kendiniz bakın, en ufak bir kıvrık, küçük bir leke yok.”

Kız kahkahalarla güldü ve rafın yukarısındaki kitabı işaret etti.

“Kitabımı verecek misiniz?”

“İsterseniz yollatayım, çok ağır,” diye yanıtladı Mathias.

Audrey ona baktı, şaşırmıştı.

“Sokağın sonundaki Fransız Lisesi'ne gidiyorum, taşıyabilirim.”

“Nasıl isterseniz,” diye yanıtladı Mathias boyun eğerek.

Eski tahta merdiveni alıp bakır rayın üzerinde, *Lagarde et Michard*'ın bulunduğu rafın karşısına gelene kadar kaydıldı.

Derin bir nefes aldıktan sonra ayağını ilk basamağa attı, gözlerini kapağı ve elinden geldiğince seri hareketler yaparak tırmanmaya başladı. Kitabın hizasına gelince, eliyle yoklayarak aramaya başladı. Hiçbir şey bulamayınca gözlerini açtı, kapağı görünce kitabı kavradı ve aynı anda aşağı inemeyeceğini anladı. Kalbi yerinden fırlayacakmışçasına çarpıyordu. Tüm gücüyle merdivene yapıştı, olduğu yere mihlanmıştı.

“İyi misiniz?”

Audrey'nin sesi kulaklarında uğuldadı.

“Hayır,” diye mırıldandı.

“Yardıma ihtiyacınız var mı?”

Ağzından öyle zayıf bir “evet” çıktı ki, sesi zor belâ duyuldu. Audrey merdivene, onun yanına tırmandı. Kita-

bı dikkatle alıp yere attı. Sonra, ellerini onunkilerin üzerine koyup sakinleştirerek ona yol gösterdi. Büyük bir sabırla, üç basamak indirtmeyi başardı. Ona vücuduyla siper oldu, artık zemine yakınlaştıklarına ikna etti. Mathias biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu fısıldadı. Antoine kitapçıya girdiğinde, Mathias yere bir basamak kala Audrey'ye sarılmıştı.

Audrey kollarını gevşetti. Mathias, yerdeki kitabı ağırbaşlı bir edayla aldı ve kâğıt bir poşete koyup Audrey'ye uzattı. Kitabın parasını almayı reddetti, kitabı armağan etmek onun için bir zevk olacaktı. Audrey teşekkür ettikten sonra Antoine'ın şaşkın bakışları eşliğinde kitapçıdan ayrıldı.

"Tüm olarak ne yaptığımı öğrenebilir miyim?"

"İşimi yapıyorum!"

Antoine onu dikkatle süzdü, şaşırılmıştı.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu Mathias.

"Öğlen yemeğini birlikte yiyecektik."

Mathias kasanın yanındaki gazeteleri fark etti. Hemen gazeteleri topladı, Antoine'dan bir dakika beklemesini rica ettikten sonra kaldırımında koşturmaya başladı. Nefes nefese, Bute Sokağı'ndan geçti, Harrington Yolu'na saptı ve okul binasının önündeki kavşakta Audrey'yi yakalamayı başardı. Soluğu soluğa, ona unuttuğu gazeteleri uzattı.

"Zahmet etmeseydiniz," dedi Audrey teşekkür ederken.

"Kendimi komik duruma düşürdüm, değil mi?"

"Hayır, hiç de değil; baş dönmesi çaresi olan bir rahatsızlık," dedi lisenin parmaklıklı kapısından içeri girerken.

Mathias onun avluyu geçişini izledi; dükkânına geri dönerken arkasına döndü ve teneffüs alanına doğru uzlaşan Audrey'ye baktı. Birkaç saniye sonra, bu kez Audrey arkasına döndü ve sokağın köşesinde gözden kaybolan Mathias'a baktı.

"Ticaret anlayışın çok keskin," dedi onu bekleyen Antoine.

"Benden bir *Lagarde et Michard* istedi, liseye gidiyor-
muş, yani öğretmen, çocuklarımızın eğitimi için kendimi
feda ettim diye beni paylama."

"Öğretmen ya da değil, gazetelerin parasını bile öde-
medi!"

"Yemek yiyor muyuz?" dedi Mathias Antoine'a kapı-
yı açarken.

*

Sophie restorandan içeri girer girmez doğruca Antoine
ile Mathias'ın yanına gitti. Yvonne, ne istediklerini sorma-
ya gerek bile görmeden fırınlanmış yiyeceklerden oluşan
bir tabak getirdi.

"Restoran tıklım tıklım dolu," dedi Mathias, "işler iyi
anlaşılan!"

Antoine masanın altından ona bir tekme indirdi.
Yvonne, tek kelime etmeden yanlarından ayrılmıştı.

"Ne var, söylememem gereken bir şey mi söyledim yi-
ne?"

"İş yürütmekte çok zorlanıyor. Akşamları restoran
neredeyse bomboş oluyor," dedi Sophie Antoine'ın tabağı-
na yemek koyarken.

"Dekorun modası biraz geçmiş, yenilemesi gerek."

"Şimdi de dekorasyon uzmanı mı oldun?" diye sordu
Antoine.

"Bir yardımım dokunsun diye söyledim. Dekorun
pek de yeni olmadığını itiraf et!"

"Sen çok mu yenisin?" diye karşılık verdi Antoine
omuzlarını silkerek.

"Siz gerçekten de, iki koca bebeksiniz."

"Dekoru yenileme işiyle ilgilenebilirdin, bu senin
işin, değil mi?" diye devam etti Mathias.

"Yvonne'un bunu karşılayacak parası yok, kredi al-
maktan da nefret eder, eski toprak ne de olsa," diye yanıt-
ladı Sophie. "Haksız da sayılmaz, ben kendiminkilerden
bir türlü kurtulamıyorum!"

“Elimizden bir şey gelmez yani, öyle mi?” diye bastır-
dı Mathias.

“Yemeğini yiyip beş dakika sussan nasıl olur?” dedi
Antoine.

*

Antoine ofise dönüşünde, bir hafta içinde biriken iş-
lerine girişti. Mathias'ın gelişi çalışma düzeninin biraz ak-
samasına neden olmuştu. Akşam yaklaşırken, güneş bü-
yük pencerelerin ardında alçalmaya başlamıştı bile, An-
toine saatine baktı. Oğlunu okuldan alma vakti gelmişti,
biraz alışveriş yapıp yemeği hazırlamak üzere eve döndü.

Sofrayı Louis kurdu, Antoine bir yandan mutfakta
yemek hazırlıkları yapıyor, bir yandan da, salondaki tele-
vizyondan, TV5 kanalında yayınlanan röportajı dinliyor-
du, Louis ise ödevlerini yapmak için çalışma odasının bir
köşesine çekilmişti.

Kızıyla beraber ilk gelen Valentine oldu, birkaç daki-
ka sonra, bu kez Sophie kapıyı çaldı, en son gelen ise Mat-
hias oldu. Tencerelerinden ayrılamayan Antoine dışında,
hepsi masanın etrafındaki yerlerini aldılar. Üzerinde mut-
fak önlüğü olan Antoine, fırından dumanı üzerinde bir ta-
bak çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. Sophie ona yardım
etmek için ayaklandı, Antoine iki tabak uzattı.

“Emily için yeşil fasulye eşliğinde pırzola, Louis için
de püre tabağı! Senin düdük makarnan da iki dakika için-
de hazır olacak, Valentine'in, üzeri kaşarla kaplanmış, fı-
rında patates pürelı kıyması ise hemen geliyor.”

“Yedinci kişi ne yiyecek?” diye sordu Sophie gülerek.

“Louis'nin yediğinden,” diye yanıtladı Antoine, işine
iyice kaptırmıştı kendini.

“Bize katılacak mısınız?” diye sordu Sophie masaya
dönerken.

“Evet, evet,” diye yanıtladı Antoine.

Sophie ona birkaç saniye dik dik baktı ama Antoine işi-
nin başına dönmesini söyledi, Louis'nin püresi soğuyacaktı.

Kendisi de mutfaktan çıktı, Mathias'ın ve Valentine'in yemeklerini götürmesi gerekiyordu. Tabakları önlerine koydu ve tepkilerini beklemeye başladı. Valentine yemeğini görünce kendinden geçti.

"Paris'te bile bundan iyisini bulamazsın," dedi Antoine mutfağa dönerken.

Hemen ardından Sophie'nin jambonlu düdük makarnasını getirdi ve fırının başına dönmeden önce tatmasını bekledi.

"Gel otur artık, Antoine," diye yalvardı Sophie.

"Geliyorum," dedi Antoine, elinde bir sünger vardı.

Antoine'ın yemekleri masadakileri ihya etti, ama kendi tabağına dokunmamıştı bile. Yavaş yavaş mutfağı toparlarken, bir yandan da, geceyi hareketlendiren konuşmalara ucundan kıyısından katılıyordu. Çocukların içi geçmeye başladı, Sophie onları yatırma vaktini kaçırmıştı. Louis, vaftiz annesi daha onu yatağına götürmeden kollarında uykuya daldı. Sophie onu sessizce yatağına götürdü ve onu bir kez daha öpücüğe boğma isteğine yenik düşerek geri döndü. Çocuk uykusunda, gözlerini aralayarak "Darfur"a benzer bir kelime mırıldandı. Sophie "uyu canım" dedikten sonra kapıyı aralık bırakarak odadan çıktı.

Salona döndüğünde, Valentine ile Mathias'ı baş başa bırakmış, tabak-çanağı kurulayan Antoine'a şöyle gizliden bir baktı.

Sophie tekrar yerine oturmakta tereddüt etti ama Antoine büyük bir çanak çikolatalı musu masaya koymak üzereydi.

"Bir gün bunun tarifini verecek misin bana?" diye sordu Valentine.

"Bir gün!" diye yanıtladı yeniden mutfağa dönen Antoine.

Gece sona ererken, Antoine Emily'nin orada kalmasını teklif etti. Çocukları yarın okula o götürecekti. Valentine öneriyi memnuniyetle kabul etti, çocuğu uyandırmanın anlamı yoktu. Vakit gece yarısını bulmuştu, Yvonne'un sürpriz bir ziyaret yapması için artık çok geçti, herkes evine yollandı.

Antoine buzdolabını açıp tabağına bir parça peynir koydu, ekmeğ sepetini aldı ve nihayet bir şeyler yemek için masaya oturdu. Sekide ayak sesleri çınlıyordu.

"Çep telefonumu burada unuttum galiba," dedi Sophie içeri girerken.

"Mutfak tezgâhına koydum," diye yanıtladı Antoine.

Telefonunu bulan Sophie onu cebine yerleştirdi. Evyenin damlalığında duran süngere dikkatle baktı, bir an duraksadıktan sonra süngeri eline aldı.

"Neyin var?" diye sordu Antoine. "Tuhaf davranıyorsun."

"Bu akşam, bununla ne kadar zaman geçirdiğini biliyor musun?" diye sordu Sophie donuk bir sesle, bir yandan süngeri sallıyordu.

Antoine kaşlarını çattı.

"Mathias'ın yalnızlığı için kaygılanıyordun, peki ya senin yalnızlığın, arada bunu da düşündüğün oluyor mu?"

Süngeri masanın ortasına fırlattı ve evden çıktı.

*

Sophie gideli bir saatten fazla oluyordu. Antoine salonda hâlâ cirit atıyordu. Diğer tarafında Mathias'ın yaşadığı duvara yaklaştı. Parmaklarıyla duvara vurdu ama bir karşılık alamadı, en yakın dostu uyuyalı çok olmuştu.

*

Bir gün, Emily günlüğüne Sophie'nin babası üzerinde gözle görülür bir etkisi olduğunu yazdı. Louis de, sayfanın kenarındaki boşluğa, onunla kesinlikle aynı fikirde olduğunu ekledi.

V

Valentine çarşafı beline doladı ve ata biner gibi Mathias'ın üzerine oturdu.

"Sigaran var mı?"

"Artık içmiyorum," dedi Mathias.

"Ben içiyorum," dedi Valentine yatağın ucuna bıraktığı çantasını karıştırırken.

Valentine pencereye doğru yürüdü, çakmağın alevi yüzünü aydınlattı. Mathias gözlerini ona dikmişti. Sigara içerken dudaklarının aldığı şekli, sigara dumanının kıvrımlarının yarattığı girdabı seviyordu.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Valentine, yüzünü pencerenin camına yaslamıştı.

"Sana."

"Değişmiş miyim?"

"Hayır."

"Emily'yi özleyecek olmam ne kadar korkunç."

Mathias onun yanına gitmek için ayağa kalktı. Valentine elini Mathias'ın yanağına koydu, çıkmakta olan sakallını okşadı.

"Gitme!" diye fısıldadı Mathias.

Valentine sigarasından bir nefes çekti, akkor halini alan tütün cızırdadı.

"Bana hâlâ kızgın mısınız?"

"Kes şunu!"

"Az önce söylediğimi unut."

"Az önce söylediğimi unut, yaptığımı sil, hayat nedir

senin için, karakalem bir desen mi?"

"Renkli kalemlerle çizilmiş bir desen, o kadar da kötü olmamalı?"

"Büyü artık, dostum!"

"Büyüseydim, bana asla âşık olmazdın."

"Sonradan büyüseydin, hâlâ birlikte olurduk."

"Kal Valentine, bize bir şans daha ver."

"Bu her ikimizin de çekmesi gereken bir ceza, arada sırada metresin olmaya devam edebilirim, ama asla karın olmam."

Mathias sigara paketini aldı, kısa bir duraksamadan sonra elinden bıraktı.

"İşığı açma," diye fısıldadı Valentine.

Pencereyi açıp gecenin temiz havasını soludu.

"Yarın trenle gidiyorum," diye fısıldadı.

"Pazar demiştin, Paris'te seni bekleyen biri mi var?"

"Bu neyi değiştirir ki?"

"Tanıdığım biri mi?"

"Canımızı yakmayı bırak Mathias."

"Asıl, sen benim canımı yakıyorsun."

"İşte şimdi, benim ne hissettiğimi anladın; üstelik o zaman daha ayrılmamıştık."

"Ne iş yapıyor?"

"Bunun ne önemi var?"

"Yatakta iyi mi, bari?"

Valentine yanıt vermedi, sigarayı sokağa fırlatıp pencereyi kapattı.

"Affet beni," diye mırıldandı Mathias.

"Giyineceğim, gidiyorum."

Biri kapıyı tıkladıyordu, ikisi de oldukları yerde sıçradılar.

"Kim o?" diye sordu Valentine.

Mathias komodinin üzerindeki saate baktı.

"Hiçbir fikrim yok, olduğun yerde kal, bakmaya gidiyorum, eşyalarını getireceğim."

Beline bir havlu sarıp odadan çıktı. Kapı ısrarla çalınmaya devam ediyordu.

“Geldim!” diye haykırdı merdiveni inerken.

Antoine kollarını kavuşturmuş, kararlı bir ifadeyle dostuna bakıyordu.

“Kulağını dört aç da dinle bakalım; asla kabul etmeyeceğim bir tek şey var: Eve çocuk bakıcısı girmeyecek! Çocuklarla kendimiz ilgileneceğiz.”

“Ne diyorsun sen?”

“Aynı çatı altında yaşamayı hâlâ istiyor musun?”

“Evet, ama bu saatte olmasa da olurdu, değil mi?”

“‘Bu saatte olmaz’ da ne demek? Yarı zamanlı mı yaşayalım?”

“Bu konuyu daha sonra konuşabiliriz demek istiyorum!”

“Hayır, hayır, hemen şimdi konuşacağız! Kurallar koymamız ve bunlara harfiyen uymamız gerekiyor.”

“Tamam, hemen konuşuruz, ama yarın!”

“Başlama yine!”

“Pekâlâ Antoine, koyacağın bütün kuralları kabul ediyorum.”

“‘Koyacağın bütün kuralları kabul ediyorum’ da ne demek? Köpeği her akşam sen çıkaracaksın desem bunu da mı kabul edeceksin?”

“Hayır, o olmaz işte, her akşam olmaz!”

“Gördün mü, demek ki, her şeyi kabul etmiyormuşsun!”

“Antoine... köpeğimiz yok!”

“Kafamı karıştırmaya çalışma!”

Çarşafa sarınmış olan Valentine merdivenin tirabzından aşağı sarktı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu endişeyle.

Antoine başını kaldırdı, başıyla endişelecek bir şey olmadığını işaret etti, Valentine odaya döndü.

“Ah, yalnızlıktan ölüyorsun bakıyorum,” diye söylendi Antoine giderken.

Mathias kapıyı kapadı. Salona doğru bir adım atmıştı ki, Antoine kapıyı tekrar açtı. Mathias açtı.

“Valentine kalıyor mu?”

“Hayır, yarın gidiyor.”

“Bir kere seviştiniz diye, önümüzdeki altı ay boyunca, onu özledim diyerek kafamın etini yiyip durma.”

Antoine sekinin basamaklarını indi, kendi evine girmek için yeniden basamakları tırmandı, sundurmanın ışığı söndü.

Mathias Valentine’in eşyalarını topladıktan sonra onun yanına, odaya çıktı.

“Ne istiyormuş?” diye sordu Valentine.

“Hiç, sonra anlatırım.”

*

Sabah, Londra baharına yağmur eşlik ediyordu. Mathias, Yvonne’un barının tezgâhındaki yerini almıştı bile. Valentine içeri yeni girmişti, saçları sırlıslıkladı.

“Emily’yi öğle yemeğine götüreceğim, trenim bu akşam hareket ediyor.”

“Dün söylemiştin.”

“Başa çıkabilecek misin?”

“Pazartesi İngilizce dersi var, salı judo, çarşambaları onu sinemaya götürürüm, perşembe gitar dersi var, cuma..”

Valentine dinlemiyordu. Camın arkasından, karşı kaldırımında, ofisine girmekte olan Antoine’ı fark etti.

“Gecenin bir yarısında senden ne istiyormuş?”

“Kahve içer misin?”

Mathias, tüm avantajlarını sıralayarak ona birlikte oturma projesini anlattı. Louis ve Emily kardeş gibiydiler, aynı çatı altında yaşarlarsa hayat daha kolay olurdu, özellikle de kendisi için. Yvonne üzülmüştü, onları baş başa bırakmayı tercih etti. Valentine gülüp duruyordu, taburesinden kalktı.

“Bir şey söylemeyecek misin?”

“Ne söylememi bekliyorsun? Mutlu olacağınızdan eminseniz!”

Valentine mutfağa, Yvonne'un yanına gitti ve ona sarıldı.

"Seni görmek için yakında ziyaretine geleceğim."

"Gidenler hep böyle der," diye yanıtladı Yvonne.

Valentine içeri dönüp Mathias'ı öptü ve restorandan dışarı çıktı.

*

Antoine, Valentine'in sokağın köşesini dönmesini bekliyordu. Ofis penceresinden gözetleme işini bıraktı, merdiveni paldır küldür indi, sokağı geçip Yvonne'un restoranına daldı. Tezgâhta bir fincan kahve onu beklemekteydi.

"Nasıl geçti?" diye sordu Mathias'a.

"Gayet iyi."

"Dün gece, Louis'nin annesine bir e-posta gönderdim."

"Yanıt aldın mı?"

"Bu sabah ofise gelirken aldım."

"Eee?"

"Karine, Louis'nin gelecek dönem okulun kayıt fişindeki 'eş' hanesine senin adını yazıp yazmayacağımı sordu."

Yvonne tezgâhtaki iki fincanı kaldırdı.

"Ya çocuklar, onlara durumdan söz ettiniz mi?"

*

Ahırdan bozma evlerin modern eve dönüştürülmesi ekonomik olarak mümkün değildi, ama Antoine krokiye dayanarak Mathias'a bir gece önce aklına gelen fikri anlattı.

Evlerini ayıran duvarda taşıyıcı kolon yoktu. Binaya orijinal halini geri kazandırmak için duvarı yıkmak yeterli olacaktı, böylece giriş katında ortak kullanabilecekleri büyük bir alan yaratabilirlerdi. Parkelerde ve tavanda bi-

raz onarım yapmaları gerekecekti ama bu da bir haftadan uzun sürmezdi.

Odalara çıkan iki merdiven olacaktı, bu da her şey bir yana, her ikisinin de yukarı katta “kendine ait bir ev”e sahip oldukları hissini uyandıracaktı. McKenzie projeyi onaylamak için eve gelecekti. Antoine ofise, Mathias ise kitapçıya gitmek üzere yola koyuldu.

*

Valentine, Emily’yi okuldan almaya gitti. Kızını, kentteki en iyi İtalyan restoranlarından biri olan Mediterraneo’ya götürmeye karar vermişti. Çift katlı bir otobüs onları Kensington Park Yolu hattında götürüyordu.

Notting Hill sokaklarında güneş parılıyordu. Restoranın önündeki açık alana oturdular, Valentine iki pizza sipariş etti. Günlerinin nasıl geçtiğini anlatmak için her akşam telefonlaşmaya ve e-posta yollamaya birbirlerine söz verdiler.

Valentine yeni bir işe başlıyordu, Paskalya tatili yapamayacaktı ama yazın kız kıza, uzun bir yolculuğa çıkacaklardı. Emily annesini yatıştırdı: Her şey yolunda gidecekti, babasına göz kulak olacaktı, yatmaya gitmeden önce giriş kapısının, evdeki elektrikli aletlerin ve lambaların kapalı olup olmadığını kontrol edecekti. Her zaman, takside bile emniyet kemerini takacağına, havanın serin olduğu sabahlar sıkı giyineceğine, kitapçada zaman öldürmeyeceğine ve en azından bir sonraki eğitim yılına kadar gitarı bırakmayacağına dair söz verdi... Kızını okula bırakırken, Valentine de sözünü tuttu. Ağlamadı, en azından Emily sınıfına girene dek. Aynı akşam, bir Eurostar onu Paris’e götürdü. Taksi onu Kuzey Garı’ndan, 9. *arrondissement*’daki küçük bir stüdyo daireye doğru götürdü.

*

McKenzie iki daireyi birbirinden ayıran duvara delik-

ler açtı ve Mathias ile Antoine'a duvarın taşıyıcı olmadığını iletmekten son derece mutlu oldu.

"Böyle yapmasına sinir oluyorum!" dedi Antoine su almaya mutfğa giderken.

"Ne yaptı ki?" diye sordu Mathias şaşkınlıkla, arkadaşını izliyordu.

"Benim söylediğimi doğrulamak için matkabıyla yaptığı şu numaraya! Taşıyıcı duvarı bir bakışta anlarım, sonuçta ben de onun kadar mimarım, değil mi?"

"Elbette," diye yanıtladı Mathias kısık bir sesle.

"İkna olmuşa benzemiyorsun?"

"İkna olmadığım asıl konu, zekâ yaşın. Neden bana söylüyorsun? Derdin neyse doğrudan ona söyle!"

Antoine kararlı bir biçimde ajans müdürüne döndü. McKenzie ceketinin üst cebine gözlüğünü yerleştirmekle meşguldü, Antoine'ın konuşmasına fırsat vermedi.

"İşi üç ay içinde bitiririz, ayrıca size, evin orijinal görüntüsüne kavuşacağına söz veriyorum. Hatta, birleştirme işlemi için... oymalı çıkıntıların kalıbını bile çıkarabiliriz."

"Üç ay mı? Aradaki duvarı kahve kaşığıyla mı yıkmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Mathias, konuşma ilgisini çekmeye başlamıştı.

McKenzie, o mahalledeki her tadilat çalışmasının öncesinde izin alınması gerektiğini anlattı. İşlemler sekiz hafta alırdı, ancak bundan sonra, molozları kaldırmak için bir aracın gelmesine izin vermesini isteyebilirdi. Yıkım ise sadece iki-üç gün alırdı.

"Peki ya, şu izin işini atlarsak?" dedi Mathias McKenzie'nin kulağına.

Ajans müdürü yanıt vermeye tenezzül bile etmedi. Ceketini aldıktan sonra, Antoine'a izin taleplerini o hafta sonu hazırlayacağına dair söz verdi.

Antoine saatine baktı. Sophie çocukları okuldan almak için dükkânını kapamıştı, onu bir an önce azat etmeliydi. İki arkadaş, çiçekçiye yarım saat gecikmeyle geldiler. Sophie yere bağdaş kurmuştu, Emily de yanına otur-

muş, güllerin dış yapraklarını ayıklamasına yardım ediyordu, Louis ise tezgâhın gerisinde rafya liflerini boylarına göre ayırıyordu. İki baba kendilerini affettirmek için Sophie'yi akşam yemeğine davet ettiler. Sophie, teklifi, yemeği Yvonne'un yerinde yemeleri koşuluyla kabul etti. Böylece, belki Antoine da onlarla aynı anda sofraya oturabilirdi. Antoine hiç yorum yapmadı.

Yemeğin orta yerinde Yvonne masaya, yanlarına geldi.

"Yarın kapalı olacağız," dedi kendine bir bardak şarap koyarken.

"Cumartesi günü mü?" dedi Antoine.

"Dinlenmeye ihtiyacım var..."

Mathias tırnaklarını kemiriyordu, Antoine el'inin üzerine bir fiske attı.

"Kes şunu!"

"Neyi keseyim?" dedi Mathias masumca.

"Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun!"

"Sizin birlikte yaşadığımızı düşünemiyorum!" dedi Yvonne, dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi.

"Sadece ara duvarı yıkacağız, bunda abartacak bir şey yok."

*

O cumartesi sabahı, Antoine çocukları Chelsea Çiftçi Pazarı'na götürdü. Fidanlıkta dolaşırlarken Emily, Sophie'yle birlikte bahçeye dikmek üzere iki gül fidanı seçti. Fırtına kopacak gibiydi, Londra Kulesi'ne gitmeye karar verdiler. Korku Müzesi'ni gezerlerken onlara Louis rehberlik etti, her salonda babasını yatıştırma görevini de üstlendi. Gerçekten, korkacak bir şey yoktu, karakterler balmumundandı.

Mathias ise, sabahı siparişlerini vererek değerlendiriyordu. İlk hafta sattığı kitapların listesini gözden geçiriyordu, sonuç tatmin ediciydi. Defter sayfasının kenarına yeniden sipariş edeceği kitapları not ederken, kaleminin ucu *Lagarde et Michard*'ın 18. yüzyıl Fransız edebiyatı ki-

tabının yer aldığı satırda durdu. Gözlerini defterden kaldırdı, gözü, bakır raya yaslanmış duran eski merdivene takıldı.

*

Sophie çılgınlığını bastırdı. Kesik, parmak kemiği boyunca uzanıyordu. Bahçe makası sapın üzerinden kaymıştı. Dükkânın arka bölümüne kaçtı. Doksan derecelik alkol yarayı fena yakmıştı. Derin bir soluk alıp yaraya tekrar alkol döktü ve kendini toparlamak için birkaç dakika bekledi. Çiçekçinin kapısı açıldı, ecza dolabının rafından yara bandı kutusunu alıp dolabın kapısını kapattı ve müşterisiyle ilgilenmek için içeriye geri döndü.

*

Yvonne lavabonun üzerindeki dolabı kapattı. Yanaklarına hafifçe alılık sürdürdü, saçlarını düzeltti ve fular takmasının şart olduğuna karar verdi. Odayı geçip el çantasını aldı, güneş gözlüğünü taktı ve restorana giden kısa merdiveni indi. Demir kepenk inmişti, avluya açılan kapıyı araladı, yolda kimse olmadığına emin olunca, Sophie'nin çiçekçi dükkânının önünde oyalanmaktan sakınarak Bute Sokağı boyunca yürüdü. Old Brompton Ydu'ndan geçen otobüse bindi, şoförden bir bilet aldı ve oturmak için üst kata çıktı. Trafik akıcıysa vaktinde yetişirdi.

İki katlı otobüs onu Old Brompton Mezarlığı'nın parklıkları önünde indirdi. Mekân büyüğü gibiydi. Hafta sonları, yeşermiş mezar aralarında bisikletle dolaşan çocuklar, koşanlarla karşılaşır. Birkaç yüz yıllık mezar taşlarının üzerindeki sincaplar, ziyaretçilerden korkmadan öylece duruyorlardı. Küçük kemirgenler arka ayaklarının üzerinde doğrulmuş, kendilerine atılan fındıkları yakalayıp, ağaçların altına uzanmış sevgililerin keyifli bakışları eşliğinde kemiriyorlardı. Yvonne, Fulham Yolu'na çıkan kapıya kadar uzanan anayolu yürüdü. Stadyuma gider-

ken, hep bu yolu kullanmayı tercih ederdi. Stamford Bridge Stadyumu dolmaya başlamıştı bile. Her cumartesi olduğu gibi, tribünlerden yükselen sesler, mezarlıktaki sakin yaşamı birkaç saat boyunca neşelendirecekti. Yvonne çantasının dibinden biletini çıkardı, fularını düzeltti ve güneş gözlüğünü taktı.

*

Portobello Yolu üzerindeki Electric adlı pub'ın önünde, genç bir gazeteci kadın kameramanıyla birlikte çay içiyordu. Aynı günün sabahı, çalıştığı televizyon kanalının Brick Lane'de onun için kiraladığı evde, hafta boyunca yaptıkları kayıtları izlemişti. Çıkan iş oldukça tatmin ediciydi. Bu hızla giderse, Audrey röportajını kısa sürede bitirip montajı yapmak için Paris'e dönebilirdi. Garsonun getirdiği hesabı ödeyip iş arkadaşından ayrıldı, öğleden sonranın geri kalanını mağazaları gezerek geçirmeye kararlıydı; o mahallede bir sürü mağaza vardı. Kalkarken, hareketli bir sabahın ardından acıkmış ve bitkin düşmüş iki çocuk ile bir adama yol verdi.

*

Manchester United taraftarlarının hepsi aynı anda ayağa kalktılar. Top Chelsea'nin üst kale direğini sıyrıp geçmişti. Yvonne yerine oturdu.

"O gol kaçmazdı! Çok yazık oldu!"

Yanında oturan adam gülümsedi.

"İnan, Cantona olsaydı asla böyle olmazdı," dedi zincirlerinden boşanarak. "Biraz daha konsantre olsalar golü atardı bu salaklar, demeyeceksin herhalde bana?"

"Hiçbir şey söylemiyorum," dedi adam sevecen bir sesle.

"Zaten, futboldan anladığın da yok."

"Ben kriket seviyorum."

Yvonne başını adamın omzuna dayadı.

"Futboldan hiç anlamıyorsun... ama seninle olmayı yine de seviyorum."

"Ya mahallende Manchester United'ı tuttuğun duyulursa? Düşünebiliyor musun?" diye fısıldadı adam Yvonne'un kulağına.

"Buraya gelirken, bu kadar önlemi niye alıyorum sanıyorsun!"

Adam Yvonne'a bakıyordu, kadın gözlerini yeşil sahaya dikmişti. Adam dizinin üzerindeki broşürü karıştırıyordu.

"Sezon bitiyor, değil mi?"

Yvonne kendini maça öylesine kaptırmıştı ki, yanıt vermedi.

"O halde, önümüzdeki hafta sonu bana eşlik etmen için bir şansım olabilir?" diye ekledi adam.

"Bakarız," dedi Yvonne, bir gözü, sahada tehlikeli biçimde ilerleyen Chelsea'nin hücum oyuncusundaydı.

Bir parmağını sevgilisinin dudağına götürdü.

"Aynı anda iki iş birden yapamam ve eğer biri şu dangalağın önünü kesmezse akşamım mahvolacak, tabii seninki de!"

John Glover, Yvonne'un elini tuttu ve hayatın bıraktığı kahverengi lekeleri okşadı. Yvonne omzunu silkti.

"Ellerim güzeldi, gençliğimde."

Yvonne bir hamlede ayağa kalktı, yüzü ekşimiş, soluğu kesilmişti. Top son anda yolunu değiştirip sahanın öbür ucuna yollandı. Yvonne derin bir soluk aldı ve tekrar yerine oturdu.

"Biliyor musun, bu hafta seni özledim," dedi, sakinleşmişti.

"Önümüzdeki hafta sonu geliyorsun, öyleyse!"

"Emekli olan sensin, ben değilim!"

Hakem ilk yarının bitiş düdüğünü çaldı. Soğuk bir şeyler almak için büfeye gitmek üzere ayağa kalktılar. Basamakları çıkarken, John kitapçıyla ilgili havadisleri sordu.

"Daha ilk haftası, senin Popinot alıyor, bunu mu öğrenmek istiyorsun!" diye yanıtladı Yvonne.

“Evet, öğrenmek istediğim tam da bu,” diye yanıtladı John.

*

Eve geldiklerinde vakit geç olmuştu, çocuklar ikinci kahvaltısını beklerken odalarında oynuyorlardı. Kareli bir önlük giymiş olan Antoine, mutfak tezgâhına dayanmış, yeni bir krep tarifi okuyordu. Kapı çalındı. Mathias kazık gibi dikilmiş, sekide bekliyordu. Rüküşlüğü Antoine’ın dikkatini çekmişti, gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

“Neden kayak gözlüğü taktığını öğrenebilir miyim?” diye sordu.

Mathias içeri girmek için onu itti. Şaşkınlığı gitgide artan Antoine gözlerini ondan ayıramıyordu. Mathias elinde tuttuğu katlı yelken bezini ayaklarının dibine bıraktı.

“Çim biçme makinen nerede?” diye sordu.

“Çim biçme makinesiyle salonumda ne yapacaksın?”

“Soruların son derece yorucu olabiliyor!”

Mathias salonu geçip evin arkasındaki bahçeye çıktı, Antoine da onu izledi. Mathias küçük müstemilatın kapısını açıp çim biçme makinesini çıkardı ve zor bela, bir yana bırakılmış iki kütüğün üzerine koydu. Tekerleklerin yere değmediğini doğruladıktan sonra, aletin dengede durduğuna emin oldu. Makineyi harekete geçiren kola basıp aleti çalıştırdı.

İki zamanlı motor, kulakları sağır eden bir gümbürtüyle çalışmaya başladı.

“Doktor çağıracağım,” diye haykırdı Antoine.

Mathias ters yöne gitti, evin içinden geçti, yelken bezini açtı ve kendi evine geri döndü. Antoine, elleri böğründe salonda öylece kalakaldı, arkadaşının neye sinirlendiğini sordu kendine. Separasyon duvarı korkunç bir darbeye sarsıldı. İkinci balyoz darbesiyle açılan koca deliğin ardından Mathias’ın neşe içindeki yüzü belirdi.

“Welcome home!” diye bağırdı Mathias duvardaki deliği daha da büyütürken, yüzü ışıldıyordu.

“Sen tamamen delirdin,” diye bağırdı Antoine, “komşular bizi ihbar edecek!”

“Bahçedeki gürültüyü düşünürsen, o biraz zor! Söyleneceğine bana yardım et. İki kişi çalışırsak gece olmadan bitiririz!”

“Ya sonra?” diye bağırdı Antoine parkesinin üzerine yığılan molozlara bakarak.

“Sonra, duvarın parçalarını çöp torbalarına doldurup senin müstemilata saklayacağız ve birkaç hafta içinde de onlardan kurtulacağız.”

O sırada, duvarın bir başka parçası yıkıldı; Mathias işine devam ederken, Antoine salonunun normale yakın bir hale dönmesi için yapılması gereken işleri düşünmeye başlamıştı bile.

Üst kattaki odada Emily ve Louis televizyonu açmış, Güney Kensington’daki mahalleyi vuran depremle ilgili haberlerin geçmesini bekliyorlardı. Gece bastırınca, gerçekten deprem olmadığını anlayarak hayal kırıklığına uğradılar, bir yandan bu sırta ortak edildikleri için gurur duyuyor, öbür yandan geç saate kadar ayakta kaldıkları için seviniyorlardı, Antoine’ın bahçenin arkasına taşıdığı moloz torbalarını doldurmaya yardım ettiler. Ertesi gün, McKenzie acilen çağrıldı. Antoine’ın sesinden durumun ciddiyetini kavramıştı. Vazife gereği, pazar olduğu halde, onlarla buluşmayı kabul etti ve kamyonetiyle ofise geldi.

Hafta sonunun bitiminde, tavanda yapılacak birkaç boya işlemi kalmasına rağmen, Mathias ve Antoine artık resmen birlikte oturuyorlardı. Çetenin bütün üyeleri kutlamaya davetliydi, Yvonne’un bu vesileyle evden çıkmayı kabul ettiğini öğrenince McKenzie de onlara katılmaya karar verdi.

İki arkadaş arasındaki ilk tartışma evin dekorasyonu konusunda çıktı. Antoine’ın ve Mathias’ın mobilyaları aynı odada, yan yana çok tuhaf duruyorlardı. Mathias’a bakılırsa, ev çok soğuk görünüyordu. Antoine’a göre ise, tersine, mekân son derece sıcaktı. Mobilyalar elbirliğiyle ta-

şındı. Mathias'a ait olan tek ayaklı yuvarlak sehpa, Antoine'a ait deri kaplı iki koltuğun arasına yerleştirildi. Mathias'a bakılırsa İran halısı, Antoine'a göre ise ne idüğü belirsiz olan halı için oylama yapıldı, bire karşı beş olarak sonuçlanan oylamanın ardından (lehte oy veren bir tek Mathias'tı, Antoine çekimser kalma nezaketini gösterdi) halı katlandı, sıkıca bağlandıktan sonra bahçedeki kulübeye yerleştirildi.

Yerleşme işinin huzur içinde yapılabilmesi için operasyonun geri kalan bölümünü McKenzie devraldı, buyruklarına karşı sadece Yvonne'un fikir beyan etme hakkı vardı. Yvonne öyle olmasını istediği için değil, o daha fikrini söyler söylemez ajans müdürünün yanaklarını al bastığından ve ağzından "Kesinlikle haklısınız, Yvonne" cümlesinden başka bir şey çıkmadığından, olayın doğal seyri böyle olmuştu.

Gecenin sonunda, giriş katının düzenlenmesi tamamen bitmişti. Yalnızca üst katla ilgili bir mesele kalmıştı. Mathias, en iyi dostunun odasının kendisinininkinden daha güzel olduğunu düşünüyordu. Antoine buna bir anlam verememekle beraber, yine de konuyla en kısa zamanda ilgileneneğine söz verdi.

VI

Huzur içinde geçen pazar gününü, ortak hayatlarının ilk haftası izledi. Hafta, Antoine'ın hazırladığı İngiliz tarzı kahvaltıyla olağan bir biçimde başladı. Tüm aile kahvaltıya inmeden önce, Antoine Mathias'ın fincanının altına bir not sıkıştırdı, ellerini önlüğüne kuruladı ve yumurtaları soğutmamalarını söyleyerek bağırdı.

"Neden bu kadar yüksek sesle konuşuyorsun?"

Antoine olduğu yerde sıçradı, Mathias'ın geldiğini duymamıştı.

"Altı üstü iki tost kızartacak diye kendini bu kadar kaptıran kimseyi görmemiştim."

"Gelecek sefere kendin kızartırsın!" diye yanıtladı Antoine tabağını uzatırken.

Mathias bir fincan kahve almak için ayağa kalkınca Antoine'ın bıraktığı notu fark etti.

"Bu da nesi?" diye sordu.

"Birazdan okursun, şimdi otur da, soğutmadan kahvaltını yap."

Çocuklar paldır küldür aşağı inince konuşmaları yarım kaldı. Emily parmağıyla, ısrarla saati gösteriyordu, okula geç kalacaklardı.

Ağzı tıkabasa dolu olan Mathias bir sıçrayışta ayağa kalkıp pardösüsünü üzerine geçirdi, kızının elinden tutup kapıya doğru sürükledi. Emily, Antoine'ın mutfaktan attığı tahıllı gofreti son anda yakaladı, daha sonra, Clareville

Korusu'nun kaldırımlarında yürürken sırt çantasından çıkarıp yiyecekti onu.

Old Brompton Yolu'nda yürürlerken Mathias yanına aldığı notu okuyunca zıncı diye durdu. Hemen cep telefonuna sarıldı ve evin numarasını tuşladı.

"Eve en geç, gece on ikide girme hikâyesi de nedir?"

"Tekrar ediyorum, bir numaralı kural: Eve çocuk bakıcısı sokulmayacak, iki numaralı kural: Eve kadın alınmayacak ve üç numaralı kural: İstersen yarım yapalım ama daha geç olmaz!"

"Kül Kedisi'ne benzer birhalim mi var?"

"Merdivenler gıcırıyor ve her gece bizi uyandırmanı istemiyorum."

"Ayakkabılarımı çıkarırım."

"Onları her halükârda, eve girerken çıkarırsan sevirim."

Antoine telefonu kapattı.

"Ne istiyormuş?" diye sordu Emily sertçe kolundan çekerek.

"Hiçbir şey," diye söylendi Mathias. "Söyle bakalım, sen bu ortak hayattan memnun musun?" diye sordu kızıyla karşıdan karşıya geçerken.

*

Pazartesi günü, çocukları okuldan almaya Mathias gitti. Salı günü Antoine'ın sırasıydı. Çarşamba günü öğlen vakti, Mathias, Doğa Tarihi Müzesi'ne geziye giden Emily'nin sınıfına gözetmen veli olarak eşlik etmek için kitapçığı kapattı. Babasını, Dinozorlar Çağı hayvanlarının gerçek boyutlu röprodüksiyonlarının bulunduğu salondan çıkarmak için küçük kızın iki arkadaşından yardım alması gerekti. Babası, mekanik Tyrannosaurus-Rex ağzında sallanan Trachodon'u bırakmadan salondan çıkmayı reddediyordu. Öğretmenin karşı çıkmasına rağmen, Mathias her öğrencinin en azından bir kez, kendisiyle bir-

likte deprem simülatörüne girmesi için izin koparana dek ısrar etti. Bayan Wallace'ın, saat on ikiyi çeyrek geçe planetaryumun tavanına yansıtılarak gerçekleştirilecek, evrenin doğuşunun gösterimine katılmalarına da karşı çıkacağını bildiğinden, onu ekmek için on biri çeyrek geçeye doğru tuvalete gitmesinden faydalandı. Güvenlik şefi, yirmi dört çocuğun bir anda nasıl olup da yolunu şaşırdığını sorduğunda, Bayan Wallace nerede olduklarını hemen anladı. Müzeden çıkışta, Mathias kendini affettirmek için bütün çocuklara gofret ısmarladı. Kızının öğretmeni de bir tane yemeyi kabul etti, ama Mathias bir tane daha alması için ısrar etti, bu kez kestaneli kremayla kaplı olandan denemeliydi.

Perşembe, Antoine'ın alışveriş günüydü, cumaları ise alışverişi Mathias yapıyordu. Süpermarketteki satıcılar ne istediğini bir türlü anlayamadılar, İspanyol olduğu anlaşılan bir kasiyerden yardım istedi, müşterilerden bir kadın yardım etmeyi önerdi, İsveçli ya da Danimarkalı olmalıydı. Mathias bunu bir türlü anlayamadı, zaten sorun da çözülemedi. Pes etmek üzereydi ki, donmuş gıdaların bulunduğu reyonun önünde Sophie'yi, biraz ötede de Yvonne'u aradı. En sonunda, kâğıda karalanmış olan "pirzola" kelimesini "tavuk" olarak okumanın işten bile olmadığına karar verdi, Antoine daha okunaklı yazsa bunlar olmayacaktı.

Cumartesi yağmurlu geçti, herkes evde kalıp çalıştı. Pazar akşamı, Mathias ve çocukların oynadığı salonda müthiş bir kahkaha tufanı koptu. Antoine başını taslaklarından kaldırdığında en iyi dostunun ışıldayan yüzünü gördü ve işte o anda, mutluluğun hayatlarına gerçek anlamda yerleştiğini düşündü.

*

Pazartesi sabahı, Audrey Fransız Lisesi'nin parmaklıkları önünde belirdi. O, lisenin müdürüyle konuşurken kameramanı da teneffüs avlusunu çekiyordu.

"General de Gaulle 18 Haziran'daki halka sesleniş ko-

nuşmasını şu pencerenin gerisinden yaptı,” dedi Bay Béc-herand ana binanın beyaz cephesini göstererek.

Charles-de-Gaulle Fransız Lisesi, ilkokuldan lise sona kadar iki binden fazla öğrencisi olan, iyi eğitim vermesiyle meşhur bir okuldu. Müdür, Audrey'ye birkaç sınıfı gezdirdi, dilerse, aynı gün öğleden sonra yapılacak öğretmenler toplantısına da katılabileceğini söyledi. Audrey sevinçle kabul etti. Röportajının en önemli bölümünü öğretmenlerle yapacağı konuşmalar oluşturunca. Birkaç öğretmenle söyleşi yapmak istediğini söylediğinde, Bay Bécherand, izni doğrudan öğretmenlerden alması gerektiğini belirtti.

*

Her sabah oldu gibi, Bute Sokağı son derece hareketliydi. Sokaktaki çok sayıdaki dükkâna mal getiren teslimat kamyonetleri birbirini izliyordu. Kitapçının bitişiğindeki Coffee Shop'un önünde, çocuklarını okula bıraktıktan sonra orada buluşan annelerin ortasına, biraz tezat oluşturacak biçimde oturmuş olan Mathias, bir yandan kapuçinosunu yudumlarken, bir yandan da gazetesini okuyordu. Antoine ise sokağın karşı tarafındaki ofisindeydi. Ajansın en büyük müşterilerinden birine öğleden sonra sunacağı çalışmayı tamamlaması için yalnız birkaç saat kalmıştı, üstelik Sophie'ye de yeni bir mektup yazacağına dair söz vermişti.

Sabah hiç ara vermeden çalıştıklarından, öğleden sonranın da çok yoğun geçeceğini bildiğinden, ajans müdürünü sonuna kadar hak ettikleri bir öğlen yemeğine davet etti. Yvonne'un restoranına gitmek üzere sokağın karşısına geçtiler.

Verdikleri mola kısa sürdü. Müşteriler bir saat içinde gelecekti ve planlar hâlâ basılmamıştı. Son lokmasını yutar yutmaz McKenzie kalktı.

Kapının eşiğinden, “Hoşçakal Yvonne,” diye mırıldandı, hesap defterine gömülmüş olan Yvonne, “Evet, evet, tabii, hoşçakal McKenzie,” diye yanıtladı.

"Şu müdüründen, beni biraz rahat bırakmasını istemeyebilir misin?"

"Sana âşık. Ben ne yapabilirim?"

"Yaşımı biliyor musun?"

"Evet, ama adam Britanyalı."

"Bu her şeyin özü olamaz."

Defterini kapattı ve derin bir soluk aldı.

"İyi bir Bordeaux şarabı açacağım, bir bardak da sen ister misin?"

"Şarap istemem, ama benimle birlikte içmeni çok isterim."

"Burada kalmayı tercih ederim, müşteriler açısından böylesi daha uygun."

Antoine bakışlarını boş salonda gezdirdi, ikna olan Yvonne şişeyi açıp elinde bardağıyla ona katıldı.

"Yolunda gitmeyen nedir?" diye sordu Antoine.

"Uzun süre böyle devam edemem, çok yorgunum."

"Kendine bir yardımcı al."

"Yeterince müşterim yok, işe birini alırsam kapıya kilit vurmam gerekir, anahtar elimde hazır bekliyorum zaten."

"Restoranın salon kısmını gençleştirmek lazım."

"Asıl gençleşmesi gereken patron," diye iç geçirdi Yvonne, "ayrıca, hangi parayla yapacağım bunu?"

Antoine ceketinin cebinden bir dolmakalem çıkarıp kâğıt masa örtüsünün üzerine bir eskiz çizmeye başladı.

"Bak, bunu uzun zamandır düşünüyorum, sanırım bir çözüm bulabiliriz."

Yvonne gözlüğünü burnunun ucuna kaydırdı, gözleri sevgi dolu bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Uzun zamandır mı düşünüyorsun?"

Antoine, toplantıya onsuz başlamalarını istemek için tezgâhın üzerindeki telefonu kaldırıp McKenzie'yi aradı. Biraz geç kalacaktı. Telefonu kapatıp tekrar Yvonne'a döndü.

"Tamam, şimdi anlatabilir miyim?"

*

Öğleden sonra, işin durgunlaştığı bir andan yararlanan Sophie, elinde bahçe güllerinden yaptığı bir demetle Mathias'ı ziyarete gelmişti.

"Kadın eli değse hiç fena olmayacak," dedi vazoyu kasanın yanına koyarken.

"Neden, burayı çok mu erkeksi buluyorsun?"

Telefon çalıyordu. Mathias Sophie'den özür dileyip telefonu açtı.

"Elbette giderim veli toplantısına. Oldu, sen gelmeden yatmam. Bu durumda çocukları sen mi alıyorsun? Tamam, ben de seni öpüyorum!"

Mathias ahizeyi kapattı, Sophie dikkatle ona baktı ve işinin başına döndü.

"Az önce söylediğimi unut!" diye ekledi gülererek.

Çıkarken kitapçının kapısını çekti.

*

Mathias okula geç kaldı. Dükkân bir türlü boşalmak bilmemişti. Okula girdiğinde, avluda in cin top oynuyordu. Avluda konuşan üç öğretmen, karşılıklı sınıflarına yeni girmişlerdi. Mathias duvar boyunca yürüdü ve bir pencereden içeri bakmak için parmaklarının ucunda yükseldi. Sahne oldukça tuhaftı. Sıraların gerisinde, öğrenciler yerine yetişkinler oturuyorlardı. İlk sırada oturan bir ane soru sormak için parmağını kaldırmıştı, bir baba ise öğretmen görsün diye parmağını sallıyordu. Kim ne derse dersin, sınıf birincileri hep birinci olarak kalıyorlardı.

Mathias'ın nereye gideceğine dair hiçbir fikri yoktu; Antoine'a Louis'nin veli toplantısına katılacağına dair verdiği sözü tutmazsa, aylar boyu dırdırını dinlemek zorunda kalırdı. Neyse ki, avludan geçmekte olan genç bir kadın gördü. Mathias ona doğru koştu.

"CM2 A nerede, bayan?" dedi aceleyle.

"Çok geç kaldınız, toplantı bitti, ben de şimdi çıktım."

Konuştuğu kişiyi birden tanıyan Mathias, şansından dolayı kendisini tebrik etti. Ne olduğunu anlamadan, Audrey Mathias'ın uzattığı eli sıktı.

“Kitabı sevdiniz mi?”

“*Lagarde et Michard*’ı mı?”

“Sizden, bana çok büyük bir iyilik yapmanızı rica edeceğim. Ben CM2 B’yim, ama Louis’in babası meşgul, ofisten çıkamıyor, benden...”

Audrey’nin müthiş bir cazibesi vardı, Mathias iki kelimeyi bir araya getirmekte zorlanıyordu.

“Sınıf bu katta mı?” diye mırıldandı.

“Evet, sanırım...”

Konuşma zilin çalmasıyla kesildi. Çocuklar avluya üşüşmüşlerdi bile. Audrey, Mathias’a onu yeniden gördüğüne memnun olduğunu söyledi. Çınar ağacının dibinde bir kaynaşma başladığında Audrey uzaklaşıyordu. İki de başlarını kaldırdılar, çocuğun biri ağaca tırmanmıştı, en yüksekteki dalların arasına sıkışmış öylece duruyordu. Dengesi her an bozulabilirdi, Mathias oraya doğru koştu, hiç duraksamadan ağacın gövdesine yapıştı ve yaprakların arasında gözden kayboldu.

Audrey kitapçının çocuğu sakinleştirmek isteyen sesini duyuyordu:

“Tamamdır, tuttum!”

Mathias, yüzü kirece dönmüş olarak ağaca yapışmış, karşısındaki dalda oturan çocuğu tutuyordu.

“Şimdi tamam oldu işte, iki salağa benziyoruz,” dedi küçük çocuğa.

“Başım derde girecek mi?” diye sordu çocuk.

“Bana soracak olursan, hiç kaçışın yok.”

Birkaç saniye sonra dallar hışırdadı ve bir merdivenin tepesinde bir gözetmen belirdi.

“Adın ne?” diye sordu adam.

“Mathias!”

“Küçüğünkini sormuştum...”

Çocuğun adı Victor’du. Gözetmen çocuğu kollarına aldı.

“Şimdi beni iyi dinle Victor, kırk yedi tane basamak var, onları birlikte sayacağız, sen de aşağıya bakmayacaksın, tamam mı?”

Mathias onların yapraklar arasında gözden kaybolmalarını izledi. Sesler hafifledi. Mathias bir başına kalmıştı, olduğu yere mihlanmış, ufka bakıyordu.

*

Toplantı yeni bitmişti. McKenzie müşterileri kapının eşiğine kadar geçirdi. Antoine ajansı geçip ofisinin kapısını açtı. Koridordaki kanepede bekleyen Emily ile Louis'yi gördü, azap nihayet sona ermişti. Eve gitme vakti gelmişti. O akşam, kaybettikleri zamanı Cluedo¹ ve kızarmış patatesle telafi edeceklerdi. Emily pazarlığı kabul etti ve eşyalarını çantasına yerleştirdi, Louis ise çizim masalarının arasında slalom yaparak asansöre doğru koşmaya başlamıştı bile. Küçük çocuk asansör kabinindeki tüm düğmelere bastı, bodrum katına yapılan beklenmedik bir ziyaretten sonra, nihayet binanın girişine çıktılar.

Sophie camekânın ardından onların Bute Sokağı'nı tırmanışlarını izliyordu, iki çocuk Antoine'ın ceketinin ucundan çekiştiriyorlardı. Antoine, karşı kaldırımdan Sophie'ye bir öpücük gönderdi.

"Babam nerede?" diye sordu kitapçının kapalı olduğunu gören Emily.

"Benim veli toplantıma gitti," diye yanıtladı Louis omuzlarını silkerek.

*

Yaprakların arasından Audrey'nin yüzü görüldü.

"Geçen seferki gibi yapalım mı?" dedi Mathias'a, onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Burası çok daha yüksek değil mi?"

"Uygulayacağımız yöntem aynı, önce bir ayak, sonra diğeri ve asla aşağıya bakmayacaksınız, söz mü?"

O an, ağzıyla kuş tutacaksın deseler Mathias kabul

¹ Oyuncuların, bir İngiliz konağında işlenen cinayetin failini bulmaya çalıştıkları 3-6 kişilik oyun. (Ç.N.)

ederdi. Audrey ekledi:

“Bir dahaki sefere, görüşmek isterseniz bu kadar zahmete girmeyin.”

Yirminci basamakta mola verdiler, onuncuda bir kez daha durdular. Mathias'ın ayakları nihayet toprağa bastığında avlu tenhalaşmıştı. Saat sekize geliyordu.

Audrey, kavşağa kadar Mathias'a eşlik etmeyi önerdi. Bekçi arkalarından kapıyı kapadı.

“Bu sefer kendimi gerçekten komik duruma düşürdüm, değil mi?”

“Hiç de değil, cesur davrandınız...”

“Beş yaşındayken çatıdan düştüm.”

“Sahi mi?” diye sordu Audrey.

“Hayır...”

Mathias'ın yüzüne yeniden kan gelmişti. Audrey hiçbir şey söylemeden ona uzun uzun baktı.

“Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

“Ettiniz bile,” dedi Audrey.

Rüzgâr Audrey'yi titretti.

“Gidin, üşüteceksiniz,” diye mırıldandı Mathias.

“Siz de üşüteceksiniz.”

Audrey gidiyordu, Mathias zamanın o an durmasını isterdi. Bu ıssız kaldırımın ortasında, kendisinin de bilmediği bir nedenden ötürü, kızı şimdiden özlemeye başlamıştı. Mathias arkasından seslendiğinde, Audrey on iki adım atmıştı, bunu ona asla itiraf etmezdi ama Audrey adımlarının her birini saymıştı.

“Elimde, *Lagarde et Michard*'ın 19. yüzyıl Fransız edebiyatı kitabından bir nüsha var, sanırım!”

Audrey arkasına döndü.

“Ben de açım, sanırım,” diye yanıtladı.

Kurt gibi aç olduklarını söylemişlerdi, Yvonne masayı toplamaya geldiğinde, tabaklarına neredeyse hiç dokunmamış olduklarını görünce endişeye kapıldı. Bar tezgâhının gerisinden Mathias'ın Audrey'nin dudaklarına bakışını görünce, sebebin yaptığı yemekler olmadığını anladı. Akşam boyunca, birbirlerine tutkularından bahsetti-

ler, Audrey fotoğrafa, Mathias da eski elyazmalarına olan tutkusunu anlattı. Geçen yıl, Saint-Exupéry'nin yazdığı bir notu satın almıştı. Pilotun bir uçuş öncesinde karalay-verdiği küçük bir kâğıt parçasıydı, ama onun gibi bir koleksiyoncu için o kâğıt parçasını elinde tutmak tarifi imkânsız bir keyifti. Bazı akşamlar, Paris'teki yalnız akşamlarında, notu zarfından çıkartıp sonsuz bir titizlikle açıyordu, ardından gözlerini kapıyor ve hayalinde Afrika topraklarındaki bir piste gidiyordu. Motoru çalıştırmak için uçağın kanadına tırmanırken, makinistin "Kontakt" diyen sesini duyuyordu. Pistonlar vızıldamaya başlıyordu, kum taneciklerinin yanaklarını tırmaladığını hissetmesi için başını arkaya atması yeterli oluyordu. Audrey Mathias'ın hissettiklerini gayet iyi anlıyordu. Eski fotoğrafların arasına dalıp gittiğinde, kendini 1920'li yıllarda Chicago sokaklarında yürürken bulduğu olurdu. Bir barın arka tarafında, genç bir trompetçiyle, arkadaşlarının Satchmo dedikleri dâhi bir müzisyenle içki içiyordu.

Daha sakin bir gece geçirmek isterse plak dinliyor, Satchmo da onu partiyonların satırları arasında gezintiye çıkarıyordu. Başka akşamlarda ise başka fotoğraflar onu caz kulüplerinin ateşine atıyordu; çılgın *ragtime*¹ melodileriyle dans ediyor, polis baskın yaptığında saklanıyordu.

William Claxton'ın çektiği bir fotoğrafa bakarak saatler geçirmişti, ve bir müzisyenin hikâyesini keşfetmişti, adam o kadar yakışıklı, öylesine tutku doluydu ki ona abayı yakmıştı. Mathias'ın sesinde bir miktar kıskançlık hissedince, Chet Baker'ın 1988'de elli dokuz yaşındayken, Amsterdam'da, ikinci kattaki otel odasının penceresinden düşüp öldüğünü ekledi.

Yvonne tezgâhının arkasından kesik kesik öksürüyordu, restoran kapanmıştı. Salonunda kimse kalmamıştı. Mathias'ın hesabı ödemesinin ardından kendilerini Bute Sokağı'nda buldular. Arkalarındaki camekânın ışıkları söndü. Mathias nehir boyunca yürümek istiyordu. Geç ol-

¹ Piyano ağırlıklı bir çeşit Afro-Amerikan müziği. (Ç.N.)

muştı, Audrey'nin dönmesi gerekiyordu. Yarın, onu yoğun bir iş günü bekliyordu. İkisi de, gece boyunca ne hayatlarından ne geçmişlerinden ne de mesleklerinden bahsettiklerini fark ettiler. Yalnızca, bazı düşlerini ve hayal kurdukları anları paylaşmışlardı; her şey bir yana, ilk olduğu düşünülürse çok güzel bir sohbet olmuştu. Birbirlerine telefon numaralarını verdiler. Güney Kensington'a kadar ona eşlik ederken Mathias öğretmenlik mesleğine methiyeler düzdü, hayatını çocuklara adamak inanılmaz bir fedakârlıktı; veli toplantısına gelince, başının çaresine bakardı. Tek yapması gereken, Antoine onu sorguya çektiğinde bir şeyler uydurmaktı. Audrey'nin ise Mathias'ın neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu, ama güzel bir andı, o da hiç bozmadı. Mathias elini sarsakça uzattı, Audrey dudaklarına bir öpücük kondurdu; bir taksinin içinde Brick Lane'e doğru uzaklaşmaya başlamıştı bile. Mathias Old Brompton'da kalbi çarparak yürüdü.

Clareville Korusu'na girdiğinde, rüzgârdan eğilen ağaçların onu selamladığına yemin edebilirdi. Ne kadar aptalca göründüğüne aldırış etmeden, kırılğan ve mutlu bir edayla ağaçların selamını aldı. Sessiz adımlarla sakinin basamaklarını çıktı, anahtar kilidin içinde sessizce döndü, kapı azıcık gıcırdadı ve Mathias salona girdi.

Bilgisayarın ekranı Antoine'ın çalışma odasını aydınlatıyordu. Mathias gürültü yapmamak için özen göstererek gabardin pardösüsünü yavaşça çıkardı. Ev arkadaşının sesiyle ödü patladığında, ayakkabıları elinde, merdivene doğru ilerliyordu.

“Saatten haberin var mı?”

Antoine onu bakışıyla azarlıyordu. Mathias geriye dönüp çalışma odasına doğru ilerledi. Soda şişesini aldı, bir dikişte içti ve zorla esnerken yerine koydu.

“Tamam, gidiyorum,” dedi gerinirken. “Yorgunluktan geberdim.”

“Tam olarak nereye gidiyorsun?” diye sordu Antoine.

“Tabii ki evime,” diye yanıtladı Mathias merdiveni göstererek.

Yeniden yağmurluğunu giydi ve merdivene yöneldi, Antoine tekrar seslendi:

“Nasıl geçti?”

“İyi, yani öyle sanıyorum,” dedi neden bahsedildiğini hiç anlamamış bir insan edasıyla.

“Bayan Morel’i gördün mü?”

Yüzü gerilen Mathias gabardin pardösüsünün yakasını ilikledi.

“Nereden bildin?”

“Veli toplantısına gittin mi gitmedin mi?”

“Elbette gittim!” diye yanıtladı güvenle.

“O halde Bayan Morel’i gördün?”

“Tabii ki gördüm, Bayan... Morel’i!”

“Harika! Onu gördüğünü biliyorum, ne de olsa bunu yapmanı ben istedim,” dedi Antoine özellikle ciddileştirdiği sesiyle.

“Aynen öyle! Kesinlikle öyle, bunu yapmamı sen istedin!” diye haykırdı tünelin ucunda parlayan ışığı gören Mathias, ferahlamıştı.

Antoine ayağa kalkıp çalışma odasında dört dönmeye başladı; arkasında birleştirdiği elleriyle tam bir öğretmen havasına bürünmüş, bu da arkadaşını ürkütmüştü.

“Oğlumun öğretmenini gördün o halde, işte bu iyi, şimdi odaklanalım, biraz daha gayret et... veli toplantısıyla ilgili rapor alabilir miyim?”

“Ah... Beni beklemenin sebebi bu muydu?” diye sordu Mathias masum masum.

Antoine’ın bakışını gören Mathias daha fazla doğaçlama yapmasının gitgide zorlaştığını anladı, Antoine sükûnetini daha fazla koruyamazdı, saldırı en iyi savunma olacaktı.

“İstediğin görevi yerine getirdim, ne diye cin atına biniyorsun! Ne söylememi istiyorsun?”

“Öğretmenin anlattıklarıyla başlamaya ne dersin, hatta saate bakılırsa... sadece onları anlatsan çok iyi olur.”

“Louis mükemmel! Oğlun bütün derslerde çok başarılı. O kadar ki, öğretmen sene başında çocuğun dâhi ol-

masından endişelenmiş biraz. Baş etmesi zor olsa da ane-babanın koltuklarını kabartan bir durum. Seni temin ederim, Louis dört dörtlük bir öğrenci. İşte, hepsini anlattım, sen de benim kadar biliyorsun bunları. Öylesine gururlandım ki, öğretmenin Louis'nin amcası olduğumu sanmasına göz yumdum. Memnun oldun mu?"

"Hem de nasıl!" dedi Antoine yerine otururken, burundan soluyordu.

"İnanılmaz birisin! Sana oğlunun öğrencilik kariyerinin zirvesinde olduğunu söylüyorum, sense suratını asiyorsun, seni memnun etmek hiç kolay değil dostum."

Antoine bir kâğıt çıkarmak için çekmeceyi açtı. Kâğıdı elinde salladı.

"Mutluluktan dilim tutuldu! Tarih ve coğrafyadan ortalamayı tutturamamış, Fransızca'dan ite kaka 11 almış ve aritmetikten zor bela 10'u tutturmuş bir çocuğun babası olarak, öğretmenin açıklamalarına gerçekten çok şaşır-dım, koltuklarım kabardı doğrusu."

Antoine karneyi çalışma masasının üzerine koydu ve şaşkınlık içindeki arkadaşına doğru itti, Mathias yaklaştı, karneyi okuyup hemen masaya bıraktı.

"Eee, idari bir hata olmuş, büyüklerin başına çok geliyor, çocuklarınkine niye gelmesin!" diye açıkladı insanın kanını donduran bir densizlikle. "Neysel, ben yatmaya gidiyorum, gerildiğini hissettim, gerilmenden hiç hoşlanmıyorum. İyi uykular!"

Mathias, bu kez kararlı adımlarla merdivene yöneldi. Antoine ona üçüncü kez seslendi. Mathias gözlerini havaya dikti ve arkasına döndü.

"Şimdi ne var?"

"Kızın adı ne?"

"Kimin?"

"Kim olduğunu sen söyleyeceksin... Veli toplantısını kaçırmaya sebep olan kız, desek nasıl olur. Güzel mi bari?"

"Çoook!" dedi Mathias sıkılarak, sonunda itiraf etmek zorunda kalmıştı.

"Şimdiden durum buysa! Adı ne?" diye ısrarla sordu Antoine.

"Audrey."

"İsmi de güzel... Audrey ne?"

"Morel..." diye fısıldadı Mathias zar zor duyulan bir sesle.

Antoine, Mathias'ın söylediği ismi yanlış duymuş olma umuduyla kulak kesildi. Yüzündeki endişe açıkça okunuyordu.

"Morel mi? Bayan Morel'in Morel'i gibi mi yani?"

"Sayılır..." dedi Mathias, bu kez son derece gergindi.

Antoine ayağa kalktı ve yediği halttan dolayı arkadaşını kutlarmış gibi baktı.

"Veli toplantısına gitmeni istememi gerçekten çok ciddiye almışsın!"

"Biliyordum, sana bundan hiç söz etmemeliydim!" dedi Mathias uzaklaşırken.

"Ne dedin!" diye gürledi Antoine. "Yaptığın yetmiyor mu gibi bir de susacak mıydın? Söylesene, asla yapılmaması gereken salaklıklar listesinde, henüz yapmayı beceremediğin bir şey var mı, yoksa zaten hepsini yaptın mı?"

"Bak Antoine, abartmayalım, yanımda kimseyi getirmediğim, üstelik gece yarısından önce döndüm!"

"Bir de üstüne, oğlumun öğretmenini eve getirmediğin için kendini tebrik mi ediyorsun? Pes doğrusu! Sağ ol, böylece oğlum kahvaltısını yaparken onu yarı çıplak görmemiş olacak."

Kaçmaktan başka kurtuluş bulamayan Mathias merdiveni çıktı. Her basamakta, adımları Antoine'ın azarlarını vurgular gibiydi.

"Sana acıyorum!" diye arkasından bağırmaya devam etti Antoine.

Mathias elini kaldırıp teslim olduğunu ifade eden bir hareket yaptı.

"Tamam, yeter, bir çaresini bulucağım!"

Mathias odasına girdiğinde, Antoine'ın aşağıdan, onu bir de zevksiz olmakla suçladığını duydu. Kapıyı kapattı, yatağına uzandı, gabardin pardösüsünün yakasını açarken iç geçirdi.

Çalışma odasındaki Antoine bilgisayar klavyesindeki bir tuşa bastı. Ekrandaki bir Formula 1 arabası doğruca güvenlik bariyerine bindirdi.

Sabahın üçünde Mathias odasında hâlâ volta atıyordu. Saat dörtte, üzerinde donuyla, pencerenin yanındaki yazı masasına oturdu ve kalemını çiğnemeye başladı. Çok geçmeden, Bayan Morel'e hitaben yazdığı bir mektubun ilk satırlarını kaleme almaya başladı. Saat altıda, çöp kutusu Antoine'ın attığı on birinci müsveddeyi kabul ediyordu. Saat yedide ise, saçları darmadağın, yazdığı metni son kez okuyup bir zarfa koydu. Merdivenin basamakları gıcırdayordu, Emily ve Louis mutfağa iniyor olmalıydılar. Mathias kulağını kapıya yapıştırmış, kahvaltı gürültülerini dinliyordu, Antoine'ın okula gitmek üzere çocuklara seslendiğini duyduğunda, alelacele üzerine bir bornoz geçirip giriş katına koştu. Louis'yi sekide yakaladı. Ona pusulayı verdi ama ne olduğunu anlatmaya fırsat bulamadan Antoine kâğıdı kaptı ve Louis ile Emily'ye biraz ötede, kaldırımında onu beklemelerini söyledi.

"Nedir bu?" diye sordu Mathias'a, mektubu elinde sallarken.

"Bir ayrılık notu, istediğin bu değil miydi?"

"Kendi işini kendin göremiyor musun? Çocuklarımızı bu işe karıştırmam şart mıydı?" diye fısıldadı Mathias'ı biraz daha öteye çekerek.

"Böylesinin daha iyi olacağını düşünmüştüm," diye geveledi Mathias.

"Üstelik, korkakça!" diye patlayıverdi Antoine çocukların yanına gitmeden önce.

Buna rağmen, arabaya binerken pusulayı oğlunun okul çantasına koymayı ihmal etmedi. Kabriyole uzaklaştı, Mathias evin kapısını kapattı ve hazırlanmak için yukarı çıktı. Banyosuna girerken yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı.

*

Dükkânın kapısı açılmıştı. Arka taraftaki Sophie, Antoine'ı adımlarından tanıdı.

"Seni kahve içmeye götürüyüm mi?"

"Oo, yüzünde kötü günlerinde takındığın ifade var," diye yanıtladı Sophie ellerini önlüğüne silerken.

"Ne yaptın kendine böyle?" diye sordu Antoine, Sophie'nin parmağına sarılı kanlı gazlı beze bakarak.

"Hiçbir şey, sadece bir kesik ama bir türlü kapanmadı, suyla bu kadar oynayınca mümkün değil tabii."

Antoine Sophie'nin elini aldı, yara bandını çıkartınca yüzünü ekşitti. Karşı koyacak fırsat bırakmadan Sophie'yi ecza dolabına doğru sürükledi, yarayı temizleyip yeni bir bant yapıştırdı.

"İki gün içinde iyileşmezse, seni doktora götüreceğim," diye homurdandı.

"Tamam, şu kahveyi içelim bakalım," dedi Sophie işaretparmağının üzerindeki bebekli yara bandını sallayarak, "sonra da, canını neyin sıktığını anlatırsın bana."

Kapının sürgüsünü çekip anahtarı cebine indirdi ve arkadaşını kolundan çekerek sürükledi.

*

Kitapçının önünde, sabırsız bir müşteri bekliyordu. Mathias Bute Sokağı'nda yürürken, karşısına Antoine ve Sophie çıktı; en yakın dostu yüzüne bile bakmadan Yvonne'un restoranına girdi.

"İkinizin arasında ne geçti?" diye sordu Sophie kremalı kahvesini masaya koyarken.

"Dudağının üstünde bıyık oldu!"

"Teşekkür ederim, çok kibarsın!"

Antoine peçetesini alıp Sophie'nin dudaklarını sildi.

"Bu sabah biraz tartıştık."

"Çift hayatı böyledir, dostum, her gün mükemmel geçemez!"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi Antoine kıkırdamamak için kendini zor tutan Sophie'ye bakarak.

“Tartışmanın konusu neydi?”

“Hiçbir şey, boş ver.”

“Boş vermesi gereken sensin, suratının ne halde olduğunu bir görsen... Ne olduğunu söylemek istemiyor musun gerçekten? Bir kız tavsiyesi her zaman işe yarar, öyle değil mi?”

Antoine arkadaşına baktı ve artık çekinmeden gösterdiği gülümsemenin ona da bulaşmasına göz yumdu. Ceketinin ceplerini karıştırdı ve ona bir zarf uzattı.

“Al bakalım, umarım beğenirsin.”

“Beğenmediğim hiç olmadı ki.”

“Tek yaptığım, yazmamı istediğin şeyi kâğıda dökmek,” dedi Antoine metni bir kez daha okurken.

“Evet, ama kendi kelimelerini yazıyorsun, benim veremediğim anlamı onlara sen veriyorsun, senin sayende anlamlanıyorlar.”

“Bu tipin seni gerçekten hak ettiğine inanıyor musun? Çünkü, şunu söylemeden geçemeyeceğim, kendim yazdığım için değil, ama bu mektupları alan ben olsaydım, kişisel ya da profesyonel zorunluluklarım ne olursa olsun, seni kaçırmaya çoktan gelmiştim, yemin ederim.”

Sophie gözlerini kaçırdı.

“Öyle demek istemedim,” dedi Antoine onu kollarına alırken, üzülmüştü.

“Bak gördün mü, arada bir ne dediğine dikkat etmen gerekiyor. Tartışmanın konusu neydi bilmiyorum, ama muhtemelen zaman kaybından başka bir şey değildir, hadi telefonunu al da, ara onu.”

Antoine elindeki kahve fincanını bıraktı.

“Neden ilk adımı atması gereken her zaman ben oluyorum?” diye homurdandı.

“Çünkü ikiniz de kendinize bu soruyu sorarsanız, gününüzü bir hiç uğruna berbat etmiş olacaksınız.”

“Belki, ama bu kez haksız olan o.”

“Bu kadar vahim ne yapmış olabilir?”

“Şu kadarını söyleyeyim, bir hıyarlık yaptı, ama onu pataklamak istememin tek nedeni bu değil.”

“Çocuk gibisiniz! Üstelik birbirinizden geri kalır yanınız yok! Özür diledi mi?”

“Bir şekilde, evet...” diye yanıtladı Antoine, Mathias’ın Louis’ye verdiği küçük pusulayı düşünerek.

Sophie tezgâhtaki telefonu açtı ve tezgâhın üzerinden Antoine’a doğru kaydıldı.

“Ara onu!”

Antoine ahizeyi yerine koydu.

“Aramayayım, uğrarım,” dedi yerinden kalkarken.

Kahvelerin parasını ödedi, birlikte yeniden Bute Sokağı’na çıktılar. Sophie, Antoine’ın kitapçıya girdiğini görmeden kendi dükkânına girmeyi reddetti.

“Senin için ne yapabilirim?” diye sordu Mathias okuduğu şeyden gözlerini kaldırarak.

“Hiç, geçiyordum, işler yolunda mı diye şöyle bir uğrayayım dedim.”

“Her şey yolunda, teşekkür ederim,” dedi Mathias kitabının sayfasını çevirirken.

“Müşterin var mı?”

“Bir kedi bile uğramadı, neden sordun?”

“Cenim sıkılıyor,” diye mırıldandı Antoine.

Antoine camekânlı kapıda asılı küçük levhayı, dışarıdan “Kapalı” yazan tarafı görünecek şekilde çevirdi.

“Gel, bir tur atalım.”

“Başını kaşıyacak vaktin yok sanıyordum?”

“Sürekli tartışma yaratmayı bir kenara bırak!”

Antoine kitapçıdan çıktı, vitrinin önüne park ettiği arabasına yerleşti ve iki kez kornaya bastı. Elindeki kitabı homurdanarak bırakan Mathias arkadaşının yanına gitti.

“Nereye gidiyoruz?” dedi kabriyoleye binerken.

“Açık havada kitapçılık yapmaya!”

Austin Healey marka araba Queen’s Köprüsü’nü çıktı, Hyde Park’tan geçip Notting Hill’e doğru ilerledi. Mathias Portobello pazarının girişinde bir park yeri buldu. Kaldırımlar eskici tezgâhlarıyla doluydu. İki arkadaş sokağa indiler, her tezgâhın önünde durdular. Eskicinin birinde Mat-

hias kalın çizgili bir ceket ve üzerinde karışık motifler olan bir kasket denedi, fikrini almak için Antoine'a döndü. Arkadaşının yanında durmaktan utanç duyan Antoine ise çoktan tüymüştü. Mathias ceketi askısına asıp satıcı kadına Antoine'ın çok zevksiz olduğunu belirtti. Electric isimli *pub*'ın önüne oturdular. Sokaktan, yazlık elbiseler içinde iki güzel kadın iniyordu. Bakışları karşılaştı, kadınlar, önlere geçerken onlara gülümsediler.

"Unuttum," dedi Antoine.

"Unuttuğun cüzdanınsa, merak etme, ben ısmarlıyorum," dedi Mathias küçük kupanın içinden hesabı alırken.

"Altı yıldır bu ev erkeği kıyafetiyle yaşıyorum ve artık bir kadına nasıl yaklaşmam gerektiğini bile unuttuğumu fark ettim. Günün birinde, oğlum kur yapmayı öğretmemi isteyecek, ben de öylece apışıp kalacağım. Sana ihtiyacım var, bana her şeyi ta en başından öğretmen gerekecek."

Mathias domates suyunu kafasına dikip bardağı masaya koydu.

"Önce ne istediğine karar vermelisin, evimize kadın girmesini istemiyorsun!"

"Bunun konuyla ilgisi yok, ben baştan çıkarmaktan söz ediyordum, neyse, boş ver!"

"Gerçeği söyleyeyim mi? Ben de unuttum dostum."

"Aslına bakarsan, sanırım bunu hiç beceremedim!" diye iç geçirdi Antoine.

"Karine'i baştan çıkardın ama değil mi?"

"Karine bana bir oğul verdi, sonra da başkalarının çocuklarıyla ilgilenmek üzere çekip gitti. Duygusal bir başarı olarak bakılacak olursa, daha iyisini becerenler vardır, öyle değil mi? Gel hadi, gidip çalışalım."

Oturdukları yerden kalktılar, yan yana yürüyerek tekrar sokağı çıktılar.

"Şu ceketi tekrar denesem canını sıkar mıyım, ama bu kez gerçek fikrini söyleyeceksin!"

"Eğer çocukların yanında da giyeceğine söz verirsen, ceketi sana hediye bile edebilirim!"

Güney Kensington'a geri döndüklerinde, Antoine arabayı ofisin önüne park etti. Konağı kapadıktan sonra, arabadan inmeden birkaç saniye öylece bekledi.

"Dün akşam için üzgünüm, biraz ileri gitmiş olabilirim."

"Hayır, hayır, rahat ol, tepkini anlıyorum," dedi Mathias yapmacıklı bir sesle.

"Samimi değilsin!"

"Evet, değilim!"

"Ben de öyle düşünmüştüm, bana hâlâ kızgınsın!"

"Bak Antoine, bu konuyla ilgili söylemek istediğin bir şey varsa, durma söyle, gerçekten çok işim var!"

"Benim de," dedi Antoine arabadan inerken.

Ofisine gireceği sırada, ensesinde Mathias'ın sesini duydu:

"Uğradığın için teşekkür ederim, çok duygulandım."

"Tartışmamızdan hoşlanmıyorum, biliyorsun," dedi Antoine arkasına dönerek.

"Ben de."

"O halde konuyu kapatalım artık, geride kaldı."

"Evet, geride kaldı," diye yineledi Mathias.

"Bu gece geç mi geleceksin?"

"Neden sordun?"

"McKenzie'ye, onu Yvonne'un restoranına yemeğe götürüleceğime söz verdim... evde bize yardım ettiği için. Çocuklara göz kulak olabilirsen iyi olur."

Mathias kitapçıya döner dönmez, telefona sarılıp Sophie'yi aradı.

*

Telefon çalıyordu. Sophie müşterisinden izin istedi.

"Elbette yapabilirim," dedi Sophie.

"Rahatsız olmaz mısınız?" diye ısrar etti hattın öbür ucundaki Mathias.

"Antoine'a yalan söyleme fikrinden hoşlanmadığımı saklamayacağım."

“Senden ona yalan söylemeni istemiyorum ki, yalnızca hiçbir şey söylememeni istiyorum.”

Sophie için yalan söylemekle susmak arasındaki sınır çok inceydi, buna rağmen Mathias'ın istediği iyiliği yapmayı kabul etti. Dükkânını biraz daha erken kapatıp söz verdiği gibi sekizde onunla buluşacaktı. Mathias telefonu kapattı.

VII

Yvonne, bodrumdaki deposunu biraz düzenlemek için akşamüzerinin sakinliğinden yararlanıyordu. Önündeki kasaya baktı, *Chateau-labe-gorce-zédé* en sevdiği şaraptı, sahip olduğu ender bulunur şişeleri büyük kutlamalar için özenle saklıyordu. Ne var ki, hayatında uzun yıllardır, kutlanacak büyük olaylar olmamıştı. Manchester United'ın İngiltere kupasını kazandığı mayıs akşamını sevinçle anımsayarak, tahtayı kaplayan ince toz tabakasına eliyle dokundu. Göğsüne aniden bir ağrı saplandı. Bir anda nefessiz kalan Yvonne iki büklüm olarak nefes almaya çalıştı. Yemek salonuna çıkan merdivene dayandı ve önlüğünün cebindeki ilaçları aradı. Uyuşan parmakları şişeyi tutmakta zorlanıyordu. Şişenin kapağını zorlanarak da olsa açmayı başardı, avucuna üç hap alıp gırtlığına doğru atıverdi, kolayca yutmak için başını arkaya attı.

Acıdan bitkin düşmüştü, yere oturdu ve kimyanın işini yapmasını bekledi. Eğer Tanrı bugün onu yanına istemiyorsa, kalbi birkaç dakika içinde yatışır ve her şey yoluna girerdi; daha yapması gereken o kadar çok iş vardı ki. John'un bir dahaki Kent davetini kabul edeceğine dair kendine söz verdi, daveti tekrarlarsa elbette, öyle ya, davetini birçok kez geri çevirmişti. Utangaçlığına rağmen, geri çevirmelerine rağmen bu adamı özlüyordu. Hem de delicesine özlüyordu. Hayatımızda aldıkları yeri fark etmemiz için insanların illa uzaklaşmaları mı gerekir? John

her öğlen, restoranın yemek salonuna gelip otururdu, tabağının diğerlerinininkinden değişik olduğunu fark etmiş miydi acaba?

Tahmin etmiş olmalıydı, John ketum bir adamdı, üstelik onun kadar da utangaçtı ama sezgileri güçlüydü. Yvonne, Mathias'ın onun kitapçısını işletiyor olmasından mutluluk duyuyordu. John ona emekliye ayrılacağını haber verdiğinde, bütün bir hayatını adadığı kitapçı yok olup gitmesin diye, işi devam ettirecek birini bulma fikrini ortaya atan o olmuştu. Üstelik bunun, Mathias için de mükemmel bir fırsat olduğunu görmüştü; fikir tohumunu eksin diye, Antoine kendine mal etsin diye fikri ona da işlemişti, öyle ki Antoine fikrin kendinden çıktığına inanmıştı. Valentine Paris'e dönme isteğini ona açıkladığında, bunun Emily için doğuracağı sonuçları tahmin etmekte hiç gecikmedi. İnsanların hayatına müdahale etmekten nefret ederdi, ama bu kez sevdiklerinin yazgısına azıcık burnunu sokmakla iyi etmişti. Yine de John'suz hiçbir şey aynı değildi artık. Bir gün, bunu ona mutlaka söyleyecekti.

Başını kaldırdı. Tavandaki ampul, odadaki her nesneyi bir bale gösterisindeymişçesine peşinden sürükleyerek dönmeye başladı. Duvarlar dalgalanıyor, onu geriye doğru iten korkunç bir güç biniyordu üstüne. Merdiven kayıyordu, derin bir nefes aldı ve bedeni yana doğru devrilmeden önce gözlerini kapattı. Başu usulca yumuşak zemine değdi. Kulak zarında çınlayan kalp atışlarını duydu, sonra her şey silindi.

Üzerinde çiçekli kısa bir etek ve pamuklu bir bluz vardı. Yedi yaşlarındaydı, babası elinden tutuyordu. Babası onu mutlu etmek için, büyük tahta dönme dolap gişesinden iki bilet almıştı, sepetin korkuluğu önlerine indiğinde dünyanın en mutlu insanı olduğunu hissetmişti. Zirveye çıktıklarında babası parmağını uzaklara doğru uzatmıştı. Muhteşem elleri vardı. Elinin tek bir hareketiyle kentteki çatıları okşarken ona büyülu sözler söylemişti: *"Bundan böyle hayatın senin ellerinde, eğer gerçekten is-*

tersen. hiçbir şey imkânsız gelmeyecek sana.” O, babasının gururlu, yaşama sebebiydi, ömründe yaptığı en güzel şeydi. Bunları annesine söylememesi için kızına söz verirdi, az da olsa kıskanırdı belki. Yvonne gülmüştü, çünkü babasının annesini de onun kadar sevdiğini bilirdi. Sonraki baharda, kış gibi soğuk bir sabah, babasının ardından sokakta koşmuştu. Koyu renk takım elbiseli iki adam onu almaya eve gelmişlerdi. Annesi ona nihayet gerçeği itiraf ettiğinde ise on yaşlarındaydı. Babası iş gezisine çıkmamıştı. Fransız milisleri tarafından tutuklanmıştı ve bir daha da geri dönmemişti.

İşgal yılları boyunca, ona oda olarak hizmet veren tavandan arasında, küçük kız babasının kaçmış olduğunu hayal etmişti. Adi herifler sırtlarını döner dönmez, bağlarını çözmüş, üzerine oturtup işkence ettikleri sandalyeyi paramparça etmişti. Gücünü toplar toplamaz, karakoldaki yeraltı geçidinden kaçıp, açık unutulmuş bir kapıdan sıvışmıştı. Direniş'e katıldıktan sonra İngiltere'ye gitmişti. Annesi ve o, hüznü dolu Fransa'da ellerinden geldiğince kendi yağlarında kavrulmaya çalışırken, babası direnmekten vazgeçmemiş bir generalin yanında çalışmıştı. Bir de, her sabah uyandığında, babasının onu aradığını hayal ediyordu. Oysa, annesiyle birlikte saklandıkları o küçük çatı katında telefon yoktu.

Yirmi yaşına bastığı yıl, kapısını bir polis memuru çaldı. Yvonne o sıralar, çalıştığı çamaşırhanenin üstündeki stüdyo dairede oturuyordu. Babasından geriye kalanlar Rambouillet Ormanı'nın orta yerindeki bir çukurda bulunmuş. Genç polis memuru, böylesine üzücü bir haberi vermekten gerçekten altüst olmuştu, babasının kafatasını parçalayan kurşunların bir Fransız tabancasından çıktığını doğrulayan otopsi raporuna ise daha çok üzülmüştü. Yvonne gülümseyerek onu teselli etmişti. Adam yanıyordu, savaş sonundan beri haber alamadığına göre, evet, babası muhtemelen ölmüştü ama İngiltere'de bir yerlerde gömülü olmalıydı. Milisler tarafından tutuklanmasının ardından kaçmayı başarmış ve Londra'ya gitmişti. Polis me-

murdu bütün cesaretini toplamıştı. Cesedin cebinde bulunan belgeler, kimliği hakkında hiçbir kuşkuya yer bırakmıyordu.

Yvonne memurun uzattığı cüzdanı almıştı. Üzeri kan lekeleriyle kaplı, sararmış kimliği alıp yüzündeki gülümsemeyi hiç bozmadan fotoğrafı okşamıştı. Kapıyı kapatırken, tatlı bir sesle, babasının belgeleri kaçıışı sırasında bıraktığını söylemekle yetinmişti. Birisi onları çalmış olmalıydı, bu kadar basitti.

Deri kapakçığın altına saklanmış katli mektubu açmak için akşam olmasını beklemişti. Mektubu okumuş, babasının mektuba iliştiirdiği, emanet kasasının küçük anahtarını parmaklarının arasında yuvarlamıştı.

İlk kocasının ölümünden sonra, Yvonne, bağlı olduğu sendikanın hiçbir üyesinin haftalık çalışma saatleri karşılığında kazandığı parayla satın aldığına inanmadığı çamaşırhaneyi sattı. Calais'den Manş'ı geçen bir feribota bindi ve bir yaz günü öğleden sonra, elinde tek bir valizle Londra'ya indi. Güney Kensington Mahallesi'ndeki büyük bir binanın beyaz cephesinin önüne geldi. Bir kavşağı gölgeleyen ağacın dibine diz çöküp elleriyle bir çukur kazdı. Çukurun içine, üzerinde kurumuş kan lekeleri olan, sararmış bir kimlik koydu ve mırıldandı: "İşte geldik."

Bir polis memuru ne yaptığını sorduğunda, doğruldu ve ağlayarak yanıtladı:

"Bu belgeleri babama geri vermeye geldim. Savaştan bu yana görmemiştik birbirimizi."

Yvonne'un bilinci yerine geliyordu, yavaşça kalktı. Kalbi normal ritmine yeniden kavuşmuştu. Merdiveni çıktı, salona geldiğinde önlüğünü değiştirmeye karar verdi. Önlüğün kuşağını arkasından bağladığı sırada, içeri genç bir kadın girdi ve barın tezgâhına yerleşti. En sertinden bir içki sipariş etti. Yvonne onu şöyle bir inceledikten sonra bir bardak soda verdi ve yanına gelip oturdu.

Enya İngitere'ye geçen sene göç etmişti. Soho'daki bir barda iş bulmuştu. Hayat o kadar pahalıydı ki, bir

stüdyo daireyi, kendisi gibi orada burada geçici işlerde çalışan üç öğrenciyle paylaşmak zorunda kalmıştı. Öğrenimini bırakalı uzun zaman olmuştu.

Yanında çalıştığı Güney Afrikalı restoran sahibi, sıla hasreti çektiği için dükkânı kapatmıştı. O zamandan beri, sabahları bir fırında, öğlenleri bir fast-food'cunun kasasında çalışarak, günün sonunda ise el ilanları dağıtarak geçimini sağlıyordu. Çalışma izni olmadığından, payına düşen hep iğreti işler oluyordu. İki hafta içinde tüm işlerini kaybetmişti. Yvonne'a kendisi için işi olup olmadığını sordu, restoranda iyi servis yapardı, çalışmak da gözünü korkutmazdı.

"Bar tezgâhında içki sipariş ederek mi garsonluk işi arıyorsun?" diye sordu patron.

Yvonne'un işe alacağı kimsenin maaşını karşılayacak gücü yoktu ama mahalle esnafının ağızını arayacağına dair kıza söz verdi. Bir şey çıkarsa onu haberdar edecekti. Sahip olduğu nitelikleri sıralarken, Enya çamaşırhanede de çalışmış olduğunu ekledi. Yvonne arkasına dönerek ona baktı. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra Enya'ya, kimseye söylememesi kaydıyla, işleri yoluna girene dek arada bir uğrayıp yemek yiyebileceğini, hesap ödemesi gerekmediğini söyledi. Genç kadın nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu, Yvonne bilhassa teşekkür etmemesini söyledi ve ocağının başına döndü.

*

Akşam olurken, Antoine gözleriyle Yvonne'u yiyip bitiren McKenzie'nin eşliğinde masaya kurulmuştu. Mathias'a mesaj göndermek için cep telefonunu aldı: *Çocuklara baktığın için teşekkür ederim. Her şey yolunda mı?*

Yanıt hemen geldi: *Her şey yolunda. Çocuklar yemeklerini yediler; şimdi dişler fırçalanıyor, on dakika içinde yataklarındalar.*

Birkaç saniye sonra Antoine ikinci bir mesaj aldı: *Geç saatlere kadar çalışabilirsin, ben her şeyle ilgileniyorum.*

Flüham Sineması'nın salonunun ışığı daha yeni sönmüştü, film başlıyordu. Mathias cep telefonunu kapattı ve elini Audrey'nin uzattığı patlamış mısır torbasına daldırdı.

*

Sophie, içinde ne var ne yok diye kontrol etmek için buzdolabını açtı. Üstteki rafta kıpkırmızı domatesler buldu, öyle kusursuz bir düzen içinde yan yana sıralanmışlardı ki, İmpatorluk ordusundaki bir tabur askeri andırıyordu. Üst üste istiflenip streç folyoya sarılmış söğüş et dilimlerinin yanında bir peynir tabağı, bir kavanoz salatalık turşusu ve bir kâse mayonez duruyordu.

Çocuklar yukarıda uyuyorlardı. İkisi de payına düşen masalı dinlemiş ve uyumadan önce okşanmıştı.

Saat on birde anahtar kilidin içinde döndü, Sophie, yüzünün orta yerine yerleşmiş huzurlu bir gülümsemeye kapının eşiğinde duran Mathias'a bakmak için arkasına döndü.

"Ucuz atlattın, Antoine daha gelmedi," dedi Sophie onu karşılarken.

Mathias cüzdanını evin girişindeki, anahtarlık olarak kullandıkları çanağa koydu. Sophie'nin yanına oturdu, onu yanağından öptükten sonra akşamın nasıl geçtiğini sordu.

"Işıklar her zamankinden yarım saat sonra söndü, ama sahte çocuk bakıcısının bu kadarına hakkı olsa gerek. Louis'nin bir derdi var, canı çok sıkındı ama hiçbir şey öğrenemedim."

"Ben ilgilenirim," dedi Mathias.

Sophie portmantoda asılı duran atkısını aldı. Boynunun etrafına doladı ve mutfağı işaret etti.

"Antoine'a bir tabak hazırladım, onu tanırım, aç dönecektir."

Mathias tabağa yaklaşıp bir salatalık turşusu aldı, kıtırdıdata kıtırdıdata yedi.

"Antoine için hazırladım dedim! Sen yemek yemedin mi?"

“Zaman olmadı,” diye yanıtladı Mathias, “sinemadan sonra koştura koştura geldim, filmin bu kadar uzun süreceğini bilmiyordum.”

“Değmiştir, umarım?” dedi Sophie alaycı bir ifadeyle. Mathias söğüş et tabağına baktı.

“Ne şanslı adamlar var!”

“Aç mısınız?”

“Hayır, kaybol, o dönmeden gitmiş olmanı tercih ederim, yoksa bir şeylerden şüphelenecek.”

Mathias peynir tabağının kapağını kaldırdı, bir parça gravyer peyniri aldı ve iştahsızca yedi.

“Yukarıyı gezdin mi? Antoine benim tarafımı baştan aşağı yeniledi. Yeni dekoru nasıl buldun?” diye sordu, ağzı doluydu.

“Uyumlu!” diye yanıtladı Sophie.

“Uyumlu da ne demek?”

“Odalarınız aynı demek, başucu lambalarınız bile aynı, komik.”

“Ortada komik bir şey görmüyorum ben!” diye karşı çıktı Mathias, incinmişti.

“Bu evde bir köşe, gerçekten ‘senin evin’ gibi olsun, ‘bir arkadaşımda kalıyorum’ hissi uyandırmasın.”

Sophie mantosunu giyip sokağa çıktı. Gecenin serinliği onu hemen kavradı, titredi ve yürümeye başladı. Old Brompton Yolu rüzgârlydı. Bir tilki -şehirde çokça vardı- birkaç metre boyunca ona eşlik etti, Onslow Bahçeleri parkının kapısına kadar geldi. Bute Sokağı'nda, Sophie Antoine'ın ofisinin önüne park ettiği Austin Healey'ini gördü. Parmaklarının ucuyla hafifçe arabaya dokundu, başını kaldırdı, aydınlık pencerelere birkaç saniye baktı. Atkısını iyice sardı ve yoluna devam etti.

Birkaç sokak ötedeki stüdyo dairesine vardığında ışığı yakmadı. Kot pantolonu bacaklarından kaydırды, yerde öylece tostoparlak bıraktı, kazağını uzağa fırlattı ve hemen yorganının altına girdi; yatağının üstündeki küçük çatı penceresinden gördüğü çınar ağacının yaprakları, ay ışığında gümüşü bir renk almışlardı. Yastığına sarılarak

yan tarafına döndü ve uykunun gelmesini bekledi.

*

Mathias basamakları tırmandı ve kulağını Louis'nin oda kapısına yapıştırdı.

"Uyuyor musun?" diye fısıldadı.

"Evet!" diye karşılık verdi küçük çocuk.

Mathias kapının kolunu çevirdi, bir ışık demeti yatağa kadar ulaştı. Parmaklarının ucunda yürüyerek odaya girdi ve çocuğun yanına uzandı.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu.

Louis yanıt vermedi. Mathias yorganın ucundan tutup kaldırmak istedi, ama çocuk yorganı sıkı sıkıya tutuyordu.

"Hiç de komik değilsin, hatta bazen ipin ucunu kaçıırıyorsun!"

"Bana bir şeyler söylemelisin, dostum," dedi Mathias tatlı bir sesle.

"Senin yüzünden ceza aldım."

"Ben ne yaptım ki?"

"Sence?"

"Bayan Morel'e yazdığım küçük not yüzünden mi?"

"Başka öğretmenlere de yazdın mı böyle notlar? Benim öğretmenime, neden dudaklarının seni deli ettiğini yazdığını öğrenebilir miyim?"

"Bunu sana o mu söyledi? İğrenç bir şey bu!"

"İğrenç olan o!"

"Ah, hayır, böyle söylememelisin!" diye karşı çıktı Mathias.

"Öyle mi? Penguen Séverine iğrenç değil mi?"

"Bu Séverine de kimin nesi?" diye sordu Mathias endişeyle.

"Hafızanı mı kaybettin ne?" dedi Louis öfkeyle başını yorganın altından çıkartarak. "Öğretmenim!" diye haykırdı.

"Hayır... Öğretmeninin adı Audrey," diye karşılık verdi Mathias kendinden emin bir edayla.

“Öğretmenimin adını senden iyi bilirim herhalde.”

Mathias küçük düşmüştü, Louis'ye gelince, o, şu ünlü Audrey'nin kim olduğunu bulmaya çalışıyordu.

Bunun üzerine, vaftiz babası bir sürü ayrıntı vererek, boğuk sesli genç kadını tarif etti. Louis ona baktı, yıkılmıştı.

“Asıl saçmalayan sensin, çünkü tarif ettiğin kadın okulla ilgili bir röportaj yapan gazeteci.”

Louis başka bir şey söylemeyince, Mathias ekledi:

“Ah, lanet olsun!”

“Bence de, üstelik, bu işi başımıza sen açtın, hatırlatırım!” diye ekledi Louis.

Mathias, Louis'nin yazması gereken yüz satırlık “Bir daha öğretmenime, üzerinde kaba sözcükler yazan kâğıtlar vermeyeceğim” cezasını onun yerine yazmayı teklif etti, kâğıdın altına da Antoine'ın imzasını taklit edecekti, bunun karşılığında da Louis ağzını sıkı tutacaktı. Biraz düşündükten sonra, küçük çocuk pazarlığın yeterince avantajlı olmadığına karar verdi. Vaftiz babası teklifine “Calvin ve Hobbes”un son iki albümünü de eklerse, işte o zaman, bir ihtimal, tekrar gözden geçirebilirdi. Saat on bir buçukta, anlaşmanın sağlanmasının ardından Mathias odayı terk etti.

Yatağa daha yeni girmişti ki, Antoine eve döndü ve merdiveni çıktı. Kapısının altından süzülen ışığı görünce, kapıyı çalıp içeri girdi.

“Yemek için teşekkür ederim,” dedi Antoine, etkilenmediği çok belliydi.

“Rica ederim,” dedi Mathias esneyerek.

“Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu, McKenzie'yle yemek yiyeceğimi söylemiştim.”

“Unutmuşum.”

“İyi misin?” diye sordu Antoine arkadaşını dikkatle incelerken.

“Çok iyiyim!”

“Tuhaf görünüyorsun?”

“Yorgunum, hepsi bu. Seni beklerken uykuyla cebelleştim.”

Antoine ona çocuklarla bir sorun çıkıp çıkmadığını sordu.

Mathias, Sophie'nin ziyarete geldiğini, akşamı beraber geçirdiklerini söyledi.

"Ah, öyle mi?" dedi Antoine.

"Ne o, canın mı sıkıldı?"

"Hayır, neden sıkılacakmışım?"

"Bilmem, tuhaf görünüyorsun."

"Yani, her şey yolunda gitti öyle mi?" diye sordu Antoine ısrarla.

Mathias, ona daha yavaş konuşmasını söyledi, çocuklar uyuyordu. Antoine iyi geceler dileyip odadan çıktı. Otuz saniye sonra, tekrar kapıyı açtı ve arkadaşına uyuymadan önce yağmurluğunu çıkarmasını salık verdi, o akşam yağmur yağmayacaktı. Mathias'ın şaşırıldığını görünce, yorganın altından yakasının görüldüğünü söyledi ve başka bir şey söylemeden kapıyı kapatıp çıktı.

VIII

Antoine, kolunun altında kocaman bir çizim dosyasıyla restorandan içeri girdi. McKenzie de sürükleyerek taşıdığı tahta bir şövaleyle peşi sıra geliyordu, şövaleyi salonun ortasına yerleştirdi.

Yvonne, yapılacak tadilatın çizimlerine bakması için masaya davet edildi. Ajans müdürü eskizleri şövaleye yerleştirdi, Antoine ayrıntılarıyla anlatmaya başladı.

Nihayet, Yvonne'un dikkatini çekebilmenin yolunu bulduğu için mutlu olan McKenzie eskizleri birbiri ardına sıralıyor, fırsatını bulur bulmaz, kâh aydınlatma elemanlarının bulunduğu kataloğu, kâh renk gamı yelpazesini göstermek bahanesiyle, yanına oturmak için koşuyordu.

Yvonne büyülenmişti, Antoine her ne kadar, ona masraf listesinin tamamını göstermekten kaçınsa da, işin bu haliyle bile olanaklarını bayağı aştığını tahmin ediyordu. Sunum sona erdiğinde, yapmış oldukları çalışma için onlara teşekkür etti ve McKenzie'den kendisini Antoine'la yalnız bırakmasını istedi. Onunla baş başa konuşması gerekiyordu. Gerçeklikle bağıını sık sık koparan McKenzie, bundan, Yvonne'un yaratıcılığı karşısında kendinden geçtiği ve elbette, patronuyla, onunla ilgili karmaşık duyguları hakkında konuşmak istediği sonucunu çıkardı.

Yvonne'la Antoine arasında, içinde hiçbir belirsizlik barındırmayan sarsılmaz bir güven ilişkisi olduğunu bildiğinden, şövaleyi ve bütün eskizleri alarak gitti, hayatın-

da ilk kez ne tezgâhın köşesine ne de kapının pervazına çarptı. Salon yeniden eski dinginliğine kavuşunca, Yvonne ellerini Antoine'inkilerin üzerine koydu. McKenzie, cemeânın ardında, parmaklarının ucuna kalkmış, sahneyi izliyordu, Yvonne'un bakışlarındaki heyecanı fark edince aniden dizlerinin üzerine çöktü... Her şey rayına oturuyordu!

"Mükemmel bir iş çıkartmışsınız, ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Sana uygun olan hafta sonunu söylemen yeterli," diye yanıtladı Antoine. "İşlerimi, hafta içinde restoranı kapatmamanı sağlayacak biçimde ayarladım. İşçiler bir cumartesi sabahı iş başı yapacaklar, pazar akşamı da iş bitmiş olacak."

"Antoine'cığım, bir duvarın badanasını bile ödeyecek param yok, meteliksizim," dedi Yvonne kırılgan bir sesle.

Antoine, Yvonne'a daha yakın oturmak için sandalye değiştirdi. Ona, ofisinin bodrum katının boya kutularıyla ve şantiyelerden alınmış aksesuarlarla tıkabasa dolu olduğunu anlattı. McKenzie, tadilat projesini, başlarına bela olan stoktaki bu mallara göre tasarlamıştı. Bu da, mekâna, son derece moda olan barok bir hava katacaktı. Antoine kendisini bütün bu döküntüden kurtarmakla büyük bir iyilik yaptığını eklediğinde, Yvonne'un gözleri buğulandı. Antoine ona sarıldı.

"Yapma Yvonne, beni de ağlatacaksın; bu işte paranın lafı bile olmaz, önemli olan mutluluk, hem senin hem de bilhassa bizim, hepimizin mutluluğu. Yeni dekorun keyfini süreceksin başta, her gün burada yemek yiyen bizleriz."

Yvonne yanaklarını kuruladıktan sonra, Antoine'ı onu genç bir kız gibi ağlattığı için azarladı.

"McKenzie'nin yepyeni katalogdan gösterdiği, parlak kırmızı apliklerin de şantiyelerden aldığımız eşyalar arasında olduğunu söylersin sen şimdi."

"Tedarikçilerin bize hediye ettiği eşantyonlar onlar!" diye yanıtladı Antoine.

"Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun!"

Yvonne konuyu düşüneneğine söz verdi, Antoine ısrarlıydı, o onun yerine düşünmüştü zaten. Çalışmalara birkaç hafta içinde başlayacaktı.

"Bütün bunları neden yapıyorsun Antoine?"

"Çünkü hoşuma gidiyor."

Yvonne gözlerinin ta içine baktı, içini çekti.

"Herkesin derdine koşmaktan usanmadın mı? Boyunda aslı duran küçük fıçıdan ne zaman kurtulacaksın?"

"İçindeki içmeyi bitirdiğim zaman."

Yvonne eğildi, Antoine'ın ellerini ellerine aldı.

"İnsanların, onlara iyilik yaptığın için mi seni takdir ettiğini düşünüyorsun Antoine'cığim? Yaptığın işin karşılığını ödememi istersen seni daha az sevmem ki."

"İyilik yapmak için dünyanın öbür ucuna giden insanlar tanıyorum; ben yalnızca yakınında olduğum insanlara yardım etmeye çalışıyorum."

"Sen iyi bir adamsın Antoine, Karine gittiği için kendini cezalandırmayı bir kenara bırak."

Yvonne ayağa kalktı.

"Pekâlâ, projene evet diyorum ama bir masraf listesi istiyorum! Açıkça anlaşıldı mı?"

Oluğa bir kova su boşaltmak için kaldırıma çıkan Sophie, McKenzie'nin Yvonne'un restoranının camekânının önünde dizlerinin üzerine çökmüş olduğunu görünce şaşırıp ve yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. Ajans müdürü olduğu yerde sıçradı ve hemen ardından, ayakbaısının bağının gevşediğini ama meseleyi hallettiğini söyledi. Sophie'nin gözü adamın ayaklarındaki eski mokasenlere ilişti, omuzlarını silkip arkasını döndü.

McKenzie içeri girdi, Yvonne'a gösterdiği aplikler hakkında küçük bir şüphesi vardı, bu da kafasını çok kurcalıyordu. Yvonne gözlerini havaya dikti ve mutfağına döndü.

*

Adamın siyah tırnakları vardı, nefesi gün boyu tıknadığı *fish and chips*'in acımuş yağı gibi kokuyordu. Bu sefil otelin kayıt masasının gerisine oturmuş, şehvet dolu bakışlarıyla, *Sun* gazetesinin ikinci sayfasına yan gözle bakıyordu. Her gün olduğu gibi, sayfada, isimsiz bir kapak kıızı, neredeyse çırılçıplak soyunmuş, cüretkâr bir pozla kendini sergiliyordu.

Enya kapıyı itti ve adamın yanına kadar yürüdü. Adam, gözlerini gazeteden kaldırmadan kaba bir sesle odayı kaç saat için tutmak istediğini sordu. Genç kız haftalık kira bedelini sordu, çok parası yoktu ama ödemeyi günlük olarak yapmaya söz veriyordu. Adam gazeteyi bir kenara bırakıp onu şöyle bir süzdü. Kız güzel görünüyordu. Dudaklarını sıkıp işletmesinin bu tür bir hizmet sunmadığını anlattı, ama öyle ya da böyle... onu içinde bulunduğu durumdan bir şekilde kurtarabileceğini söyledi. Elini kızın boynuna attı ve tokadı yedi.

Enya, hiçbir şeye sahip olmadığı bu şehirden nefret ederek, omuzları düşmüş, yürüyordu. Bir aylık birikmiş kira borcu vardı ve bu sabah ev sahibine yakalanmıştı.

Enya yalnız geçirdiği akşamlarda, ki oldukça fazlaydılar, çocukken parmaklarının arasından kayan sıcacık ince kumun dokusunu anımsıyordu.

Garip bir yazgıydı onunkisi; her şeyden yoksun olarak geçirdiği yeniyetmeliği boyunca, bir gün, sadece bir gün için de olsa, "fazla" kelimesinin anlamını öğrenmeyi düşlemişti, işte o gün bu gündü; bu kadarı fazlaydı.

Kaldırımın kıyısından yürümeye devam etti ve caddeyi son hızla çıkan iki katlı otobüse baktı; yol nemliydi, bir adım, yalnızca küçük bir adım atması yeterliydi. Derin nefes aldı ve kendini öne doğru attı.

Güçlü bir el onu omzundan sımsıkı yakalayıp geriye çekti. Onu kollarında tutan adam bir centilmene benziyordu. Enya'nın tüm vücudu sıtmaya tutulmuş gibi tir tir titriyordu. Adam paltosunu çıkarıp onun omuzlarına attı. Otobüs durakta durdu, şoför olup biteni görmemişti. Adam onunla birlikte kaldırıma çıktı. Birbirlerine tek ke-

lime etmeden şehri dolaştılar. Adam onu birlikte çay içmeye ve yemeğe davet etti. Eski bir İngiliz *pub*'ında şöminenin yanına oturdular, adam hiç acele etmeden kızın hikâyesini baştan sona dinledi.

Ayrılırken, adam kızın kendisine teşekkür etmesine izin vermedi; o şehirde, karşıdan karşıya geçen yayaaları kollamak eski bir gelenektir. Trafikğin akış yönü tüm Avrupa'nınkinden farklıydı ve biraz vatandaşlık bilinci pek çok kazanın engellenmesini sağlıyordu. Enya yeniden gülümsemeye başladı. Adamın adını sordu. Adam, ona bırakmaktan memnuniyet duyacağı paltonun cebinde kartvizitini bulacağı yanıtını verdi. Enya paltosunu almayı reddettiğinde, adam ona büyük bir iyilik yapmış olacağına dair yemin etti. Sır verme sırası, şimdi ona gelmişti. Bu pardösüden nefret ediyordu, ne var ki sevgilisi bayılıyordu, pardösüyü bir portmantoda unutmuş olmasını... kolayca affedebilirdi. Kıza sırrını saklayacağına dair söz vermişti. Adam ortaya çıktığı gibi, gizlice kayboldu. Kısa bir süre sonra, Enya ellerini paltonun cebine soktuğunda kartvizit yerine, sıcak bir yerde uyuması ve içinde bulunduğu durumdan kurtulması için çözüm bulmasına zaman sağlayacak birkaç banknot buldu.

*

Mathias bir müşterisini geçiriyordu, telefonu açmak üzere tezgâha doğru koştu.

"Fransız Kitabevi, buyrun?"

Mathias karşısındakinden daha yavaş konuşmasını istedi, onu anlamakta çok güçlük çekiyordu. Adam biraz sınırlendi ve elinden geldiğince iyi heceleyerek söylediklerini tekrarladı. On yedi takım Larousse Ansiklopedisi sipariş etmek istiyordu. Fransızca öğrenmeleri için torunlarının her birine aynı armağanı vermek istiyordu.

Mathias onu kutladı. Güzel bir fikirdi ve çok cömertçeydi. Müşterisi siparişi geçmesini istedi, ödemeyi öğleden sonra posta ile yapacaktı. Sevinçten çılgına dönen

Mathias bir dolmakalem ve bir tomar kâğıt alıp, yılın en büyük müşterisi olacağı hiç şüphe götürmeyen adamın irtibat bilgilerini yazmaya başladı. Böylesine anlaşılmaz bir dili deşifre etmek için yırtınması satışın önemli olması anlamına geliyordu. Mathias, en iyi ihtimalle karşısındakinin söylediği iki cümleden birini anlayabiliyordu, bu tuhaf akşamın nereye ait olduğunu ise bir türlü çıkaramamıştı.

“Ansiklopedilerin nereye teslim edilmesini arzu ederdiniz?” dedi böylesine önemli bir müşteriyi onurlandıran bir ifadeyle.

“Kıçına!” diye neşeyle yanıtladı karşıdan gelen ses.

Ofisinin penceresinde iki büklüm olan Antoine, gülmekten karnına giren ağrıları ve yanaklarından boşanan yaşları iş arkadaşlarından saklamakta zorlanıyordu. Tüm ekip ona bakıyordu. Sokağın diğer tarafında ise, aynı gülme krizine kapılan Mathias, tezgâhının gerisinde çömelmiş, biraz nefeslenmeye çalışıyordu.

“Bu akşam çocukları restorana götürelim mi?” diye sordu Antoine hiçkırarak.

Mathias doğruldu ve gözlerini kuruladı.

“Başımı kaşıyacak vaktim yok, geç gelmeyi düşünüyordum.”

“Yapma, ofisten görüyorum seni, dükkân sinek avlıyor. Pekâlâ, çocukları okuldan ben alırım, akşama köfte yapacağım, sonra da film seyrederez.”

Kitapçının kapısı açıldı, Mathias Bay Glover’ı hemen tanıdı. Ahizeyi bırakıp onu karşılamaya gitti. Dükkân sahibi, etrafı kolaçan ediyordu. Aydınlatma mükemmel düzenlenmişti, eski merdiven de cilalanmıştı.

“Bravo Popinot,” dedi Mathias’ı selamlayarak. “Geçiyordum uğradım, rahatsız etmek istemem, burası sizin artık. Birkaç işimi halletmek için şehre inmiştim. Nostaljiye kapıldım, öyle olunca da, sizi ziyaret edeyim dedim.”

“Bay Glover,” dedi Mathias ısrarla, “bana Popinot demekten vazgeçin!”

İhtiyar girişteki şemsiyeliğe baktı, bomboştu. Kendi şemsiyesini, ustaca bir hareketle oraya doğru fırlattı.

“Size hediyem olsun. Güzel günler, Popinot.”

Bay Glover kitapçıdan çıktı. Doğru görmüştü, güneş bulutları delip geçmişti ve Bute Sokağı'nın harelî kaldırımları ışınların altında parılıyordu, güzel bir gündü.

Mathias, ahizeden haykıran Antoine'ın sesini duydu. Aleti aldı.

“Sen köftelerini yap, ben bir şeyler ayarlarım. Çocukları al, evde buluşuruz.”

Mathias telefonu kapadı, saatine baktıktan sonra, uzun zamandır beklediğini tahmin ettiği gazetecinin numarasını çevirmek üzere ahizeyi yeniden kaldırdı.

*

Audrey, Royal Albert Hall'un ana giriş kapısında sabırla bekliyordu. O akşam, bir *gospel* konseri vardı. İki bilet bulabilmeyi başarmıştı, yerleri, salonun en rağbet gören bölümü olan arenadaydı. Belden kemerli yağmurluğunun altına, siyah, dekolte bir elbise giymişti, sade ve şıktı.

*

Antoine, yanındaki iki çocukla birlikte camekânın önünden geçti, Mathias muhasebe defterine gömülmüş gibi yaptı, sokaktan geçmelerini bekledi, yolun boş olduğunu doğrulamak için kapının eşiğine kadar yürüdü, hemen ardından kapıdaki levhayı ters çevirdi. Kapıyı kilitledi, ters yönde koşmaya başladı. Güney Kensington metrosunun girişinde duran bir taksiye atladı ve randevu yerini karaladığı kâğıdı uzattı. Audrey'yi aradı, cep telefonu yanıt vermiyordu.

Kensington'daki High Sokak'ta trafik öyle yoğundu ki, arabalar Queen's Köprüsü'nden oraya gıdım gıdım ilerliyordu. Şöfor kibarca, o sırada Royal Albert Hall'da bir konser olması gerektiğini belirtti, sıkışıklığın sebebi bu olmalıydı kuşkusuz. Mathias bundan biraz kuşkusu oldu-

ğunu çünkü kendisinin de o konsere gittiği söyledi. Artık yerinde duramayan Mathias, ücreti ödedi ve yolun geri kalanına yaya olarak devam etmeye karar verdi. Olabildiğince hızlı koşmaya başladı, ana giriş kapısının önüne geldiğinde nefes nefeseydi. Büyük salonun girişi bomboştu. Yalnızca birkaç güvenlik görevlisi bekliyordu. İçlerinden biri gösterinin başladığını haber verdi. Mathias, jestler yardımıyla, kendisine eşlik eden kişinin salonda olduğunu anlatmaya çalıştı, ama nafileydi. Biletsiz girmesine izin veremezlerdi.

İmdatına, Fransızca konuşan konser programı satıcısı kadın yetişti. Enya biletini değiştireceğine dair güvence veriyordu. Perdenin, genellikle gece yarısına doğru indiğini söyledi. Mathias bir program alıp ona teşekkür etti.

Bitap düşen Mathias eve dönmeye karar verdi. Yolda onu getiren taksiye rastlayınca elini kaldırdı ama araba yoluna devam etti. Audrey'nin cep telefonuna beceriksizce gevelediği kelimelerden oluşan bir mesaj bıraktı, yağmur yeniden başladığında ise, kalan azıcık soğukkanlılığını da hepten kaybetti. Sırılsıklam ve gecikmiş olarak evine döndü.

Emily babasını öpmek için kanepeden kalktı.

"Yağmurluğunu çıkarabilirsin, parkeyi ıslatıyorsun!" dedi Antoine mutfaktan.

"İyi akşamlar," diye yanıtladı Mathias, hırçındı.

Bir bez alıp saçlarını kuruladı. Antoine gözlerini tavana dikti. Aile kavgasına hiç de hevesli olmayan Mathias çocukların yanına gitti.

"Sofraya!" dedi Antoine.

Herkes sofranın başındaki yerini aldı. Mathias pilav tenceresine baktı.

"Köfte yapacağım dememiş miydin?"

"Demiştım, sekizi çeyrek geçe köftele benziyorlardı, dokuzu çeyrek geçince yandılar."

Louis, babası köfte yapacağı zamanlarda daha sık geç kalmasını söylemek için Mathias'ın kulağına eğildi, köfteden tiksiniyordu. Mathias gülmek için dilini ısırıldı.

“Dolapta başka ne var?”

“Bütün bir somon, ama pişirmek gerekecek.”

Mathias ıslık çalarak buzdolabını açtı.

“Buzluk poşetin var mı?”

Şaşıran Antoine, başının üzerindeki rafı işaret etti. Mathias somonu doğrama tahtasının üzerine koydu, baharatladıktan sonra plastik poşetin içine yerleştirip ağzını kapattı. Bulaşık makinesini açtı, ambalajladığı balığı bardak rafına koydu ve kapağı kapattı. Düğmeyi çevirdikten sonra, ellerini yıkamaya lavaboya gitti.

“Kısa program, on dakikada hazır olur!”

On dakika sonra, Antoine’ın yuvalarından fırlamış gözlerinin önünde bulaşık makinesini açtı ve buhar bulutunun arasından, mükemmel pişmiş bir somon balığı çıkarttı.

TV5 *La Grande Vadrouille*’u yeniden yayınlıyordu, Mathias televizyonu daha iyi görebilmek için sandalyesini çevirdi. Antoine kumandayı alıp televizyonu kapattı.

“Sofradayken televizyon seyretmiyoruz, yoksa hiç konuşamayacağız!”

Mathias kollarını kavuşturdu ve gözlerini arkadaşına dikti.

“Seni dinliyorum!”

Birkaç dakika sessizlik oldu. Mathias, saklama gereği duymadığı bir memnuniyetle kumandayı aldı ve yenden televizyonu açtı. Yemek bitince hepsi kanepeye yerleşti, Antoine dışında hepsi... o, mutfağı toparlıyordu.

“Çocukları yatırıyor musun?” dedi bir tabağı kurularken.

“Sonunu seyredip yukarı çıkıyoruz,” diye yanıtladı Mathias.

“Bu filmi otuz iki kere seyrettim, sonuna daha bir saat var, geç oldu, tek yapman gereken daha erken gelmekti. Sen istediğini yap, ama Louis yatağa gidiyor.”

Genellikle, akşamın başından beri hırslanan iki yetiştikten olgun davranan Emily, ortamın iyice gerildiğini görünce Louis’yle birlikte yatağa gitmesinin en doğrusu ola-

cağına karar verdi. Arkadaşının elinden tutup merdiveni tırmandı, dayanışma böyle gerektiriyordu.

“Gerçekten, boktan bir herifsin!” dedi Mathias odalarında gözden kaybolan çocukların ardından bakarken.

Antoine’ı yüzüstü bırakarak, o da yukarı çıktı.

On dakika sonra Mathias tekrar aşağı indi.

“Dişler fırçalandı, eller yıkandı, kulaklar temizlenmedi.”

Antoine ona doğru ilerledi.

“Çocukların önünde fikir ayrılığına düşmememiz önemli,” dedi uzlaşmacı bir tavırla.

Mathias karşılık vermedi, ceketinin cebinden bir puro çıkartıp çakmağı yaktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Antoine.

“Monte Cristo özel seri n° 2, üzgünüm, sadece bir tane var.”

Antoine, puroyu Mathias’ın dudaklarından çekip aldı.

“Kural n° 4, evde sigara içmiyorsun!” dedi puronun yaprağını koklarken.

Mathias puroyu Antoine’ın elinden aldı ve öfkeyle bahçeye çıktı. Antoine tam ters yöne gidip çalışma masasının başına oturdu ve bilgisayarı açtı, derin bir nefes aldıktan sonra Mathias’ın yanına döndü. Yanındaki küçük banka oturduğunda, Mathias az kalsın, Louis’nin annesinin neden ta Afrika’ya gittiğini anladığını söyleyecekti, ama iki adamın arasındaki dostluk bağı, birbirlerine bel altı vuruşlar yapmalarını engelliyordu.

“Haklısın, sanıyorum boktan bir herifim,” dedi Antoine. “Ama kendime engel olamıyorum.”

“Sana yaşamayı yeni baştan öğretmemi istemiştin, anımsıyor musun? O halde, işe gevşemekle başla. Değmeyecek şeyleri fazlasıyla önemsiyorsun. Louis sabahlasa, başına gelebilecek en kötü şey ne olabilir?”

“Yarın okulda, mahvolur!”

“Ne olmuş yani? Çocukluktan kalma, güzel bir akşamın hatırasının, tüm tarih derslerine bedel olduğunu ara

sıra hiç düşündüğün olmaz mı?”

Antoine Mathias'a baktı, hemfikir gibiydi. Puroyu elinden alıp yaktı ve derin bir nefes çekti.

“Arabanın anahtarı yanında mı?” diye sordu Mathias.

“Neden sordun?”

“Kötü park etmişsin, ceza alırsın.”

“Yarın sabah erkenden gideceğim.”

“Anahtarları bana ver,” dedi Mathias elini uzatırken, “iyi bir park yeri bulacağım.”

“Gece bir şey olmaz dedim ya...”

“Ben de sana, bu akşamlık ‘hayır’ deme kotanı doldurdun diyorum.”

Antoine anahtarlığı arkadaşına uzattı. Mathias onun omzunu sıvazladı ve gitti.

Antoine, tek başına kalır kalmaz purodan bir nefes daha çekti, aniden, şiddetli bir sağanağın bastırmasıyla birlikte puronun kırmızı ucu sönüverdi.

*

Koltuklar boşalmıştı bile. Audrey ana koridora gidip, kulis girişini tutan güvenlik memuruna kendini tanıttı. Basın kartını gösterdi, adam listeden ismini doğruladı, içeride bekleniyordu, Audrey'nin geçmesi için kenara çekildi.

*

Austin Healey'nin silecekleri yağmur damlalarını dört bir yana savuruyordu. Taksinin geçtiği yolları hatırlayan Mathias, trafiğin yönünü şaşırılmamak için diğer arabaları izleyerek Queen's Köprüsü'ne çıktı. Royal Albert Hall'un önündeki kaldırımın kenarına park etti ve merdivenleri koşarak tırmandı.

*

Antoine pencereden sarkıyordu. Sokakta iki tane boş park yeri vardı, biri evin önünde, diğeri biraz ötedeydi. Kuşku içinde ışığı kapattı ve yatmaya gitti.

*

Tiyatronun civarında in cin top oynuyordu, kalabalık dağılmıştı. Bir çift, Mathias'a konserin yarım saat önce bittiğini söyledi. Mathias arabaya geri döndüğünde ön cama iliştirilmiş bir tutanak buldu. Audrey'nin sesini duyunca arkasına döndü.

Audrey gece elbisesinin içinde muhteşem görünüyordu, ellilerinde, yakışıklı bir adam ona eşlik ediyordu. Alfred'i Mathias'la tanıştırdı ve bir şeyler atıştırmak için onlara katılmasından çok memnun olacaklarını söyledi. Geç saatlere kadar açık olan Aubaine'e gideceklerdi. Audrey yürümek istiyordu, Mathias'a önden, arabayla gitmesini önerdi, son servisten önce masalar çok rağbet görüyordu, kuyruğa girmek gerekiyordu. Şimdi bekleme sırası Mathias'taydı! Biletleri almak için gişede bekleyen o olmuştu...

Gecenin sonunda Mathias, gospel'lar ve Alferd'in kariyeri hakkında menajerinin bildiğinden daha çok şey öğrenmişti. Adam, Mathias'a onu davet ettiği için teşekkür etti. Audrey onun yerine cevap verip, bunun lafını bile etmeye değmeyeceğini, Mathias'ın konserden çok zevk aldığını söyledi... Alfred onlarla vedalaştı, gitmesi gerekiyordu, yarın Dublin'de söyleyecekti.

Mathias, taksi sokağın köşesini dönene kadar bekledi. Sessizce duran Audrey'ye baktı.

"Yorgunum Mathias, daha Londra'nın öbür ucuna gideceğim. Yemek için teşekkür ederim."

"Seni eve bıraksaydım, en azından?"

"Brick Lane'e mi... arabayla?"

Sohbet yol boyunca, Audrey'nin verdiği yol talimatlarıyla sınırlı kaldı. Eski kupe arabanın içinde sessizliklerini bozan yalnızca "sağa", "sola", "dosdoğru" ve zaman za-

man “yanlış taraftan gidiyorsun” uyarıları oldu. Mathias, Audrey’yi, tamamı kırmızı tuğlalarla kaplı küçük bir evin önünde bıraktı.

“Gecenin başı için özür dilerim, korkunç bir trafiğin içine düştüm,” dedi Mathias kontağı kapatırken.

“Sana hiç sitem etmedim,” dedi Audrey.

“Ha bir eksik ha bir fazla, bu akşam hiç fark etmezdi zaten...” dedi Mathias gülümseyerek. “Yemek boyunca benimle neredeyse hiç konuşmadın, şu narsist tenorun hayatını Musa’nın hayatıymış gibi dinledin, anlattıklarından öylesine heyecan duydun ki, kelimelerini neredeyse içtin. Bana gelince; kendimi on dört yaşında ve tek ayak üstünde cezada duran bir yeniyetme gibi hissettim.”

“Kıskandın mı yoksa?” dedi Audrey, eğlenmişti.

Bakışları kenetlendi, suratları yavaş yavaş birbirine yaklaştı ve dudakları tam buluşacakken, Audrey başını Mathias’ın omzuna koydu. Mathias yanağını okşadı ve onu kollarının arasına aldı.

“Yolu bulabilecek misin?” diye sordu kısık bir sesle Audrey.

“Uyutmak için iğne yapmalarından önce, barınağa gelip beni kurtaracağına söz ver.”

“Kaybol, seni yarın ararım.”

“Kaybolamam, hâlâ arabadasın,” diye yanıtladı Mathias, Audrey’nin eli elindeydi.

Audrey kapıyı açtı ve gülümseyerek uzaklaştı. Gölgesi evi çevreleyen bahçede kayboldu. Mathias kent merkezine dönmek üzere yola koyuldu, yine yağmur başlamıştı. Doğudan batıya, kuzeyden güneye Londra’yı katettikten sonra, kendini iki kez Piccadilly Circus’un önünde buldu, Marble Arch’in önünden geri döndü ve az sonra, kendi kendine, neden yeniden Thames Nehri boyunca ilerlediğini sordu. İki buçuk saat sonra, bir taksi şoförüne, önden gidip ona Güney Kensington yolunu gösterirse yirmi sterlin vereceğini söyledi. Şoför eşliğinde nihayet eve geldiğinde, saat sabahın üçü olmuştu.

IX

Kahvaltı sofrası tahıllı gevrekler ve reçel kavanozlarıyla donanmıştı bile. Louis babasının hareketlerini taklit ederek gazetesini okuyor, Emily de tarih dersini tekrarlıyordu. Bu sabah sınavı vardı. Gözlerini kitabından kaldırıncaya, Louis'nin, Mathias'ın ara sıra kullandığı gözlüğü burnunun ucuna taktığını gördü. Küçük bir ekmek parçasını topak yapıp fıskeyle ona doğru attı. Üst kattaki kapılardan biri açıldı. Emily sandalyeden atladı, buzdolabını açıp bir şişe portakal suyu aldı. Portakal suyunu büyük bir bardağa doldurup Antoine'ın tabağının önüne koydu, ardından kahveligi alıp fincanı doldurdu. Louis yardıma koşmak için elindeki gazeteyi bıraktı, kızartma makinesine iki dilim ekmek attı ve düğmesine bastı, ikisi de hiçbir şey olmamış gibi yerlerine oturdular.

Antoine basamakları indi, yüzünden hâlâ uyku akıyordu; şöyle bir etrafına bakındı ve kahvaltıyı hazırladıkları için çocuklara teşekkür etti.

"Biz değil," dedi Emily, "babam hazırladı, duş yapmaya yukarı çıktı."

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalan Antoine, kızarmış dilimleri alıp yerine oturdu. Mathias on dakika sonra indi, Emily'ye çabuk olmasını tavsiye etti. Küçük kız Antoine'ı öptükten sonra girişteki okul çantasını aldı.

"Louis'yi bırakmamı ister misin?" dedi Mathias.

"Sen bilirsin, arabamın nereye park edilmiş olduğu hakkında en ufak fikrim yok!"

Mathias ceketinin cebini karıştırdı, masaya anahtarlarla birlikte bir de tutanak koydu.

“Üzgünüm, dün akşam çok geç kalmışım, ben gittiğimde park cezasını çoktan almıştın!”

Louis’ye çabuk olmasını işaret etti ve çocuklarla birlikte çıktı. Antoine cezayı eline alıp dikkatle inceledi. İtfaiye girişini engelleyecek biçimde park etme suçu, on ikiyi yirmi beş geçe Güney Kensington’da işlenmişti.

Bir fincan kahve almaya kalktı, fırının saatine baktı ve hazırlanmak için koşarak yukarı çıktı.

*

“Sınav heyecanı var mı?” dedi Mathias kızına avluya girerlerken.

“Onda mı sende mi?” diye sordu Louis muzipçe.

Emily başıyla hayır diyerek babasını sakinleştirdi. Basketbol sahasının sınırını gösteren çizginin üzerinde durdu. Kırmızı çizgi, bundan böyle potaların önündeki alanı değil, babasının onu özgür bırakacağı sınırı belirliyordu. Sınıf arkadaşları, kapalı avlunun altında onu bekliyorlardı. Mathias, bir ağaca yaslanmış olan gerçek Bayan Morel’i fark etti.

“Hafta sonu iyi ki derslerini tekrar etmişiz, *pole position*’daki¹ yerini al,” dedi Mathias, kızını yüreklendirmek istemişti.

Emily babasının önüne dikildi.

“Bu bir Formula 1 yarışı değil, baba!”

“Biliyorum... ama azıcık da olsa, derece almak da amaçlar arasında, öyle değil mi?”

Küçük kız, babasını avlunun ortasında bir başına bırakarak yanındaki Louis’yle birlikte uzaklaştı. Mathias, sınıf kapısının gerisinde gözden kaybolan kızını seyretti ve endişe içinde oradan ayrıldı.

Bute Sokağı’na girdiğinde, Coffee Shop’un önünde

¹ (İng.) Formula 1’in başlangıç sıralamasında en öndeki pilotun pozisyonuna verilen ad. (Ç.N.)

oturan Antoine'ı fark edince, yanına gitti.

"Sınıf başkanlığı seçimine katılmalı mı sence?" dedi Mathias Antoine'ın kapuçinosunu tadarken.

"Belediye konseyine kaydettirip ettirmeyeceğine bağlı, farklı görevlerin bir kişide toplanmasına karşıyım."

"Didişmek için tatili bekleyemez misiniz?" dedi Sophie yanlarına otururken. "Kimse didişmiyor ki," diye yanıtladı hemen Antoine.

Bute Sokağı'nda hayat yeniden başlıyordu, konuşmalarını, yoldan geçenlerin üzerine yaptıkları alaycı yorumlarla süsleyerek, bu durumun tadını doyasıya çıkardılar, geyik muhabbeti almış başını gidiyordu.

Sophie'nin ayrılması gerekiyordu, dükkânının önünde bekleyen iki müşteri vardı.

"Ben de kalkıyorum, kitapçıyı açma vakti geldi," dedi Mathias ayağa kalkarken. "Hesaba dokunayım deme, ben ısmarlıyorum."

"Hayatında başka biri mi var?" diye sordu Antoine.

"Başka biri' derken neyi kastettiğini açıklar mısınız? Çünkü yemin ederim, beni korkutuyorsun!"

Antoine, Mathias'ın elinden hesabı alıp yerine ona mutfakta verdiği ceza tutanağını tutuşturdu.

"Hiç, boş ver, hepsini unut, saçmaydı," dedi Antoine hüzünlü bir sesle.

"Dün akşam biraz hava almaya ihtiyacım vardı, evdeki hava gergindi. Yolunda gitmeyen nedir Antoine? Dünden beri surat asıp duruyorsun bana."

"Karine'den bir e-posta aldım, Paskalya tatilinde öğlunu alamayacak. Daha da kötüsü, başka seçeneği olmadığını Louis'ye benim açıklamamı istiyor, ben ise, haberi ona nasıl vereceğimi dahi bilemiyorum."

"Karine'e ne dedin?"

"Karine dünyayı kurtarıyor, ne dememi bekliyorsun? Louis yıkılacak, üstelik bununla baş etmek de bana düşüyor," diye devam etti Antoine sesi titreyerek.

Mathias, yeniden Antoine'ın yanına oturdu. Elini dostunun omzuna attı ve ona sarıldı.

“Bir fikrim var,” dedi. “Paskalya tatilinde, çocukları İskoçya’ya hayalet avına götürmeye ne dersin? Eski, perili şatolara ziyaretlerin yapıldığı bir tur organizasyonu ile ilgili, uzun bir makale okumuştum.”

“Bunun için daha küçük olduklarını düşünmüyor musun, korkabilirler. öyle değil mi?”

“Korkudan ödü patlayacak olan sensin.”

“Peki sen, kitapçımdan ayrılabilir misin?”

“Tatillerde müşteri seyrek oluyor, beş gün kapatsam, dünyanın sonu gelmez ya.”

“İşin yoğunluğu konusunda ne biliyorsun ki, yılın o dönemini daha önce hiç burada geçirmedin?”

“Biliyorum işte. Uçak biletleriyle ve otel rezervasyonu ile ben ilgilenirim. Bu gece, çocuklara müjdeyi de sen verirsin.”

Arkadaşının yeniden gülümsediğinden emin olmasına yetecek bir süre Antoine’a baktı.

“Ah, az kalsın önemli detayı unuttuyordum. Eğer gerçekten bir hayaletle karşılaşarsak, onunla sen ilgileneneceksin, benim İngilizcem henüz yeterli değil! Görüşürüz!”

Mathias ceza tutanağını masanın üzerine koydu ve bu kez, gerçekten kitapçıya doğru yola koyuldu.

*

Yemek sırasında Antoine, Mathias’ın muzip bakışları eşliğinde tatil için seçtikleri yeri açıkladığında, Louis ve Emily öyle mutlu oldular ki, hemen, olası tehlikelere karşı koyabilmek için yanlarında götürülecekleri malzemelerin dökümünü yapmaya koyuldular. Bu mutluluk anı, Antoine’ın çocukların önüne, her biri, kefenlerin içini aydınlatan özel flaşlarla donatılmış, kullanılıp atılan iki fotoğraf makinesi koymasıyla doruğa çıktı.

Çocuklar yattıktan sonra Antoine oğlunun odasına girdi, yatağa, onun yanına uzandı.

Antoine’ın canı çok sıkkındı, kafasını kurcalayan bir meseleyi Louis’yle paylaşması gerekiyordu. İskoçya seya-

hatinde, annesi onlara eşlik edemeyecekti. Bir şey söylemeyeceğine yemin etmişti ama daha fazla susamayacaktı: Gerçek şu ki; annesi hayaletlerden ölesiye korkuyordu. Böyle bir seyahate katılması için ısrar etmek, hiç de kibarca olmazdı. Louis konuyu bir an düşündükten sonra, bunun gerçekten de kibar bir davranış olmayacağına hak verdi. Böylece, bu seferlik, onu yanlarına almamalarını affettirmek için, Louis'nin bütün bir ağustos ayını annesiyle deniz kenarında geçireceğine dair ikisi de söz verdiler. Antoine o geceki hikâyesini anlattı, çocuğun yavaşlayan soluğu, nihayet uykuya daldığına ikna edince, babası, parmaklarının ucuna basarak dışarıya çıktı.

Antoine usulca kapıyı çekeceği sırada, oğlunun, zar zor duyulan bir sesle, ağustos ayında annesi bu kez gerçekten Afrika'dan gelecek mi diye sorduğunu duydu.

*

Hafta Mathias ve Antoine için çabucak geçiverdi, İskoçya şatolarına gitmek için gün sayan çocuklar içinse günler geçmek bilmedi. Evdeki hayat nihayet çizgisine oturmuştu. Mathias geceleri hava almak için, cep telefonu kulağında, sık sık bahçeye çıksa da, Antoine ona en küçük bir soru bile sormaktan kaçındı.

Cumartesi günü, gerçek bir bahar havası vardı, hep birlikte Hyde Park'taki gölde gezintiye çıkmaya karar verdiler. Sophie de onlara katılmıştı, bir balıkçıl kuşunu boş yere ehlileştirmeye çalışıp durdu. O yaklaşır yaklaşmaz kuş uzaklaşıyor, o uzaklaşınca kuş geri geliyordu, bu sahne çocukları çok eğlendiriyordu.

Emily elindeki paketteki bisküvilerini hiç saymadan, ufalayarak Kanada kazlarına dağıtırken, Louis de arkalarından koşturduğu Uzakdoğu ördeklerini, olası bir hazımsızlıktan kurtarma görevini üstlenmişti. Gezi boyunca, Sophie ve Antoine yan yana yürümüş, Mathias da birkaç adım geriden onları izlemişti.

"Mektup yazdığın adam neler hissediyor?" diye sordu Antoine.

“Orası biraz karmaşık,” diye yanıtladı Sophie.

“Karmaşık olmayan aşk hikâyesi duydun mu sen hiç? Bana açılabilirsin, en iyi arkadaşım olduğumu biliyorsun, seni yargılamam. Adam evli mi?”

“Dul!”

“Onu engelleyen ne, o zaman?”

“Anıları, sanıyorum.”

“Bu da diğerleri gibi aptalca bir sebep. Bir adım ileri, bir adım geri, insanlar mazeretler ile bahaneleri birbirine karıştırıyorlar ve kendilerine, şimdiki zamanı yaşamalarını engelleyen sebepler üretiyorlar.”

“Senden geldiği düşünülecek olursa, bu oldukça ağır bir yargı, sence de öyle değil mi?”

“Haksızlık ediyorsun. Sevdiğim bir mesleğim var, öğlumu yetiştiriyorum, annesi gittiğinde beş yaşındaydı, geçmişte arkamda bırakmak için gerekeni yaptığımı düşünüyorum.”

“En iyi arkadaşınla birlikte oturarak ve bir süngerle aşk yaşayarak mı?” dedi Sophie gülerek.

“Kes şunu, abartılacak bir durum yok.”

“Sen en iyi arkadaşımsın, istediğimi söyleme hakkım var. Gözlerimin içine bak ve bana, mutfağını toplama-
dan rahat uyuyamadığımı söyleme cesaretini göster!”

Antoine Sophie’nin saçlarını dağıttı.

“Tam bir şirretsin sen!” dedi.

“Hayır değilim, ama sen gerçek bir manyaksın!”

Mathias yavaşladı. Aradaki mesafenin yeterli olduğuna karar verip telefonunu avucunun içine sakladı ve hemen yollayıverdiği bir mesaj yazdı.

Sophie Antoine’ın koluna yapıştı.

“Otuz saniye içinde Mathias arkasına dönecek, görürsün.”

“Ne diyorsun, kıskandı mı?”

“Dostluğumuzu mu? Elbette,” dedi Sophie, “fark etmedin mi? O, Paris’teyken, nasıl olduğumu öğrenmek için geceleri aradığında...”

“Nasıl olduğunu öğrenmek için geceleri seni mi arı-

yordu?" diye sordu Antoine sözünü keserek.

"Evet, haftada iki-üç kez, diyordum ki, nasıl olduğumu öğrenmek için aradığımda..."

"İki günde bir arıyor muydu, gerçekten?" diyerek sözünü yeniden kesti Antoine.

"Cümlemleri bitirebilir miyim?"

Antoine başıyla, dinlemeye razı olduğunu belirtti. Sophie devam etti:

"Onunla konuşamayacağımı çünkü diğer hatta seninle konuştuğumu söylediğimde, telefonu kapatıp kapatmadığımızı öğrenmek için on dakikada bir tekrar arıyordu."

"Ama bu çok saçma, ne söylediğinin farkında mısınız?"

"Bana inanmıyor musun? Başımı omzuna dayarsam, iki saniye geçmeden yanımızda biteceğine iddiaya girerim."

"Yine de çok saçma," diye fısıldadı Antoine, "dostluğumuzu neden kıskansın ki?"

"Çünkü insan dostlukta da tekelci olabilir, ama kesinlikle haklısın, son derece saçma."

Antoine ayakkabısının burnuyla toprağı eşeledi.

"Londra'da görüştüğü biri var mı sence?" diye sordu.

"Psikolog mu demek istiyorsun?"

"Hayır... bir kadın!"

"Bana hiçbir şey söylemedi!"

"Bir şey söylemedi mi, yoksa söyledi de, bana mı itiraf etmek istemiyorsun?"

"Her neyse, biriyle tanışsa iyi olurdu, değil mi?"

"Tabii! Onun için çok sevindim," diye lafı bağladı Antoine.

Sophie, kederle ona baktı. Bir seyyar satıcının önünde durdular. Louis ve Emily birer dondurma seçtiler, Antoine bir krep, Sophie de bir çörek aldı. Antoine, gözleri telefonunun ekranına kilitlenmiş olarak birkaç adım önden yürüyen Mathias'a bakındı.

"Başını omzuma yasla da, bir deneyelim bakalım," dedi Sophie'ye.

Sophie gülümsedi ve Antoine'ın dediğini yaptı.

Mathias önlerinde bitiverdi.

“Pekâlâ, burada varmışım yokmuşum, kimsenin umurunda olmadığına göre, ikinizi baş başa bırakayım! Çocuklar sizi rahatsız ederse, onları göle atmaktan çekinmeyin. Ben çalışmaya gidiyorum, hiç değilse var olduğumu hissederim.”

“Bir cumartesi günü, öğleden sonra çalışacak mısınız? Dükkânın kapalı,” dedi Antoine.

“Eski kitap müzayedesi var, bu sabah gazetede okudum.”

“Şimdi de, eski kitap ticareti yapacaksın ha?”

“Günün birinde, Christie’s eski gönye ve pergel müzayedesi yaparsa beni anlarsın, Antoine! Ayrıca, olur da akşam, sofrada olmadığımı tesadüfen fark ederseniz, sabahlayacağım demektir.”

Mathias kızına sarıldı, Louis’ye bir işaret yaptı ve Sophie’yle bile vedalaşmadan sıvıştı.

“Nesine iddiaya girmiştik?” diye sordu Sophie muzaffer bir edayla.

*

Mathias, parkı koşa koşa terk etti. Hyde Park Corner’den çıktı, bir taksiye seslendi ve konuşmak için çaba gösterdiğini kanıtlayan bir İngilizce’yle gideceği adresi telaffuz etti. Buckingham Sarayı’nda nöbet değişikliği yapılıyordu. Sarayın civarındaki trafik, her hafta sonu olduğu gibi, Kraliçe’nin askerlerini seyreden kalabalık tarafından altüst edilmişti.

Bir sıra atlı süvari, Birdcage Walk Sokağı’nda, tırışta ilerliyordu. Sabırsızlanan Mathias, kolunu pencereden sarkıtmış, arabanın kapısına vuruyordu.

“Bu bir taksi bayım, at değil,” dedi şoför dikiz aynasından, ürkütücü bir bakışı vardı.

Parlamento binasının kabartmaları uzaktan karartı halinde belirmişti. Westminster Köprüsü’ne dek uzayan araba kuyruğuna bakılırsa, asla vaktinde yetişemeyecek-

ti. Audrey mesajına yazdığı yanıtta, onu Big Ben'in altında buluşmaya davet etmiş ve yarım saatten fazla bekleme-yeceğini belirtmişti.

"Oraya giden tek yol bu mu?" diye sordu Mathias, adeta yalvarıyordu.

"Eskiden beri en güzel yol budur," diye yanıtladı şoför, parmağıyla St. James Parkı'nın çiçekli yollarını gösteriyordu.

Çiçeklerden söz açılmışken, Mathias bir aşk randevusuna gittiğini, geçen her saniyenin önemli olduğunu ve geç kalırsa kendisi için her şeyin bitmiş olacağını söyledi.

Şoför hemen manevra yaptı. Bakanlıkların bulunduğu mahalledeki dar sokaklardan ustaca geçerek, gidecekleri yere kazasız belasız ulaştı. Big Ben saat üçü vuruyordu, Mathias yalnızca beş dakika geç kalmıştı. Yüklü bir bahşış vererek şoföre teşekkür etti ve rıhtıma ulaşan basamakları dörder dörder indi. Audrey bir banka oturmuş onu bekliyordu, ayağa kalktı ve kollarına atıldı. Yoldan geçen bir çift, sarıldıklarını görünce gülümsedi.

"Günü arkadaşlarıyla geçirmeyecek miydin?"

"Evet, ama dayanamadım, seni görmek istiyordum, bütün öğleden sonrayı on beş yaşında bir yeniyetme gibi geçirdim."

"Sana gayet uygun bir yaş," dedi Audrey onu öperek.

"Ya, sen, bugün çalışman gerekmiyor muydu?"

"Evet, maalesef... Yalnızca yarım saatimiz var."

Çalıştığı televizyon kanalı, hazır Londra'dayken, kent'in başlıca turistik merkezleriyle ilgili ikinci bir röportaj yapmasını istemişti.

"Kameramanımın acilen Olimpiyatların yapılacağı kente gitmesi gerekti, kendi başımın çaresine bakmam gerekecek. Çekmem gereken en az altı plan var, ve ben nereden başlayacağımı bile bilmiyorum, üstelik, işin yarın sabah Paris'e gönderilmiş olması gerekiyor."

Mathias, Audrey'nin kulağına, hemen oracıkta aklına geliveren dâhiyane fikri fısıldadı. Ayaklarının dibindeki kamerayı aldı ve Audrey'nin elinden tuttu.

“Kadraj yapmayı gerçekten bildiğine yemin eder misin?”

“Tatillerde çektiğim filmleri görseydin, ağzın bir karış açık kalırdı.”

“Peki kenti yeterince tanıyor musun?”

“O kadar uzun zamandır yaşıyorum ki!”

Londra'nın *black cab*'lerine kısmen de olsa güvenebileceğine inanan Mathias, öğleden sonranın geri kalanında rehber-röportajcı-kameraman rolünü üstlenmekte sakınca görmüyordu.

Yakın olması dolayısıyla, işe, Thames Nehri'nin görkemli kıvrımlarını ve üzerinde çıkıntı yapan köprülerin renkli manzaralarını çekmekle başlamak gerekiyordu. Nehir boyunca, modern mimari örneği devasa binaların, kent manzarasıyla nasıl da mükemmel biçimde bütünleştiğini görmek heyecan vericiydi. Yirmi yıldan kısa süre içinde Londra, kendisinden genç tüm Avrupa kentlerinin hepsinden, hiç tartışmasız, daha çok gençleşmişti. Audrey, Kraliçe'nin sarayından da birkaç görüntü almak istiyordu ama Mathias ondan deneyimine güvenmesini istedi: Cumartesi Saray'ın civarında dolaşmak olanaksız olurdu. Az ötelerindeki birkaç Fransız turist yeni Tate Gallery'yle, dört bacası Pink Floyd'un bir albüm kapağını süslemiş olan Battersea Elektrik Santrali'nin etrafını gezmek arasında kararsız kalmışlardı.

Aralarından en yaşlı olanı, kentin sunduğu tüm güzellikleri yüksek sesle ayrıntılarıyla okumak için rehberini açtı. Mathias kulak kabartıp gizlice gruba yaklaştı. Audrey yapımcısıyla telefonda konuştuğu için uzaklarında dururken, turistler kendilerine yapışan bu tuhaf adamın varlığından ciddi biçimde endişelenmeye başlamışlardı. Audrey'nin telefonunu cebine yerleştirmesiyle aynı anda, turistler, adamın yankesici olduğu korkusuyla uzaklaştılar.

“Geleceğimiz için önemli bir soru soracağım sana,” dedi Mathias. “Pink Floyd'u sever misin?”

“Evet,” diye yanıtladı Audrey. “Geleceğimiz için neden önemliymiş bu?”

Mathias tekrar kamerayı aldı ve bir sonraki duraklarının nehrin yukarısında olduğu konusunda onu bilgilendirdi.

Binanın aşağısına vardıklarında, duyduklarını kelimesi kelimesine tekrarlayan Mathias, Audrey'ye bu binanın yaratıcısı olan Sir Gilbert Scott'ın aynı zamanda meşhur, kırmızı telefon kulübelerinin de tasarımcısı olduğunu söyledi.

Omzunda kamera, Battersea Elektrik Santrali'nin yapımının, on yıl sonra tamamlanmak üzere 1929'da başladığını anlattı. Audrey, Mathias'ın bilgi dağarcığından etkilenmişti, Mathias bundan sonraki duraklarını daha da çok beğeneceğine garanti verdi.

Meydanı gezerken, aynı yönde yürüyen Fransız turist kafilesine selam verdi ve en yaşlılarına çok belirgin biçimde göz kırptı. Birkaç saniye sonra, bir taksi onları Tate Modern Sanat Müzesi'ne götürüyordu.

Mathias çok isabetli bir seçim yapmıştı, Audrey İngiltere'nin en geniş modern sanat koleksiyonuna sahip müzesine beşinci kez geliyordu ve bu ziyaretlerden asla usanmayacaktı. Müzenin neredeyse her köşesini biliyordu. Girişteki bekçi, kayıt cihazlarını vestiyere bırakmalarını rica etti. Röportajını birkaç dakikalığına bir kenara bırakan Audrey, Mathias'ın elinden tutup onu üst katlara doğru sürükledi. Yürüyen merdiven, Kanadalı fotoğrafçı Jeff Wall'un eserlerinden oluşan retrospektif serginin olduğu alana çıkardı onları. Audrey doğrudan yedi numaralı salona yöneldi ve yaklaşık üç metreye dört metre boyutlarındaki bir baskının önünde durdu.

"Bak," dedi Mathias'a, büyülenmişti.

Devasa fotoğrafta, rüzgârın, yürüyen bir adamın elinden savurup dağıttığı kâğıtların başının üzerinde uçuşmasını izleyen bir adam vardı. Kayıp elyazmasının sayfaları, havada uçan kuşların yaptığı eğriyi çiziyordu.

Audrey, Mathias'ın gözlerinde parlayan bir ışık gördü, bu anı onunla paylaşabildiği için mutluydu. Oysa Mathias'ı etkileyen fotoğraf değildi, fotoğrafa bakan Audrey'

den etkilenmişti o.

Audrey kendine çok fazla oyalanmayacağına dair söz vermişti, oysa müzeden çıktıklarında neredeyse akşam oluyordu. Oxo Kulesi istikametinde, nehir boyunca el ele yürüyerek yollarına devam ettiler.

*

“Akşam yemeğine kalıyor musun?” diye sordu Antoine evin kapısında.

“Yorgunum, geç de oldu,” diye yanıtladı Sophie.

“Sen de kuru çiçek müzayedesine gitmeliydin...”

“Senin sirke satan suratını çekmekten kurtulmamı sağlayacaksa, dükkânı bile açarım, hatta sabahlayabilirim.”

Antoine bakışlarını indirdi ve salona girdi.

“Neyin var? Parktan ayrıldığımızdan bu yana ağzını bıçak açmadı.”

“Senden bir iyilik isteyebilir miyim?” diye fısıldadı Antoine. “Bu akşam, beni çocuklarla yalnız bırakmasan olur mu?”

Antoine’ın gözlerinde okuduğu hüznün Sophie’yi şaşırttı.

“Bir şartla,” dedi, “mutfığa adımını bile atmayacaksın ve hepinizi restorana götürmeme izin vereceksin.”

“Yvonne’un yerine mi gideceğiz?”

“Kesinlikle hayır! Rutininden biraz çıkacaksın, Chinatown’da bir yer biliyorum, iğrenç bir dekoru olan müzikli, salaş bir lokanta, dünyanın en iyi kızarmış ördeğini yapıyorlar.”

“Şu senin salaş lokanta, temiz mi bari?”

Sophie yanıt vermeye tenezzül bile etmedi, çocukları çağırıp can sıkıcı akşam programının inisiyatifi ele almasıyla tamamen değiştiğini haber verdi. Daha cümlesini bitirmeye fırsat bulamadan, Emily ve Louis Austin Healey’nin arka koltuğundaki yerlerini almışlardı bile.

Sekinin basamaklarını inerken, Antoine’ı taklit ede-

rek, "Şu senin salaş lokanta, temiz mi bari?" diye söyledi.

Otomobil, Old Brompton'da ilerliyordu. Antoine aniden frene bastı.

"Mathias'a, nerede olduğumuzu bildirecek bir not bırakmalıydık, sabahlayacağının kesin olduğunu söylemedi."

"Çok tuhaf," diye mırıldandı Sophie, "Mathias'ı Londra'ya getirtme projenden bahsederken, sana yapışmasından korkuyordun. Akşamı onsuz geçirmeyi becerebilecek misin sence?"

"Orası biraz şüpheli," diye yanıtladı Emily ve Louis hep bir ağızdan.

*

Oxo kompleksini çevreleyen alan nehre kadar uzanıyordu, cam kuşenin her iki yanındaki bir dizi dükkân ve atölye, yeni kumaş koleksiyonları, seramikler, mobilyalar ve dekorasyon malzemeleri sergiliyordu. Mathias, Audrey'ye sırtını dönerek cep telefonunu eline aldı ve gayri ihtiyari tuşlara basmaya başladı.

"Mathias, yalvarırım şu kamerayı al ve beni çek, birazdan akşam olacak."

Mathias telefonu cebine indirdi ve elinden geldiğince gülümseyerek ona döndü.

"İyi misin?" dedi Audrey.

"Evet, evet, her şey yolunda. Nerede kalmıştık?"

"Önce karşı kıyıyı çekiyorsun, konuşmaya başlar başlamaz da beni kadraja alıyorsun. Çekime ayaklarımdan başlamaya çok dikkat et, sonra yüzüme doğru çık."

Mathias kayıt düğmesine bastı. Kamera kayda girmişti bile. Audrey anlatmaya başladı, sesi değişmişti, konuşması, televizyonun kadın erkek herkese dayatır görüldüğü, o kısa kısa ve kesik ritme uydu. Birden susuverdi.

"Kayıt yapmayı bildiğine emin misin?"

"Elbette biliyorum!" diye yanıtladı Mathias vizörü gözünden çekerken. "Bunu neden sordun?"

“Çünkü güneşten koruyan kapakçığın rondelasını hareket ettirirken zum yapıyorsun.”

Mathias objektife baktıktan sonra, kamerayı tekrar omzuna aldı.

“Tamam, üzerime sabitle, son cümleyi tekrar alalım.”

Ancak bu kez çekimi kesen Mathias oldu.

“Fılların beni rahatsız ediyor, rüzgâr esince yüzünü kapatıyor.”

Audrey’ye yaklaşıp fılları boynunun etrafına doladı, onu öptü ve yerine döndü. Audrey başını kaldırdı, akşam ışığı turuncuya dönmüştü, batı tarafında ise kızıla çalıyor-du.

“Boş ver, çok geç oldu,” dedi üzüntülü bir sesle.

“Ama objektiften bakınca, hâlâ çok net görüyorum seni.”

Audrey Mathias’a doğru ilerledi, onu çevresini saran aletlerden kurtardı.

“Olabilir, ama televizyonda büyük, kara bir leke görürsün sadece.”

Mathias’ı kıyıdaki bir banka doğru sürükledi. Audrey aletleri toplarıyordu, doğruldu ve Mathias’tan özür diledi.

“Mükemmel bir rehberdin,” dedi.

“Rehber adına teşekkür ederim,” diye yanıtladı Mathias sözü uzatmadan.

“Her şey yolunda mı?”

“Evet,” dedi Mathias yarım ağız.

Audrey başını omzuna yasladı, birlikte, nehri yavaşça çıkan gemiye hiç konuşmadan baktılar.

“Biliyor musun, ben de öyle düşünüyorum,” diye mırıldandı Mathias.

“Neyi düşünüyorsun?”

El ele tutuştular, ikisi de parmaklarını oynatıyorlardı.

“Benim de korkudan ödüm patlıyor,” dedi Mathias, “ama korkmak önemli değil. Bu gece, birlikte uyuyacağız ve bu bir fiyasko olacak; en azından, şimdi, birimiz diğerinin bildiğini biliyor, zaten artık ben senin bildiğini biliyorum...”

Audrey onu susturmak için dudaklarını dudaklarına dayadı.

“Sanırım acıktım,” dedi Audrey ayağa kalkarken.

Mathias'ın koluna yapışıp kuleye doğru sürükledi. En üst katta, geniş camları, kenti ayaklar altına seren bir restoran vardı...

Audrey düğmeye basınca asansör kabini yükselmeye başladı. Cam asansör saydam bir kafesin içinde tırmanıyor-du. Audrey uzaktaki büyük çarkı gösterdi, ondan daha yük-sekte gibiydiler. Audrey arkasını döndüğünde, Mathias'ın kefenden daha solgun bir renk alan yüzüyle karşılaştı.

“İyi misin?” dedi endişeyle.

“Hiç değilim!” diye yanıtladı Mathias zar zor duyulan bir sesle.

Elindeki kamerayı bıraktı, taş kesilmişti adeta, cam duvarın dibine çöküverdi. Audrey boşluğu görmesini engellemek için, bayılmadan önce, başını omzuna gömerek onu kucakladı. Koruyucu kollarıyla onu sardı.

Asansörün zili çaldı ve kapılar en üst kattaki restora-rın salonuna açıldı. Yakışıklı bir kapı görevlisi, bu denli tutkulu, bir o kadar da şefkat dolu bir öpüşmenin rüzgârı-na kapılmış giden çifti görünce öylesine şaşır-dı ki, kendisine, böyle güzel yarınlar yaşayacağına dair söz verdi. Restoran sorumlusu kaşlarını kaldırdı, zil tekrar çaldı ve asansör inmeye başladı. Birkaç saniye sonra, bir taksi, içinde birbirine hâlâ sımsıkı sarılmış olan iki âşıkla, Brick Lane'e doğru ilerliyordu.

*

Çarşaf, Audrey'nin kalçalarını örtüyordu. Mathias onun saçlarıyla oynuyordu. Audrey başını Mathias'ın göğ-süne yaslamıştı.

“Sigaran var mı?” diye sordu Audrey.

“Sigara içmiyorum.”

Audrey eğilip onu ensesinden öptü ve komodinin çekmecesini açtı. Elini daldırdı ve parmaklarının ucuyla,

ezilmiş bir paket sigara ve bir çakmak yakaladı.

"Bu yalancının sigara içtiğine emindim."

"Kimmiş yalancı?"

"Fotoğrafçı bir arkadaş, kanal bu daireyi onun için tutmuştu. Asya'da çekim yapmak için altı aylığına gitti."

"Asya'da olmadığı zamanlar, sık sık görüşüyor musun bu arkadaşla?"

"Arkadaş dedim, Mathias!" dedi Audrey yataktan çıkarken.

Audrey kalktı. Uzun gölgesi pencereye kadar ilerledi. Sigarayı dudaklarına götürdü, çakmağın ateşi titredi.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Audrey, yüzünü cama dayamıştı.

"Dumanın kırımlarına."

"Neden?"

"Hiç," diye yanıtladı Mathias.

Audrey yatağa dönüp Mathias'ın yanına uzandı ve işaretparmağının ucunu dudaklarının kenarında gezdirdi.

"Kirpiğinin ucunda gözyaşı var," dedi dilinin ucuyla onu yalayarak.

"O kadar güzelsin ki," diye fısıldadı Mathias.

*

Antoine donuyordu, örtüyü yukarı doğru çekince ayakları dışarıda kaldı. Titreyerek gözlerini açtı. Salon loştu; Sophie gitmişti. Battaniyeyi aldı; sahanlığa gelince Mathias'ın kapısını araladı ve yatağının bozulmamış olduğunu gördü. Oğlunun odasına girdi, yorganın altına süzül-
dü ve başını onun yastığına koydu. Louis döndü ve gözle-
rini açmadan kollarını babasına doladı: Gece ilerledi.

*

Gün ışığı odayı aydınlatıyordu. Mathias gözlerini kır-
pıştırdı, bir yandan da geriniyordu. Eli yatağın içinde ge-
zindi. Yastık kılıfının üzerine bırakılmış küçük bir not
buldu, doğruldu ve kâğıdın katlarını açtı.

Yeni kaset almaya gittim, melek gibi uyuyordun. Olabildiğince çabuk döneceğim. Sevgiler, Audrey.

Not: Yatak yerden sadece elli santimetre yukarıda!

Pusulayı komodinin üzerine bıraktı ve uzun uzun esnedi. Yatağın ayakucuna attığı kotunu aldı, girişteki gömleğini ve az ötedeki bir sandalyede duran bokserini buldu, eşyalarının geri kalanını aramaya koyuldu. Banyoya girince, bir bardağın içinde mikadonun çöpleri gibi duran diş fırçalarına şüpheyle baktı. Diş macununu aldı, tüpten çıkan ceviz büyüklüğündeki ilk parçayı lavabonun içinde yuvarlanmaya bıraktı, sonraki parçayı işaretparmağına aldı.

Mutfağın altını üstüne getirdi, bulabildikleri, bir dolabın içindeki yarı boş iki paket çay, bir rafın köşesinde unutulmuş bir paket bayat peksimet ve buzdolabındaki bir kabın içindeki tuzlu tereyağından ibaretti, masanın altında da ayakkabılarını buldu.

Kendisini, gerçek bir kahvaltının sunulduğu bir yere atmak üzere aceleyle giyindi. Audrey, gerekirse diye sehpa-paya bir anahtarlık bırakmıştı.

Boylarına bakılacak olursa, hiçbiri bu dairenin kilidine uyacak gibi değildi. Audrey'nin ona gece tarif ettiği, Paris'teki stüdyo dairesinin kapısını açıyor olmalıydılar.

Halkaya takılı olan ponponun iplerini parmaklarının arasında dolaştırdı. Ona bakarken, anahtarlığın ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Anahtarlığı Audrey'nin elinde hayal etti, çantasının içinde hep yanındaydı, telefonda konuşurken onunla oynuyordu, yakın bir kız arkadaşına verdiği sırları dinleyebiliyordu. Bir anahtarlığın ucundaki ponponu kışkırdığını fark edince, aklını başına topladı. Gerçekten de, bir şeyler yemenin vakti gelmişti.

*

Kaldırımların kenarlarında, kırmızı tuğlalı küçük evler diziliyordu. Mathias, elleri cebinde, ıslık çalarak sokağın biraz yukarısında bulunan kavşağa doğru yürümeye ko-

yuldu. Birkaç kavşaktan geçtikten sonra, istediğini bulunca keyfi yerine geldi.

Her pazar sabahı olduğu gibi Spitalfields yine hareketliydi; tezgâhlar kuru meyveler ve Hindistan'ın dört bir yanından gelmiş baharatlarla doluydu. Biraz ilerdeki satıcılar, Madras, Keşmir ve Paşima'dan ithal edilmiş kumaşlar satıyorlardı. Mathias bulduğu ilk kafenin önüne oturdu, kendisini karşılayan garsonu coşkuyla selamladı.

Kalkütalı garson, Mathias'ın aksanından nereli olduğunu hemen çıkardı ve Fransa'yı çok sevdiğini söyledi. Eğitim yaşamı boyunca, seçtiği ilk yabancı dil hep Fransızca olmuştu, İngilizce'den önce gelirdi. British School Academy'de uluslararası ekonomi öğrenimi görüyordu. Paris'te okumak isterdi, maalesef, hayat her zaman istediğimiz fırsatları sunmuyordu. Mathias oldukça iyi bulduğu kelime dağarcığı için onu kutladı. Zorluk çekmeden kendini ifade edebilme şansını nihayet yakalamışken, bir kahvaltı mönüsü sipariş etti, bir de gazete istedi; şans eseri kasanın oralarda bir tane vardı.

Garson, kendisini onurlandıran bu siparişe teşekkür etmek için eğildi ve hemen gözden kayboldu. Kahvaltı iştah kabartan türdendi, Mathias hayatın ona sunduğu bu beklenmedik anların mutluluğu içinde ellerini ovuşturdu, bu güneşli yerde oturmaktan da, az sonra Audrey'yle buluşacağı için de, hatta farkında olmasa da, mutlu olduğu için de mutluymuştu.

Antoine'a, akşama doğru geleceğini haber vermeliydi, ortadan kaybolmasını açıklayacak haklı bir sebep ararken, bir yandan da telefonunu bulmak için cebini karıştırıyordu. Ceketinin cebinde bırakmış olmalıydı. Audrey'nin dairesinde, kanopenin üzerinde, dertop olmuş halde bıraktığı ceket gözünün önüne geldi. Garson omzunda koca bir tepsiyle görüldü. Mathias masağı daha sonra gönderecekti. Garson masaya bir sürü yemeğin yanı sıra, *Calcutta Express*'in bir gün önceki, *Times of India*'nın da iki gün önceki sayılarını bıraktı; gazetenin biri Bengal, diğeriyse Hindu dilindeydi.

“Nedir bu?” diye sordu Mathias dumanı tüten mercimek çorbasını işaret ederek.

“*Dal*,”¹ diye yanıtladı garson, “ve *halwa suri*, çok güzeldir! Bardaktaki tuzlu ayran ise *lassi*,”² diye ekledi. “Tam bir kahvaltı münüsü... Hint kahvaltısı. Kendinize mükemmel bir ziyafet çekeceksiniz.”

Garson içeri girdi, müşterisini memnun etmiş olmaksızın mutlu oldu.

*

Birbirleriyle konuşmamışlardı ama ikisi de aynı fikirdiydi, ıslık ıslık parıldayan gün Bute Sokağı'na bir sürü müşteri çekecekti. Biri, restoranının önüne masaları çıkartırken, diğeri çiçekçisinin önünü düzenliyordu.

“Sen de mi pazar günü çalışıyorsun?” diye Sophie'ye sordu Yvonne.

“Evinde aylaklık etmektense burada olmayı tercih ederim!”

“Ben de kendime aynı şeyi söyledim.”

Yvonne Sophie'ye yaklaştı.

“Bu surat da neyin nesi ufaklık?” dedi Sophie'nin yanına okşayarak.

“Kötü bir gece geçirdim, dolunay vardı sanırım.”

“Haftada iki kez, arka arkaya dolunay olmazsa başka bir açıklama bulman gerekecek.”

“O halde uykumu alamadım diyelim.”

“Seninkileri görmeyecek misin bugün?”

“Ailecek geziyorlar.”

Sophie, büyük bir vazoyu yerden kaldırıncaya, Yvonne dükkânın içine taşımada ona yardımcı oldu. Vazoyu yerleştirdikten sonra, onu kolundan tutup dışarıya sürükledi.

“Hadi bakalım, şu çiçeklerinden biraz ayrıl da, gel bende bir kahve iç, birbirimize anlatacaklarımız var gibi geliyor bana.”

¹ Hintlilere özgü bir mercimek yemeği. (Ç.N.)

² Hint mutfağına özgü portakallı ayran. (Ç.N.)

“Şu gül fidanım budayıp hemen geliyorum,” dedi tekrar gülümsemeye başlayan Sophie.

*

Bahçe makası sapı kesti. John Glover çiçeğe dikkatle baktı. Çiçeğin baş kısmı neredeyse bir şakayık büyüklüğündeydi, onu oluşturan taçyaprakları ise, John’un hayal ettiği gibi çiçeğe yabancı bir görünüm vererek mükemmel biçimde buruşmuşlardı. Geçen yıl serasında gerçekleştirdiği aşılama işleminin, umduğundan da iyi sonuç verdiğini kabul etmeliydi. Gelecek sezon, Chelsea’deki büyük çiçek festivalinde bu gülü sergilediğinde, üstün başarı belgesini muhtemelen o alacaktı. John Glover için, bu çiçek basit bir gül olmanın çok ötesinde anlam taşıyordu, karşılaştığı en tuhaf paradoks halini almıştı. Köklü bir İngiliz aileden gelen bu adamda, alçakgönüllülük neredeyse bir din gibiydi. Savaş sırasında şerefîyle ölen babasından kalan mirası, o yönetmişti. Ne yıllarca çalıştığı küçük kitapçının müşterileri ne de komşuları, bir evin en küçük odasında yaşayan bu yalnız adamın, böylesine varlıklı olduğunu aklının ucundan geçirebilirdi.

Yaptığı cömert yardımlar karşılığında öne sürdüğü tek koşul, adının sonsuza dek gizli kalması olmasaydı, pek çok hastanenin ek binasının cephesine adı kazanmış olur, pek çok vakıf tarafından ödüllendirilmiş olurdu. Buna rağmen, yetmiş yaşında, basit bir çiçek söz konusu olduğunda, ona kendi adını verme eğilimine karşı koyamıyordu.

Suluk renkli bu gülün adı, Glover olacaktı. Bunun için bulduğu tek bahane ise torununun olmamasıydı. Soyadını yaşatabilmek için bulduğu tek çözüm buydu.

John, çiçeği ince uzun vazoya koydu ve onu seraya doğru götürdü. Köy evinin beyaz cephesine baktı, onca yıllık çalışma hayatından sonra, sonuna kadar hak ettiği emekliliğini, burada yaşamaktan mutluydu. Büyük bahçe, baharı tüm ihtişamıyla karşılıyordu. Ne var ki, bunca güzelliğin ortasında, aynı yaşadığı gibi, adabıyla sevmiş

olduğu tek kadın yanında yoktu. Günün birinde, Yvonne da ona katılmak üzere Kent'e gelecekti.

*

Antoine'ı çocuklar uyandırdı. Merdivenin tırabzanından aşağı sarkmış, salona bakıyordu. Louis ve Emily kendilerine kahvaltı hazırlamışlardı, kanepenin dibine oturmuş, iştahla tıkınıyorlardı. Çizgi film yeni başlamıştı, Antoine da kafasını dinleyebilirdi. Yakalanmamak için özen göstererek geriye bir adım attı, uykusuna kaldığı yerden devam etmesi için önüne çıkan fırsatı değerlendirmeyi hayal ediyordu. Kendini yeniden yatağa bırakmadan önce Mathias'ın odasına girdi ve bozulmamış yatağa baktı. Salondaki Emily'nin kahkahaları üst kata kadar geliyordu. Antoine yatağı bozdu, banyodaki çengelde asılı duran pijamayı aldı ve apaçık görünecek şekilde sandalyenin üzerine koydu. Kapıyı usulca kapadı ve kendi dairesine döndü.

*

Ceketi olmayınca, hem cüzdansız hem de telefonsuz kalmıştı, Mathias endişe içinde pantolonunun ceplerini yokladı, garsonun getirdiği hesabı ödeyecek para arıyordu. Parmaklarının ucu bir kâğıt paraya değdi. Ferahlamıştı, yirmi sterlini garsona uzattı ve paranın üstünü beklemeye başladı.

Genç adam ona on beş sterlin verdi ve haberler nasıl diye sorarak gazeteyi geri aldı. Mathias ayağa kalkarken, Tamil dilini bilmediği, Hindu dilinise hâlâ biraz zor geldiği yanıtını verdi.

Gitme zamanı gelmişti, Audrey evde onu bekliyor olmalıydı. İlk yol ayrımında, tamamen kaybolduğunu anlayınca dek, geldiği yoldan yürümeye koyuldu. Bir sokak tabelası ya da tanıyacağı bir bina arayışı içinde kendi etrafında dönerken, biri Audrey'nin, diğeri taksi şoförünün rehberliğinde ve ikisinde de gece geldiği için yolunu bul-

masının olanaksız olduğunu anladı.

Paniğe kapıldığını hissetti ve yoldan geçen birinden yardım istedi. Yakışıklı adamın beyaz bir sakalı ve alnında son derece çarpıcı biçimde düğümlediği bir türbanı vardı. *Party* filmindeki Peter Sellers'ın kardeşi olsa, ona ancak bu kadar benzerdi.

Mathias cephesi kırmızı tuğlalarla kaplı, üç katlı bir ev arıyordu; adam ona etrafına bakmasını önerdi. Çevredeki sokakların hepsi, kırmızı tuğlalı evlerle doluydu, ve İngiltere'deki tüm kentlerde olduğu gibi hepsi de birbirinin aynıydı.

"I'm so lost," dedi Mathias panik içinde.

"Oh, yes sir," dedi adam "r"leri yutarak, *"don't worry too much, we are all lost in this big world..."*

Mathias'ın omzuna dostça vurdu ve yoluna devam etti.

*

Antoine mışıl mışıl uyuyordu, en azından, yatağına iki top güllesi düşünceye kadar öyleydi. Louis sol kolundan, Emily sağ kolundan çekiştirip duruyordu.

"Babam evde değil mi?" diye sordu küçük kız.

"Hayır," diye yanıtladı Antoine doğrulurken, "bu sabah çok erken gitti işe, canavarlarla bugün ben ilgileneceğim."

"Biliyorum," dedi Emily, "bakmak için odasına gittim, yatağını bile düzeltmemiş."

Emily ve Louis, kaldırımından aşağıya inmeyeceklerine ve çok dikkatli olacaklarına yemin ederek, bisiklete binmek için izin istediler. Bu küçük sokaktan çok seyrek araba geçiyordu, Antoine izin verdi. Onlar koşarak merdiveni inerken, o üzerine pijamasını geçirdi ve kendine kahvaltı hazırlamak üzere aşağı indi. Mutfağın penceresinden onları gözetleyebilirdi.

*

Cebinde üç kuruş parayla, Brick Lane Mahallesi'nin

orta yerinde yapayalnız kalan Mathias, kendini gerçekten kaybolmuş hissediyordu. Sokağın köşesindeki telefon kulübesi ona kollarını açtı. Aceleyle kulübeye girdi, bir tane-sini delikten içeri heyecanla atmadan önce, bozuk parala-rı aletin üstüne koydu. Son bir umutla, Londra'da ezbere bildiği tek numarayı çevirdi.

*

"Bir dakika, Brick Lane'de tam olarak ne yaptığını anlatır mısın bana?" diye sordu Antoine kendine bir bardak kahve doldururken.

"Dinle, dostum, bu tarz sorular sormanın hiç sırası değil, seni, altı aydır hiç beslenmemiş ve attığım üç parayı da can havliyle yutan bir telefon kulübesinden arıyorum, yalnızca merhaba demek için aramıştım, fazla param da kalmadı."

"Bana merhaba demedin, 'sana ihtiyacım var' dedin," dedi Antoine, bir yandan da ekmeğine sakın sakın yağ sü-rüyordu, "evet, dinliyorum..."

Ne diyeceğini bilemeyen Mathias, durumu kabulle-nerek telefonu kızına vermesini istedi.

"Veremem, dışarıda Louis'yle bisiklete biniyor. Kiraz reçelinin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Boka battım, Antoine," diye itiraf etti Mathias.

"Senin için ne yapabilirim?"

Mathias kulübenin içinde arkasına dönünce, kapıda Hintlilerden oluşan bir kuyruk olduğunu gördü.

"Hiç, hiçbir şey yapamazsın," diye mırıldandı, içinde olduğu durumu kavramıştı.

"Niye aradın o zaman?"

"Hiç, sadece refleks... Emily'ye işte olduğumu söyle ve benim için öp onu."

Mathias ahizeyi yerine koydu.

*

Emily kaldırıma oturmuş, derisi soyulan dizini tutuyordu, gözlerinde inci gibi damlalar parlamaya başlamıştı bile. Kadının biri ona yardım etmek için sokağın karşısına geçiyordu. Louis eve doğru koştu. Babasının üzerine atıldı ve var gücüyle pijamasından çekti.

“Gel, Emily düştü, çabuk!”

Antoine oğlunun peşinden seğirtip koşarak sokağa çıktı.

Az ötede, kadın Emily'nin yanında bağırıp duruyordu:

“Senin annen nerede bakayım?”

“Annesi burada!” dedi Antoine yanlarına giderken.

Kadın şaşkınlık içinde Antoine'ın ekoseli pijamasına baktı, ayıplarmış gibi başını salladı ve tek söz etmeden gitti.

“On beş gün sonra hayalet avına gidiyoruz!” diye haykırdı Antoine kadın uzaklaşırken. “Duruma uygun bir şeyler giymek benim de hakkım, öyle değil mi?”

*

Mathias bir banka oturmuştu, parmaklarıyla bankın arkalığına vuruyordu. Ensesine bir el dokundu.

“Burada ne işin var?” diye sordu Audrey. “Uzun zamandır mı bekliyorsun?”

“Hayır, geziniyordum,” diye yanıtladı Mathias.

“Yalnız mı?”

“Evet, tabii. Neden sordun?”

“Daireye geri döndüm, cebin yanıt vermedi, anahtarları da yanına almamışsın, endişelendim.”

“Neden endişelendiğini hiç anlamıyorum? Fotoğrafçı arkadaşın yalnız başına Tacikistan'a kadar gidebiliyorsa, ben de Brick Lane'de tek başıma gezebilirim pekâlâ, ortalığı ayağa kaldırmanın âlemi yok.”

Audrey yüzünde bir gülümsemeyle ona baktı.

“Kaybolah çok oldu mu?”

X

Emily'nin dizinin pansumanı yapılmış, bütün tatlıların serbest olacağı bir öğle yemeği sözüne karşılık, göz yaşları kurumuştur. Antoine duş alıp giyinmek için yukarı çıktı. Merdivenin öbür tarafında hayat sakindi. Banyoya girdi, aynadaki aksine bakarak küvetin kenarına oturdu. Kapı gıcırdadı, Louis'nin minik kafası aralıktan belirdi.

"Bu surat da neyin nesi?" diye sordu Antoine.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım," diye yanıtladı Louis.

"Duş almaya geldiğini söylemeyeceksin herhalde?"

"Canını sıkın bir şey varsa, benimle konuşabileceğini söylemeye geldim, en iyi arkadaşın Mathias değil, benim."

"Canım sıkın değil tatlım, yalnızca biraz yorgunum."

"Annem de yolculuğa çıkacağı zaman yorgun olduğunu söyler."

Antoine, kapının ağzından kendisini süzen oğluna baktı.

"İçeri gir, buraya gel," diye fısıldadı.

Louis yaklaşınca babası onu kucakladı.

"Babana büyük bir iyilikte bulunmak ister misin?"

Louis başıyla, evet diye onaylayınca, Antoine kulağına fısıldadı:

"Çabuk büyüme."

*

Audrey'nin röportajını tamamlamak için, tüm kenti katedip Portobello'ya ulaşmaları gerekiyordu. Cüzdanını ceketinin cebinde de bulamayan Mathias'ın önerisine uyup otobüse binmeye karar vermişlerdi. Pazar günü pazar kapalıydı, yalnız sokağın yukarısındaki antikacılar dükkânlarını açmışlardı; Audrey kamerasını elinden bırakmıyordu, Mathias da peşi sıra onu izliyordu, yakaladığı her fırsatta, kamera çantasından aldığı dijital makineyle fotoğrafını çekmeyi de ihmal etmiyordu. Öğleden sonra, Mediterraneo adlı restoranın önündeki masaya yerleştiler.

*

Antoine, Bute Sokağı'nda yürüyordu. Sophie'nin dükkânına girdi ve öğleden sonrayı onlarla geçirmeyi isteyip istemeyeceğini sordu. Genç çiçekçi teklifi kabul etmedi, sokak hareketliydi ve daha hazırlaması gereken yığınla buket vardı.

Yvonne, şimdiden neredeyse hepsi dolmuş olan dışarıdaki masalarla mutfak arasında mekik dokuyordu; birkaç müşteri siparişlerini vermek için sabırsızlanmaya başlamıştı bile.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Antoine.

"Hayır, hiç değil," diye yanıtladı Yvonne, "dışarıdaki kalabalığı gördün mü, yarım saate kalmaz burası hınca-hınç dolar. Taze somon almaya gitmek için sabah altıda kalktım, günün yemeği olarak çıkarmak istiyordum ama pişiremiyorum, fırınım beni yüzüstü bıraktı."

"Bulaşık makinen çalışıyor mu?" diye sordu Antoine.

Yvonne ona tuhaf tuhaf baktı.

"Bana güven," dedi Antoine, "günün yemeğini on dakika içinde servis edeceksin."

Antoine, ağzı kapanan buzdolabı poşetlerinden olup olmadığını sorduğunda, Yvonne başka soru sormamaya karar verdi, bir çekmeceyi açıp istediğini verdi.

Antoine, tezgâhın önünde onu bekleyen çocukların yanına gitti. Fikirlerini almak için diz çöktü; Emily teklifi

hemen kabul etti, Louis ise tazminat olarak cep harçlığı istedi. Antoine şantaj yapmak için biraz küçük olduğunu hatırlatınca, oğlu, pazarlık yaptıkları yanıtını verdi. Louis poposuna şaplağı yiyeceğini duyunca, anlaştılar. İki çocuk salondaki masalardan birine yerleştiler, Antoine mutfağa girip üzerine bir önlük geçirdi ve dışarıdaki siparişleri almak için eline bir defter alıp gerisin geri çıktı. Yvonne tam olarak ne yaptığını sorduğunda, Antoine ona, hiçbir itiraza yer bırakmayan bir ifadeyle, mutfağa gidip yemeklerini pişirmesi, geri kalanıyla kendisinin ilgileneceği yanıtını verdi. O günkü pazarlık kotasını doldurduğunu da ekledi. Somonlar on dakika içinde hazır olacaklardı.

*

Dijital fotoğraf makinesini masaya koyup bekleme düğmesine bastı. İkisinin de kadraja girebilmeleri için, Audrey'ye kendisine doğru eğilmesini söyledi. Yaptıklarını eğlenceli bulan garson, fotoğraflarını çekmeyi önerdi. Mathias seve seve kabul etti.

"Gerçekten de, turistlere benzedik," dedi Audrey garsona teşekkür ettikten sonra.

"Şehri geziyoruz, değil mi?"

"Öyle de denebilir," dedi Audrey kendisine yeniden şarap doldururken.

Mathias şişeyi elinden aldı ve servisi kendisi yaptı.

"Kibar erkeklere pek sık rastlanmıyor artık. Bana kıyından hiç söz etmedin," dedi Audrey.

"Evet, doğru," dedi Mathias sesini alçaltarak.

Audrey yüzündeki ifadenin değiştiğini fark etti.

"Velayeti sende mi?"

"Benimle yaşıyor."

"Emily, güzel bir isim, şu anda nerede?"

"En iyi dostum Antoine'la birlikte, kitapçıda karşılaştım ama hatırlamıyorsun herhalde. Okuldaki avluda seni görmem, biraz da onun sayesinde oldu sayılır."

Garson, Audrey'nin sipariş ettiği tatlıyı getirdi, Mat-

hias yalnızca kahve istemişti. Audrey, çöreğinin üstüne kestane kreması sürdü.

“Bunu sen de bilmiyorsun,” diye söze devam etti Mathias, “ama başlangıçta, senin Louis’nin öğretmeni olduğunu sandım.”

“Pardon?”

“Antoine’ın oğlunun öğretmeni olduğunu sandım!”

“Ne tuhaf bir düşünce, neden öyle sandın?”

“Anlatması biraz güç,” diye yanıtladı Mathias parmağını kremaya daldırarak.

“Öğretmeni benden güzel mi peki?” diye sordu Audrey muzipçe.

“Kesinlikle hayır!”

“Kızın ve Louis iyi anlaşıyorlar mı?”

“Kardeş gibiler.”

“Onu ne zaman göreceksin?”

“Bu akşam.”

“İsabet,” dedi Audrey çantasında sigara ararken, “bu akşam eşyalarımı biraz toparlasam iyi olacak.”

“Yarın sabah kendini trenin altına atacakmışsın gibi konuştun.”

“Trenin altına atmayacağım, trene bineceğim.”

Bir kahve söylemek için garsona döndü.

“Gidiyor musun?” diye sordu Mathias tüm güvenini yitirmiş sesiyle.

“Gitmiyorum, evime dönüyorum, neyse, aynı şey sanırım.”

“Peki, bana bunu ne zaman söylemeyi düşünüyorsun?”

“Şimdi.”

Audrey, fincanın içindeki kaşığı durmadan döndürüyordu, Mathias onu durdurdu.

“Şeker atmadın,” dedi parmaklarının arasından kaşığı alırken.

“Paris, buradan yalnızca iki saat kırk dakika uzaklıkta. Ayrıca, sen de beni görmeye gelebilirsin, öyle değil mi? İstersen, tabii.”

“Tabii ki isterim. Gitmemeni, hafta içinde görüşebilmeyi daha da çok isterim. Pazartesi günü seni akşam yemeğine davet etmeyecektim, çok erken olurdu, seni korkutmak ya da fazla baskı yapmak istemedim, salı günü davet edecektim; sen de, o salı maalesef meşgul olduğunu söyleyecektin; böylece çarşamba günü buluşma kararı alacaktık. Çarşamba, ikimiz için de mükemmel olacaktı. Elbette, haftanın ilk yarısı ikimize de hiç bitmeyecekmiş gibi gelecekti, ikinci yarısı biraz daha kısa gelecekti çünkü hafta sonu tekrar görüşecektik. Zaten önümüzdeki pazar da, burada, artık bizim masamız olan bu masada, uzun uzun kahvaltı edecektik.”

Audrey, dudaklarını Mathias'inkilere dokundurdu.

“Şimdi ne yapmamız gerekiyor biliyor musun?” diye fısıldadı Audrey. “Kendi masamızda oturduğumuza ve önümüzde, sadece bize ait, koca bir öğleden sonra olduğuna göre, bu pazar gününün tadını çıkarmamız gerekiyor.”

Ancak Mathias, Audrey'nin teklifini duymamıştı bile. Biliyordu, kendi öğleden sonrası hüzünlü geçecekti. Yoldan geçen birinin görüntüsüyle dalga geçermiş gibi yaptı. Audrey'nin yanı başında oturması hiçbir şey ifade etmiyordu, gideceğini açıkladığından beri, onu özlemeye başlamıştı. Üzerlerindeki bulutlara baktı.

“Sence yağmur yağar mı?” diye sordu Mathias.

“Bilmem,” dedi Audrey.

Mathias arkasına dönüp garsonu çağırdı.

*

“Hesabı siz mi istediniz?” diye sordu Antoine.

“Ben istedim,” diye yanıtladı ta öbür uçta oturan bir müşteri elini sallayarak.

Antoine kolunun ön kısmında üç tabak birden taşıyordu, masaları gelişigüzel topladı ve elindeki süngerle, masayı usta işi bir hareketle siliverdi. Giden müşterilerin yerine oturmak üzere, Sophie arkasında bekliyordu.

“İşinizi seviyor gibisiniz,” dedi otururken.

“Bayılıyorum!” diye bağırdı Antoine, mönüyü ona uzatırken gözleri parlıyordu.

“Çocuklara bana katılmalarını söyler misin?”

“Günün yemeği, buharda pişmiş, muhteşem bir somon. Bir tavsiyede bulunmama izin verirseniz, tatlılar için de yer ayırmanızı öneririm, krem karamelimizin tadı damağınızda kalacak.”

Antoine, bunları söyledikten sonra içeri girdi.

*

Mathias cüzdanını ararken, ceketinin içini dışına çıkardı ama boşunaydı. Audrey onu yatıştırdı, cüzdanını evinde unutmuş olmalıydı. Zaten, cüzdanı çıkardığını hiç görmemişti, hesapları cebinden çıkardığı paralarla, hep nakit olarak ödemişti. Her şeye rağmen, Mathias yine de endişeliydi ve bu durumdan son derece rahatsızdı.

Tanıştıklarından bu yana, Audrey'nin ona bir şey ısmarlamasına izin vermemişti, Audrey ise nihayet bunu yapabileceği için mutluydu, hatta, sadece basit bir çörek ve birkaç kahve ısmarlıyor olmaktan üzüntü duyuyordu. Hesabı ortaklaşa ödeyen bir sürü adam tanımişti.

“O kadar çok adam tanıdın mı, gerçekten?” dedi Mathias.

“Söylesene, biraz kıskanç mısın sen?”

“Hiç değilim, ayrıca Antoine kıskançlık yapmanın karşındakine güvenmemek olduğunu söyler durur, komik ve aşağılayıcı bir şey.”

Bunu söyleyen Antoine mı, yoksa sen mi böyle düşünüyorsun?”

“Pekâlâ, biraz kıskancım,” dedi Mathias, kabul etmişti, “ama dozunu kaçırmam. İnsan kıskanmıyorsa, sıırılsıklam âşık değil demektir.”

“Kıskançlık üstüne başka teorilerin de var mı?” diye sordu Audrey ayağa kalkarken.

Portobello Yolu'nu yürüyerek çıktılar. Audrey Mathias'ın koluna girmişti. Onları otobüs durağına yaklaştı-

ran her adım, birbirlerinden uzaklaştırıyordu; Mathias böyle hissediyordu.

"Bir fikrim var," dedi Mathias. "Şu banka oturalım, mahalle güzel, fazla bir şeye de ihtiyacımız yok, buradan kıpırdamayalım."

"Burada, öylece, kıpırdamadan duralım mı diyorsun?"

"Aynen öyle diyorum."

"Ne kadar duracağız böyle?" diye sordu Audrey otururken.

"Canımızın istediği kadar."

Rüzgâr çıkmıştı, Audrey titriyordu.

"Kış gelince ne yapacağız?" diye sordu.

"Sana biraz daha sıkı sarılırım."

Audrey, Mathias'ın kulağına daha iyi bir fikir fısıldamak için eğildi. Uzakta beliren otobüsü yakalamak için koşarlarsa, Brick Lane'deki odaya varmaları en fazla yarım saatlerini alırdı. Mathias ona baktı, gülümsedi ve yürümeye başladı.

İki katlı otobüs durakta durdu, Audrey arka tarafa bindi, Mathias kaldırımında kaldı. Audrey Mathias'ın bakışından anladı ve kalkış sinyalini vermemesi için hareket memuruna bir işaret yaptı. Bir ayağını kaldırıma koydu.

"Biliyorsun," dedi Mathias'ın kulağına, "dün, kesinlikle bir fiyasko değildi."

Mathias hiçbir yanıt vermedi, Audrey bir elini Mathias'ın yanağına koyup dudaklarını okşadı.

"Paris, buradan yalnızca iki saat kırk dakika uzaklıkta," dedi.

"İçeri gir, soğuktan titriyorsun."

Otobüs sokakta uzaklaşırken, Mathias elini sallayarak, Audrey'nin gözden kaybolmasını bekledi.

Küçük Westbourne Korusu Meydanı'ndaki banka oturmak için geri döndü, önünde yürüyen âşık çifte baktı. Eve dönmek için bozuk para ararken, cebinde küçük bir pusula buldu.

Akşamüzeri boyunca, ben de seni özledim. Audrey.

XI

Gün sona eriyordu. Sophie Antoine ile çocuklara evin kapısına kadar eşlik etti.

Louis ödevlerine yardım etmesini istiyordu ama Sophie kendisinin de ödevleri olduğunu anlattı.

“Kalmak istemez misin?” diye ısrar etti Antoine.

“Hayır, eve gidiyorum, yorgunum.”

“Pazar günü dükkânı açman gerekli miydi, gerçekten?”

“Yapmam gereken aylık ciroyu biraz geçtim, dükkânı birkaç gün kapatabilirim.”

“Tatile mi gidiyorsun?”

“Yalnız hafta sonu için.”

“Nereye?”

“Daha bilmiyorum, sürpriz olacak.”

“Mektup yazdığın adamla mı?”

“Evet, senin deyişinle mektup yazdığım adamla, Paris'te buluşacağım, beni bir yere götüreceğim.”

“Neresi olduğunu bilmiyor musun?” diye ısrarla sordu Antoine.

“Bilseydim sürpriz olmazdı.”

“Dönünce bana anlatacak mısın?”

“Belki. Çok meraklısın.”

“Haddimi aştıysam özür dilerim,” dedi Antoine, “neden burnumu sokuyorum ki? Altı aydır senin yerine aşk dolu cümleler yazıp Cyrano'yu oynuyorum, bu, bana iyi

haberleri paylaşma hakkını neden versin ki!... Tam da, hafta sonu için giderken sakın bir şey sorma Antoine, yokluğumu fırsat bil ve dolmakalemini doldur çünkü geri döndüğümde, olur da özlem ya da bir hüznün duyacak olursam, kalemi tekrar eline alıp onu bana biraz daha âşık edecek yeni bir mektup döşenmeni rica edebilirim, böylece onunla bir hafta sonu daha geçirmem için beni davet edebilir, işte bu yüzden sana bir şey anlatmayacağım!”

Kollarını kavuşturan Sophie Antoine'a dik dik baktı.
“Tamam mı, bitirdin mi?”

Antoine yanıtlamadı, gözlerini ayakkabılarının burununa dikmişti, yüzündeki ifade tıpatıp oğlununkine benziyordu. Sophie gülmemek için kendini zor tutuyordu. Onu alnından öpüp uzaklaştı.

*

Westbourne Korusu'nda akşam oluyordu. Üstüne çok büyük gelen bir palto giymiş olan genç kadın, otobüs durağındaki banka oturdu.

“Üşüyor musunuz?” diye sordu genç kadın.

“Hayır,” diye yanıtladı Mathias.

“Keyifsiz gibisiniz.”

“Pazarları olur bazen.”

“Bilirim o pazarları, ben de çok yaşadım,” dedi genç kadın ayağa kalkarken.

“İyi akşamlar,” dedi Mathias.

“İyi akşamlar,” dedi genç kadın.

Mathias başıyla onu selamladı, kadın da karşılık verdi ve gelen otobüse atladı. Mathias nereden tanıyor olabileceğini düşünerek kadının arkasından baktı.

*

Parkta geçirdikleri yorucu günün ardından, çocuklar akşam yemeğinden sonra kanepede uyuyakalmışlardı. Antoine onları yataklarına kadar taşıdı. Salona geri dön-

düğünde, evdeki huzurlu ortamın tadını çıkarmak istedi. Girişteki çanağın içinde, Mathias'ın unuttuğu cüzdanı gördü. Cüzdanı açtı ve dışarı taşan fotoğrafı köşesinden usulca çekti. Yılların yıpratıldığı fotoğrafta, Valentine, elle-rini yusuvarlak karnının üzerine koymuştu; başka bir za-mana ait bir anı. Antoine fotoğrafı yerine koydu.

*

Yvonne duşa girdi, musluğu açtı. Su vücudunun üs-tünden akıp gidiyordu. Antoine gününü kırtarmıştı, ba-zen, o olmasa ne yapardı diye soruyordu kendine. Aklına yine, bulaşık makinesinin buharında pişen somonlar gel-di, kendi kendine güldü. Öksürük nöbeti, gülme krizini hemen bastırdı. Yorgunluktan bitmişti ama mutluydu, su-yu kapatıp bir havluya sarıniverdi ve yatağına uzanmaya gitti. Koridorun sonundaki kapı kapanmıştı. Saharlığın so-nundaki odayı verdiği genç kız gelmiş olmalıydı. Yvonne, kız hakkında pek bir şey bilmiyordu ama içgüdülerine gü-venirdi. Bu ufaklığın, içinde bulunduğu durumdan sıyrıl-ması için yalnızca biraz desteğe ihtiyacı vardı. Ayrıca, ken-disi de karşılığını alıyordu. Kızın varlığı ona iyi geliyordu; John kitapçığı bıraktığından beri, yalnızlığın ağırlığı ken-dini daha sık hissettirir olmuştu.

*

Enya paltosunu çıkarıp yatağına uzandı. Pantolonu-nun cebinden çıkardığı paraları saymaya başladı. Gün ve-rimli geçmişti, ekstra bir iş aldığı Westbourne Korusu'n-daki restoranın müşterileri iyi bahşiş bırakmışlardı, bü-tün haftayı geçirmesini sağlayacak kadar para kazanmış-tı. Patron çıkardığı işten memnun kalmıştı, gelecek hafta sonu da gelmesini istemişti.

Tuhaf bir kaderdi Enya'nınki. On yıl önce, ailesi, ha-satsız geçen bir yazın ardından gelen açlığa dayanama-

mıştı. Dağdaki kamptan, onu genç bir kadın doktor almıştı.

Bir gece, genç Fransız doktorun yardımıyla, bir kamyonla saklanmıştı. Onu Güney'den kaçırıp Kuzey'e götüren ve aylar süren göç, işte böyle başlamıştı. Yol arkadaşları kader değil umut arkadaşları olmuşlardı, günün birinde bolluğun ne demek olduğunu keşfetme umudunu paylaşmışlardı.

Denizi Tanca'da aşmıştı, başka ülkelerden, vadilerden, Pireneler'den geçmişti. Kaçmasına yardım edenlerden biri, eskiden, aynı yolu ters yönde katetmek için büyükbabasına para ödediklerini söylemişti, tarih değişmiş ama insanların kaderi aynı kalmıştı.

Bir arkadaşı, hep aradığı, özgür ve olduğu gibi olma hakkını Manş'ın öbür kıyısında bulacağını söylemişti. Albion topraklarında, her etnik kökenden, her dinden insan karşılıklı saygı içinde yaşıyordu, bu kez tren bojilerinin altında Calais'ye gelmişti. Kendini, yorgunluktan bitmiş olarak, İngiliz raylarının traverslerine bıraktığında ise, göçün sona erdiğini biliyordu.

Bu akşam mutluydu, etrafına bakıyordu. Dar ama çarşafı temiz bir yatağı, üzerinde, odaya neşe saçan güzel bir buket peygamber çiçeği duran bir çalışma masası, biraz sarkınca mahallenin çatılarını görebildiği bir penceresi vardı. Odası sevimliydi, ev sahibesi ketumdu ve birkaç gündür, baharı andıran mutlu günler yaşıyordu.

*

Audrey, derttop ettiği iki kazak ve üç tişörtün arasına kasetlerini tikiştirmaya çalışıyordu. Londra'da geçirdiği bu bir ay içinde oradan buradan satın aldığı şeyleri bavula sığdırmakta zorlanıyordu.

Bir şey unutup unutmadığını kontrol etmek için doğrulurken etrafına bakındı. Akşam yemeği yiyecek iştahı yoktu, bir çay yeterli olurdu, her ne kadar başaramayacağını hissediyorsa da, uyumayı denemeliydi. Ertesi gün,

Kuzey Garı'na indiğinde, gün yeni ağarıyor olacaktı. Kayıtları kanalın reji bölümüne teslim etmesi, öğleden sonraki redaksiyon toplantısına katılması, hatta, toplantı kısa sürerse montaj odasında kayıtları izlemesi gerekecekti. Mutfağa girince, gözü küllükteki söndürülmüş sigaraya takıldı. Bakışları masaya ve kurumuş kırmızı şarabın diplerini pembeleştirdiği iki bardağa kaydı, evyenin içinde de bir fincan duruyordu. Fincanı ellerinin arasına aldı ve Mathias'ın dudaklarını nereye değdirmiş olabileceğini düşünerek kenarına baktı. Fincanı bavulun derinliklerine saklamak üzere odaya döndü.

*

Salon loştu. Mathias giriş kapısını elinden geldiğince yavaşça kapatıp sessiz adımlarla merdivene yöneldi. İlk basamağa adım atmasıyla, sehpadaki lambanın yanması bir oldu. Arkasını dönünce, koltukta oturan Antoine'ı gördü. Yanına kadar gitti, sehpanın üzerindeki su şişesini alıp kafasına dikti.

"Eğer ikimizden biri âşık olacaksa, o, ilk ben olacağım!" dedi Antoine.

"Nasıl istersen öyle olsun dostum," diye yanıtladı Mathias şişeyi koyarken.

Antoine ayağa kalktı, çok kızgındı.

"Hayır, istediğim gibi yapmayacağım, kafamı karıştırmaya çalışma. Âşık olan ben olsaydım, ihanet etmiş olurum, peki ya sen!"

"Sakin ol! Canımızı dişimize takıp şu duvarı yıkmışken, nihayet kızımın hayatı paylaşırken ve daha önce hiç bu kadar mutlu olduklarını görmediğim çocuklarımızın mutluluğuna şahit olurken... her şeyi mahvetme riskini göze alacağımı gerçekten düşünüyor musun?"

"Kesinlikle!" diye yanıtladı Antoine.

Antoine salonu arşınlamaya başladı, eliyle bir daire çizerek etrafı gösterdi.

"Görüyor musun, etraftaki her şey tamı tamına senin

istediğin gibi. Gölüşen çocuklar istiyordun, gülüyorlar; evde gürültü istiyordun, gürültüden birbirimizi duyamıyoruz; yemek yerken televizyon bile seyredabiliyorsun; o halde, şimdi beni iyi dinle: Hayatında bir kez olsun, bir ke-recik olsun, egoistlikten vazgeç ve seçimlerinin sonuçları-na katlan. Âşık olmak üzereysen, hemen vazgeç!”

“Beni egoist mi buluyorsun?” diye sordu Mathias ke-derli bir sesle.

“Benden daha egoistsin.”

Mathias ona uzun uzun baktı ve tek bir kelime etme-den merdivene doğru ilerledi.

“Dikkat et,” dedi Antoine arkasından, “beni, söyleme-diğim bir şeyi söylemiş durumuna düşürme... Karşı çıktı-ğım, onunla yatman değil!”

Üst kattaki sahanlığa çıkan Mathias, arkasına dön-mek için aniden durdu.

“Evet, ama ben, onun hakkında böyle konuşmana karşı çıkıyorum.”

Antoine basamakların aşağısından parmağını ona doğru salladı.

“Yakaladım seni! Âşıksın sen, kanıtım var, hemen terk et onu!”

Mathias, oda kapısını çarparak kapadı. Emily ve Louis'nin kapıları ise usulca kapandı.

*

Tren, otuz dakikadır Ashford Garı'nda duruyordu, ha-reket memurunun sesi, bunun farkında olmayan yolcuları uyandırmak ister gibiydi... tren Ashford Garı'nda dur-muştu.

Sorun çok önemli olmalıydı ki, tren şefi bile ne za-man hareket edeceklerini bilemediğini eklemişti; tünelde trafik sıkışmış.

“Otuz yıl boyunca fizik öğrettim, aynı yönde ilerleyen iki paralel hatta, nasıl oluyor da trafik sıkışıyor, biri bana anlatırsa çok sevineceğim; kondüktör işemek için treni

tünelin ortasında durdurduysa başka tabii..." diye homurdandı Audrey'nin karşısında oturan yaşlı kadın.

Audrey edebiyat tarihi okuyordu, cep telefonu çalmaya başlayınca başını kitaptan kaldırdı. Telefondaki en yakın kız arkadaşıydı, geri döndüğüne çok seviniyordu. Audrey, ona uzun Londra seyahatini ve özellikle, son günlerde hayatının akışını değiştiren olayları anlattı... Élodie nasıl tahmin etmişti?... Evet!... Bir adamla tanışmıştı... diğerlerinden çok farklı bir adamdı. Aylar sonra ilk kez, bir sabah, topladığı bavulun içine kalbini de koyup giden adamdan ayrıldığından beri ilk kez, sevme arzusunu yeniden duymuştu. Aşk acısıyla geçen uzun mevsimler, bir hafta sonu boyunca kayboluvermişti. Élodie haklıydı... hayat böyle bir büyüdü işte... sabırlı olmak yeterliydi, bahar sonunda mutlaka gelirdi. Buluşur buluşmaz... belki bu gece... ama geç vakte kadar çalışması gerekebilirdi... en geç yarın öğle yemeğinde... evet... ona her şeyi anlatacaktı. Her anı onunla dolu geçiyordu... Mathias'la... güzel bir isimdi, değil mi? Evet, yakışıklı adamdı... Élodie de bayılacaktı ona, evet, kültürlü, nazikti... Hayır, evli değildi... Evet, boşanmıştı... ama günümüzde, yalnız yaşayan insanların evli olmamaları bile avantaj sayılırdı. Nasıl tahmin etmişti?... Evet, iki gün boyunca hiç ayrılmamışlardı... bir okulun avlusunda tanışmıştı onunla, hayır, bir kitapçıda, yani ikisi birden... söz, ona her şeyi anlatacaktı, tren hareket ediyordu, tünelin girişini görmüştü bile... Alo?... Alo?...

Audrey heyecanla avucunun içindeki telefonuna baktı, gülümseyerek ekranını okşadıktan sonra cebine yerleştirdi. Fizik öğretmeni için çaktı ve kitabının sayfasını nihayet çevirdi. Aynı satırı yirmi yedi defa okumuştü.

*

Mathias Yvonne'un restoranının kapısından girdi ve bir kahve içmek için dışarıdaki masaya oturup oturamayacağını sordu.

“Hemen getiriyorum,” dedi Yvonne kahve makinesinin düğmesine basarak.

Sandalyeler hâlâ üst üste yığılmış olarak duruyorlardı, Mathias birini alıp güneşi görecektir şekilde yerleştirdi. Yvonne önündeki masaya kahvesini koydu.

“Bir kruvasan ister misin?”

“İki olsun,” dedi Mathias. “Burayı yerleştirmek için yardım ister misin?”

“Hayır, şimdi yerleştirirsem müşteriler benim gibi otururlar, ben de mutfakta doğru dürüst çalışmam. Antoine benimle değil mi?”

Mathias kahvesini bir dikişte bitirdi.

“Bir tane daha yapar mısınız?”

“Sen iyi misin?” diye sordu Yvonne.

*

Antoine masasının başına oturmuş, elektronik postalarına bakıyordu. Ekranının aşağısında küçük bir zarf belirmişti.

Bu hafta sonu seni yalnız bıraktığım için özür dilerim, saat birde, yemek için Yvonne'un yerinde buluşalım. Dostun Mathias.

Antoine mesajı şöyle yanıtladı:

Dün akşam için ben de özür dilerim, saat birde Yvonne'un yerinde buluşuruz.

Kitapçıyı açtıktan sonra Mathias nuh nebiden kalma Macintosh'unu çalıştırdı ve Antoine'ın mesajını okuduktan sonra şöyle yanıtladı:

Saat birde buluşuruz, ama neden “ben de” dediğini anlamadım?

Aynı anda, Emily ve Louis, Fransız Lisesi'nin bilgisayar odasında, bu mesajları gönderdikleri bilgisayarı kapatmakla meşguldüler.

*

Calais'nin kıyıları gittikçe uzaklaşıyordu, Eurostar, Fransız rayları üzerinde üç yüz elli kilometreyle yol alıyordu. Audrey'nin telefonu çalmaya başladı, o, telefonu açar açmaz, karşısında oturan yaşlı kadın elindeki kitabı bir kenara bıraktı.

Audrey'nin annesi kızı döndüğü için çok mutluydu... Audrey'nin sesi farklı geliyordu... her zamanki sesi değil-di... saklamanın faydası yoktu, kızı biriyle tanışmıştı, bu ses tonunu son duyduğunda, Audrey ona Romain'e duyduğu tertemiz aşkı anlatmıştı... -Evet, Audrey, Romain hikâyesinin nasıl bittiğini gayet iyi hatırlıyordu, telefonda ağlayarak geçirdiği geceleri de unutmamıştı. Evet... erkeklerin hepsi aynıydı... -Bu yeni çocuk da kimin nesiydi?... Elbette, yeni biri olduğundan emindi... neticede Audrey'yi doğuran kendisiydi... -Aslında, biriyle tanışmıştı, hayır kendini kaybetmemişti... kaldı ki bu adamın Romain'e benzer hiçbir yanı yoktu, ayrıca, yarasını deştigi için de minnettardı, ya kapanmamış olsaydı... Hayır, yarası kabuk bağlamıştı... Bunu söylemek istememişti, sadece ya kabuk bağlamamış olsaydı demişti... Hayır, Romain'le konuşmayalı altı ay olmuştu... sadece bir kez, o da geçen ay, Romain'in onurundan daha çok önem verdiği anlaşılan, unutulmuş bir bavul meselesi dolayısıyla konuşmuşlardı... burada sözünü ettikleri kişi Romain değil Mathias'tı... Evet, güzel bir isimdi... Kitapçı... Evet, mesleği de güzeldi... Hayır, bir kitapçının iyi kazanıp kazanmadığını bilmiyordu, paranın önemi yoktu zaten, o da çok iyi kazanmıyordu, "işte, tam da bu sebepten onun iyi kazanması gerekir" annesinden beklediği türden bir yanıt değildi...

Ayrıca konu hoşuna gitmediyse değiştirebilirdi... Evet, Londra'da oturuyordu, ve evet, Audrey orada hayatın pahalı olduğunu biliyordu, bir ay yaşamıştı Londra'da... Evet, anlamak için bir ay yeterliydi, anne beni çok yoruyorsun... Hayır, İngiltere'ye yerleşmek gibi bir düşüncesi yoktu, onu tanıyalı daha iki gün olmuştu... beş gün... Hayır, daha ilk geceden onunla yatmamıştı... Evet, tanıştıktan kırk sekiz saat sonra Romain'le birlikte Madrid'de

yaşamak istemişti ama o hayatının erkeği değildi... şimdi-lik müthiş bir adam gibi gözüküyordu... Evet, zaman gös-terecekti, hayır, işi için endişelenmesine gerek yoktu, beş yıldır, günün birinde kendi programını yapabilmek için çırpınıyordu, Londra'da bir kitapçıyla karşılaştı diye her şeyi elinin tersiyle itecek değildi şimdi! Evet, Paris'e varır varmaz onu arayacaktı, o da onu öpüyordu.

Audrey telefonu cebine koyduktan sonra derin bir nefes aldı. Karşısındaki yaşlı kadın kitabını eline aldı ve hemen geri koydu.

“Üstüme vazife olmayan bir meseleye burnumu soktuğum için beni affedin,” dedi gözlüğünü burnunun ucuna indirerek, “iki konuşmada da aynı adamdan mı bahsediyordunuz?”

Şaşkına dönen Audrey yanıt vermeyince kadın söyledi:

“Kimse bana, bu tünelden geçmenin organizmaya hiçbir yan etkisi olmadığını söylemesin!”

*

Restoranın önündeki masaya oturduklarından bu yana tek kelime etmemişlerdi.

“Onu mu düşünüyorsun?” diye sordu Antoine.

Mathias sepetten bir dilim ekmek daha alıp hardal kavanozuna daldırdı.

“Tanıdığım biri mi?”

Mathias ekmeği ısırды ve ağır ağır çiğnemeye başladı.

“Nerede tanıştın?”

Mathias bu kez bardağını aldı ve içindekini bir dikişte yuvarladı.

“Bana anlatabilirsin, biliyorsun,” dedi Antoine.

Mathias bardağı masaya bıraktı.

“Eskiden bana her şeyini anlatırdın...” diye ekledi Antoine.

“Aynen dediğin gibi, eskiden, saçma kuralların yürürlüğe girmemişti.”

“Eve kadın getirmememizi söyleyen sendin, ben yalnızca çocuk bakıcısı almalıydım demiştim.”

“O kadar ciddiye alınacak bir şey değildi söylediğim. Bak, bilmek istediğin buysa, akşam eve geleceğim.”

“Hayatımıza bazı kurallar koyduk diye, bunu bir drama dönüştürmeyelim, istersen! Nazik davran, biraz çaba göster, bu benim için önemli.”

Yvonne onlara iki salata getirdikten sonra, başını iki yana sallayarak mutfağına döndü.

“Mutlu musun, bari?” dedi Antoine.

“Konuyu değiştirelim mi?”

“Olur, ama ne konuşacağız?”

Mathias cebini karıştırıp dört uçak bileti çıkardı.

“Biletleri mi aldın?” diye sordu yüzü aydınlanan Antoine.

“Hayır. Elimdekiler ne sence!”

Beş gün sonra, çocukları okuldan alıp havaalanına doğru yola koyulacaklardı ve aynı günün gecesi İskoçya'da uyuyacaklardı.

Yemeğin sonunda iki dostun arası düzelmmişti. Yine de, Mathias Antoine'a kuralların yıkılmak için konulduğunu belirtmekten geri durmadı.

Haftanın ilk günüydü, yani Emily ve Louis'yi okuldan alma sırası Antoine'daydı, Mathias dükkândan çıkınca alışverişi yapacak, sonra da yemeği hazırlayacaktı, Antoine da çocukları yatıracaktı. Birkaç duvara toslamış olsalar da, evdeki hayat mükemmel bir düzen içinde işliyordu.

*

Akşam, Antoine, McKenzie'den acil bir çağrı aldı. Restoran için çizdiği masaların prototipi büroya gelmişti. Ajans müdürü, Yvonne'un tarzına uygun modeli bulduğu kanısındaydı ama ikinci bir görüş almayı tercih ediyordu. Antoine, ertesi sabah ofise gelir gelmez ilgileneneğine söz verdi, ama McKenzie ısrarlıydı; imalatçı, ancak siparişin bu akşam geçilmesi koşuluyla gerekli miktardaki malı, is-

tenilen sürede ve istenilen fiyattan üretebiliyordu... Gidip gelmek Antoine'ın taş çatlasa yarım saatini alırdı.

Mathias henüz eve gelmemişti, çocuklara, o yokken çok dikkatli olacaklarına dair söz verdirdi. Gelen kim olursa olsun kapıyı açmak, arayan o değilse telefona yanıt vermek kesinlikle yasaktı -bu, Emily'yi çok eğlendirdi... açmadan kim olduğunu bilmek mümkündü sanki-, mutfağa yaklaşmak, her türlü elektrikli aleti açmak ya da kapamak, merdivenin korkuluğundan sarkmak, herhangi bir şeyi ellemek yasaktı. Tüm bunlara rağmen, endişesinin olağan boyutlarda olduğuna şerefi üzerine yemin edebilecek bu babanın attığı nutuğu kesmek için Emily ve Louis'nin aynı anda esnemeleri gerekti.

Babası çıkar çıkmaz Louis mutfağa daldı, bir tabureye tırmamp raftan iki büyük bardak aldı ve inmeden önce onları Emily'ye verdi. Ardından buzdolabını açtı, iki şişe meşrubat seçtikten sonra, şişeleri Antoine'ın her zaman yaptığı gibi düzenledi (kırmızı Kola şişeleri sola, Fanta şişeleri ortaya ve yeşil Perrier şişeleri sağa). Pipetler evyenin altındaki çekmedeydi, kayıslı tartöletler bisküvi kutusunun içine dizilmişti, bunları televizyonun önüne götürmek için gereken tepsi ise kesme tahtasının üstündeydi. Televizyonun ekranı açılsaydı her şey kusursuz olacaktı.

Kablolar titizlikle kontrol edildikten sonra, suçlunun kumandanın pilleri olduğu belirlendi. Emily aynı pillerden nerede bulabileceğini gayet iyi biliyordu... babasının radyolu çalar saatinde aynılarında vardı. Korka korka tırabzana tutunarak, merdiveni son hızla tırmandı. Odaya girdiğinde, başucu masasının üzerinde duran küçük dijital fotoğraf makinesi dikkatini çekti. Muhtemelen İskoçya seyahati için satın alınmıştı. Merak içinde makineyi aldı ve bütün düğmelerine bastı. Makinenin ekranında, babasının büyük olasılıkla makineyi denemek için çektiği ilk fotoğraflar art arda belirdi. İlk fotoğrafta iki bacak ve bir kaldırımın ucundan başka bir şey görünmüyordu, ikincisinde Portobello'daki bir satıcının tezgâhının köşesi

vardı, üçüncü fotoğrafta ise, sokak lambasının düz durabilmesi için makineyi eğmek gerekiyordu... ekranda görünenler pek de ilginç değildi, en azından, kadrajı doğru yapılmış tek poz olan otuz ikinciye dek... O fotoğrafta, bir restoranın önünde oturmuş, objektifin karşısında öpüşen bir çift vardı...

Akşam yemeğinden sonra -yemek boyunca, Emily'nin ağzını bıçak açmamıştı- Louis en iyi arkadaşının odasına çıktı, gizli günlüğüne, fotoğraf makinesini bulmasının arkadaşı için büyük bir şok olduğunu yazdı, ne de olsa babası ona ilk kez yalan söylemişti. Emily uyumadan hemen önce, defterin kenarına, bunun ikinci yalan olduğunu ekledi... ilki Noel Baba darbesiydi.

XII

Yvonne stüdyo dairesinin kapısını kapatıp saatine baktı. Koridorda ilerlerken, odasından çıkan Enya'nın ayak seslerini duydu.

"Bu sabah çok güzelsin," dedi arkasına dönerek.

Enya onu yanağından öptü.

"İyi bir haberim var."

"Biraz daha ipucu verir misin?"

"Dün göçmen bürosundan çağrıldım."

"Ah! Bu iyi bir haber mi?" diye sordu Yvonne, endişelenmişti.

Yvonne Enya'nın gururla gösterdiği çalışma iznine baktı. Genç kızı kucaklayıp sıkı sıkı sarıldı.

"Bunu bir fincan kahveyle kutlamaya ne dersin!" dedi.

Restoranın salonuna inen sarmal şeklindeki merdivene doğru ilerlediler. Basamakların sonuna geldiklerinde Yvonne pürdikkat ona baktı.

"Bu pardösüyü nereden aldın?" diye sordu şaşkınlık içinde.

"Neden sordun?" dedi Enya.

"Aynısından bir arkadaşımdaydı. En sevdiği palto-suydu. Kaybettiğini söylediğinde aynısından bir tane daha almak istedim, ama bu modeli yıllardır üretmiyorlarmış."

Enya gülümsedi, pardösüyü çıkarıp Yvonne'a uzattı.

Ev sahibesi paltoya ne kadar istediğini sordu, Enya da paltoyu ona hediye etmekten mutluluk duyacağını söyledi. Pardösüyü, şansının yaver gittiği bir gün, bir portmantoda bulmuştu.

Yvonne mutfağa girdi ve vestiyer olarak kullandığı dolabın kapağını açtı.

“Çok sevinecek,” dedi neşeyle paltoyu askıya asarken, “üstünden hiç çıkarmazdı.”

Evyenin üstündeki raftan iki fincan aldı, İtalyan cezvesinin üst kısmına iki ölçü kahve doldurdu ve bir kibrit yaktı. Gazocağının alevi hemen maviye döndü.

“Şu muhteşem kokuyu alıyor musun?” dedi Yvonne odayı dolduran aromayı içine çekerek.

*

Fotoğraf makinesi darbesinden sonra, Emily ortaya bir fikir attı. Her çarşamba, Louis ve o, babalarıyla baş başa yemek yiyeceklerdi. Louis *nem*'e bayıldığı için, onlar erkek erkeğe Bute Sokağı'nın başındaki Tayland restoranına gideceklerdi; Emily ve babası da, Yvonne'un yerinde yiyeceklerdi, Emily oranın krem karameline bitiyordu.

Tezgâhın gerisindeki Yvonne bardakları kurulamakla meşguldü, bir yandan da göz ucuyla Mathias'ı kesiyordu. Emily, babasının dikkatini çekebilmek tabağına eğildi.

“İskoçya'da çadırda uyusak daha iyi olurdu, harabelere yerleşirdik, böylece hayaletleri görmemiz garanti olurdu.”

“Çok iyi,” dedi Mathias cep telefonunda mesaj yazarken.

“Akşamları kamp ateşi yakarız, sen de nöbet tutarsın.”

“Tabii, tabii,” dedi Mathias gözlerini telefonun ekranından ayırmadan.

“Orada sivrisinekler iki kilo geliyormuş,” dedi Emily parmaklarını masaya vurarak, “üstelik, kanını severlerse,

iki ısırıkta damarlarındaki bütün kanı çekiveriyorlarmış.”

Yvonne servis yapmak için masalarına geldi.

“Öyle diyorsan öyledir, tatlım,” dedi Mathias.

Patroniçe tek kelime etmeden mutfağa doğru giderken, Emily büyük bir ciddiyetle konuşmasına devam etti:

“Ayrıca, bir kulenin tepesinden atlayarak ilk *bungee jumping*'imi yapacağım.”

“Bir saniye tatlım, şu mesaja yanıt vereyim, sonra tamamen seninim.”

Mathias'ın parmakları tuşların üzerinde adeta uçuşuyordu.

“Çok hoş, insanı boşluğa fırlatıp sonra da ipi kesiveriyorlar,” dedi Emily.

“Günün yemeği ne?” diye sordu Mathias, ekranda beliren mesajı bir solukta okurken.

“Solucan salatası.”

Mathias telefonu nihayet masaya bıraktı.

“Bir saniye izin ver, ellerimi yıkayacağım,” dedi kalkarken.

Kızını alnından öptü ve restoranın arkasına doğru yöneldi. Tezgâhın arkasındaki Yvonne, sahneyi kare kare izlemişti. Emily'ye yaklaştı ve Mathias'ın dokunmadığı ev yapımı patates püresine kınayan gözlerle baktı. Camekânın arkasından dışarıyı şöyle bir kolaçan ettikten sonra, Emily'ye gülümsedi. Emily, Yvonne'un niyetini anlayınca, o da gülümsedi. Küçük kız yerinden kalktı, tabağını aldı ve Yvonne'un onu kollayan bakışları eşliğinde sokağın karşısına geçti.

Lavabonun yukarısına asılmış aynada Mathias kendini inceliyordu. Kafasını meşgul eden, mesajlaşmaya son verenin Audrey olması değildi, montaj odasındaydı ve Mathias meşgul olduğunu çok iyi anlıyordu... Ben de meşgulüm, kızınla yemek yiyorum, ikimiz de çok meşgulüz... zaten, Londra'da yaptığımız çekimin görüntüleri üzerinde çalışıyorsa, büyük olasılıkla beni düşünüyordur... kendine çekidüzen vermesi gereken asıl teknisyen, tipi gözümde

canlandırabiliyorum, asık suratlı ve kıskanç... Bugün kötü görünüyorum... Beni görmek istediğini yazması çok güzel... düşünmediği şeyler söylemek onun tarzı değil... Belki de saçlarımı kestirmeliyim...

Antoine ve Louis bir bölmede oturmuş, ikinci *nem* tabaklarını yiyorlardı. Restoranın kapısı açıldı, Emily içeri girdi ve yanlarına oturdu. Louis hiçbir yorumda bulunmadı, en iyi arkadaşının püresinden tatmakla yetindi.

"Hâlâ telefonda mı?" diye sordu Antoine.

Emily, her zamanki gibi başıyla onayladı.

"Biliyor musun, bu aralar, ben de onu çok can sıkıcı buluyorum, endişelenme. Büyüklere olur böyle şeyler, sonunda her zaman geçer," dedi Antoine teselli etmeye çalışsan bir sesle.

"Bizim kafamızı meşgul eden şeyler hiç olmaz mı sayıyorsun?" dedi Emily tabaktan bir *nem* aşırırken.

*

Mathias tuvaletten ıslık çalarak çıktı. Emily yerinde değildi. Cep telefonu, püre tabağının ortasına saplanmış olarak duruyordu. Afallayarak arkasına döndü ve Yvonne'un Tayland restoranını işaret eden suçlayıcı bakışlarıyla karşılaştı.

*

Müzik konservatuvarına giden yolda, Emily, kendisini affettirmek için elinden geleni yapan babasıyla tek kelime konuşmadan hızlı adımlarla yürüyordu. Babası yemek sırasında aklının başka yerde olduğunu kabul ediyordu ve bunun bir daha asla olmayacağına söz veriyordu. Kaldı ki, kızıyla konuşurken, Emily'nin de onu dinlemediği zamanlar olmuştu, resim yaptığında örneğin. Dünya yıkılsa, başını kâğıttan kaldırmazdı. Kızının delici bakışını görünce, Mathias verdiği örneğin pek de dâhice olmadığını

nı kabul etti. Kendisini affettirmek için, o gece Emily uyu-
yana kadar odasında, yanında duracaktı. Gitar sınıfının
girişinde, babasını öpmek için Emily parmaklarının ucun-
da yükseldi. Annesinin yakında onu görmeye gelip gelme-
yeceğini sorduktan sonra, kapıyı kapatıp içeriye girdi.

Kitapçıya döndüğünde, Mathias, iki müşterisiyle ilgi-
lendikten sonra bilgisayarının başına geçti ve Eurostar'ın
internet sitesine bağlandı.

*

Ertesi gün, Antoine ofise geldiğinde, McKenzie gece
boyu üzerinde çalıştığı tadilat dosyasını ona verdi. Antoine
planları önüne serdi. Projedeki desenleri gözden geçirdi,
iş arkadaşının yaptığı titiz çalışma onun için hoş bir sürp-
riz olmuştu. Restoran, hem kimliğinden hiçbir şey kay-
betmeyecek hem de daha modern ve şık bir havaya bürü-
necekti. Dosyanın en gerisine saklanmış teknik masrafları
ve maliyet hesabını gördüğünde, Antoine az kalsın kü-
çük dilini yutacaktı. McKenzie süklüm püklüm olmuştu,
fazla ileri gitmiş olabileceğini kabul etti.

“Restoranını saraya dönüştürürsek, Yvonne’un eli-
mizde kalan malzemeleri kullandığımızı inanacağını ger-
çekten düşünüyor musunuz?” diye haykırdı Antoine.

McKenzie’ye göre, Yvonne için hiçbir şey yeterince
güzel değildi.

“Peki, başyapıtınızın iki gün içinde bitmesi gerektiği-
ni hatırlıyor musunuz?”

“Her şeyi ayarladım ben,” diye coşkuyla yanıtladı Mc-
Kenzie.

Malzemeler atölyede üretilecekti, on iki taşımacı, res-
sam ve elektrikçiden oluşan bir grup, pazar günü bitirmek
üzere, cumartesi iş başı yapacaklardı.

“Pazartesi günü, ajans da bitmiş olur,” diye lafı bağla-
dı Antoine umutsuzca.

Böylesi bir tamiratın fiyatı, akıllara durgunluk vere-
cek türdendi. Günün geri kalanında, iki adam da birbirle-

rine tek kelime etmediler. Antoine restoranın planlarını bürosunun duvarına raptiyelemiştir. Elinde kalem, pence-reden krokilere, krokilerden bilgisayarın başına gelip dikilerek, odada mekik dokuyordu. Çizmediği zamanlar, tadilatın bütçesinde yapılabilecek indirimleri hesaplıyordu. McKenzie'ye gelince; o da, odasında oturmuş camlı bölmenin ardından, öfke dolu bakışlarla Antoine'ı kesiyordu, sanki adam İngiltere kraliçesine hakaret etmişti.

Akşama doğru, Antoine, Mathias'tan yardım istedi. Eve çok geç dönecekti, çocukları okuldan Mathias'ın alması ve akşam da onlarla ilgilenmesi gerekecekti.

"Karnın tok mu gelirsin yoksa sana da yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?"

"Geçen seferki söğüş et tabağından hazırlayabilirsen, harika olur."

"Gördüğün gibi, beraber yaşamak bazen çok iyi olabiliyor," dedi Mathias telefonu kapatırken.

Saat gece yarısını gösterdiğinde, Antoine, gözüne daha gerçekçi görünen bir projenin çizimlerini bitirmişti. Geriye bir tek, çalıştığı marangozhanenin yöneticisini, yaptığı değişiklikler konusunda ikna etmek ve bu macedada ona omuz vermeyi kabul etmesini ummak kalıyordu. Çalışmaların iki, bilemedin üç hafta içinde başlamış olması gerekiyordu; bu cumartesi, sabah erkenden arabasına atlayıp iş planını vermek için onu ziyaret edecekti. Atölye, Londra'dan üç saat mesafedeydi, gece bastırmadan geri dönmüş olurdu. Louis ve Emily'ye Mathias göz kulak olurdu. Antoine bir çözüm bulmuş olmanın mutluluğu içinde ofisten çıktı ve evine gitti.

Bir şey yiyemeyecek kadar yorgundu, odasına gidip kendini doğruca yatağına attı. Soyunmaya bile fırsat bulmadan, öylece, uykuya teslim oldu.

*

Ertesi sabah hava buz gibiydi, ağaçlar rüzgârın esintisiyle eğiliyordu. Baharı müjdeleyen ilk günlerle birlikte

bir kenara atılan paltolar yeniden çıkarılmıştı, Mathias haftalık harcamaları hesaplariken bir yandan da İskoçya'da havanın nasıl olacağını düşünüyordu. Tatil yaklaştıkça, çocukların sabırsızlığı günden güne daha da belirgin bir hal alıyordu. Dükkâna bir müşteri girdi, raflardan aldığı üç kitabı inceledikten sonra bir masaya bırakıp çıktı. "Bu Fransız mahallesine yerleşmek için Paris'i ne diye terk ettim ki?" diye söylendi Mathias kitapları yerlerine koyarken.

*

Antoine'ın, gözlerini açık tutmasını sağlayacak bir şeye, sert bir kahveye ihtiyacı vardı. Gece, ona çok kısa gelmişti ve ofiste onu bekleyen işler dinlenmesine olanak vermeyecek kadar yoğundu.

Bute Sokağı'nda yürürken, hızla Mathias'ın kitapçısına girdi, cumartesi günü Londra dışına çıkmak zorunda olduğunu ve Louis'ye onun bakması gerektiğini bildirdi. "İmkânsız," dedi Mathias, kitapçıyı kapatamazdı.

"Sıra senin, çocuklar hiç kapanmıyor," diye yanıtladı Antoine giderken, çok yorgundu.

Antoine, Coffee Shop'ta Sophie'yle buluştu.

"İkiniz iyi geçiniyor musunuz bakalım?" diye sordu Sophie.

"Bütün çiftler gibi, inişli çıkışlı."

"Bir çift olmadığınızı hatırlatırım sana..."

"Aynı çatı altında yaşıyoruz, sonunda, herkes köşesine çekiliyor."

"Yalnız yaşamayı, bu tarz cümleler duymamak için tercih ettim sanırım," dedi Sophie.

"Evet, ama yalnız değilsin..."

"Kötü görünüyorsun, Antoine."

"Bütün gece, Yvonne'un projesi üzerinde çalıştım."

"İlerledi mi bari?"

"Tadilata, İskoçya'dan dönüşümüzü izleyen hafta sonu başlayacağım."

“Çocukların ağzından tatilden başka laf çıkmıyor. Siz gidince buraları bomboş kalacak.”

“Mektup yazdığın adam var ya, zaman daha hızlı geçer.”

Sophie gülümsemeye çalıştı.

“Neredeyse, gitmeme gerçekten üzüldüğünü düşüneceğim?” dedi Sophie kaynar çayını üflerken.

“Hayır, üzülmiyorum, neden böyle düşündün? Senin mutlu olman beni de mutlu eder.”

Sophie'nin cep telefonu masanın üzerinde titreşiyordu, aleti eline aldı ve kitapçının, ekranda beliren numarasını hemen tanıdı.

“Rahatsız ediyormuyum?” diye sordu Mathias'ın sesi.

“Katiyen...”

“Senden çok büyük bir iyilik yapmanı isteyeceğim, ama Antoine'a hiçbir şey söylemeyeceğine söz vermem lazım.”

“Elbette!”

“Nıhaf konuşuyorsun.”

“Tabii, çok sevinirim.”

“Neye çok sevinirsin???”

“Dokuz trenine binerim, öğle yemeğinde orada olurum.”

“Yanında mı?” diye sordu Mathias.

“Aynen öyle!”

“Kahretsin...”

“Bence de.”

Antoine şüphe içinde Sophie'ye baktı.

“Cumartesi günü benim yerime çocuklara bakabilir misin?” diye devam etti Mathias. “Antoine'ın şehir dışına çıkması gerekiyor, benim de halletmem gereken hayati bir mesele var.”

“Maalesef, o gün mümkün değil ama başka zaman seve seve.”

“Sen, bu hafta sonu mu gidiyordun?”

“Öyle.”

“Pekâlâ, anladığım kadarıyla seni rahatsız ettim, çıkı-

yorum ben," diye fısıldadı Antoine ayağa kalkarken.

Sophie onu bileğinden yakalayıp tekrar oturttu. Eliyle ahizeyi örtüp bir dakika içinde telefonu kapatacağını söyledi.

"Anladığımı kadarıyla seni rahatsız ediyorum," diye homurdandı Mathias, "başımın çaresine bakarım, başka bir çözüm bulurum, ona bir şey söylemek yok, söz mü?"

"Söz!"

Mathias telefonu kapadı, Sophie telefonu birkaç saniye daha kulağında tuttu.

"Ben de seni sımsıkı kucaklıyorum, görüşmek üzere."

"Mektup yazdığın adam mı?" diye sordu Antoine.

"Bir kahve daha ister misin?"

"Neden yanıt vermediğini anlamıyorum, o olduğunu gayet iyi anladım."

"Söylesem ne olacak?"

Antoine ciddi havasını takındı.

"Bir şey olacağından değil, sadece... Eskiden her şeyimizi konuşurduk..."

"Ev arkadaşına da aynı vurguyu yaptığının bilincinde misin?"

"Hangi vurguyu?"

"Eskiden her şeyimizi konuşurduk' vurgusunu... komik oluyor."

"Sana bizi mi anlattı? Bak, şimdi abartmış işte."

"Her şeyi konuşmamızı isteyen sen değil miydin?"

Sophie onu yanağından öptü ve çalışmaya gitti. Antoine, ajansın kapısından girmek üzereydi ki, Mathias'ın Yvonne'un restoranına girdiğini gördü.

*

"Sana ihtiyacım var!"

"Eğer açsan, saat daha erken," diye yanıtladı patroniçe mutfaktan çıkarken.

"Önemli bir konu."

"Seni dinliyorum," dedi Yvonne önlüğünü çıkarırken.

"Cumartesi günü çocuklara bakabilir misin? Evet de, yalvarırım!"

"Üzgünüm, cumartesi tatil yapacağım."

"Restoranı kapayacak mısınız?"

"Hayır, yapmam gereken işler var, kiracım olan ufaklıktan restoranı açmasını isteyeceğim; ona sakın bir şey söyleme, sürpriz yapacağım. Ama önce, bu akşam ve yarın onu deneyeceğim."

"Ocağının başından ayrılabilmesine göre, çok önemli olmalı, nereye gidiyorsun?"

"Ben sana, neden çocuklara bakmamı istediğini sordum mu?"

"Bendeki de şans işte, Sophie de gidiyor, Antoine şehir dışında olacak, sen kim bilir nereye gidiyorsun, kimse beni umursamıyor."

"Nihayet, Londra'daki hayatının kıymetini anlamana sevindim."

"Ne ilgisi var anlayamadım," diye söylendi Mathias.

"Şöyle, önceleri hafta sonlarını yalnız geçiriyordun ve bundan pek de şikâyetçi değildin, şimdi ise, büyük bir keyifle fark ediyorum ki, yanında olmadığımız zamanlar, bizi özölüyorsun... Değiştiğini görüyorum..."

"Yvonne, bana yardım etmelisin, bu bir ölüm-kalım meselesi."

"Perşembe gününden, cumartesi boş olan bir çocuk bakıcısı bulmak mı, çok iyimsersin... haydi bakalım, al voltanı, işim var, bir çözüm bulabilir miyim, bakarım." Mathias Yvonne'a sarıldı.

"Antoine'a bir şey söyleme... Sana güveniyorum!"

"Kitap müzayedesine katılmak için mi çocuklara bakacak birini arıyorsun?"

"Onun gibi bir şey, evet..."

"Öyleyse, belki de ben yanıldım, o kadar da değişmişsin."

Akşama doğru Mathias ondan bir çağrı aldı; Yvonne bir çözüm bulmuş olabilirdi. Eski okul müdürü Danièle, suratsızdı ama güvenilir biriydi. Zaten, çocuklara bakma-

yı kabul etmeden önce, babalarıyla tanışmayı şart koşuyordu. Yarın, kitapçıya, onu ziyarete gelecekti, anlaşılarsa, hafta sonu çocuklara bakacaktı. Mathias, Danièle'in ağzının sıkı olup olmadığını sordu. Yvonne yanıt vermeye tenezzül bile etmedi. Danièle en iyi üç arkadaşından biriydi, şüphe duyulacak türden biri değidi..

"Hayaletler konusunda uzman mıdır sence?" diye sordu Mathias.

"Anlamadım?"

"Boş ver, hiç, öylesine geldi aklıma."

Okulun parmaklıkları önünde bekleyen Mathias öylesine neşeliydi ki, zil çaldığında, en ciddi havasını takınmak için kendini oldukça zorlaması gerekti.

Kitapçıya döndüklerinde, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu ilk anlayan Emily oldu. Öncelikle, geldiklerinden beri babasının ağzını bıçak açmamıştı, ayrıca okumaya dalmış gibi görünmesi boşunaydı, Emily rol yaptığını biliyordu çünkü yirmi dakikadır aynı sayfayı okuyordu. Louis tabureye oturmuş, bir çizgi romanın sayfalarını çevirirken, Emily kasanın arkasına geçip babasının dizine oturdu.

"Kafanı kurcalayan bir şey mi var?" diye sordu Emily.

Mathias kitabını bırakıp çaresiz bir edayla kızına baktı.

"Bunu size nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

Louis kulak kesilmek için okumayı bıraktı.

"İskoçya tatilinden vazgeçmemiz gerekecek sanırım," dedi Mathias tüm ciddiyetiyle.

"Neden ama?" dedi çocuklar bir ağızdan, yıkılmışlardı.

"Kısmen benim hatam, gezi için rezervasyon yaparken, çocukları da götüreceğimizi belirtmemişim."

"Ne olmuş, suç değil ya?" dedi çok gücenen Emily. "Bizi neden istemiyorlar?"

"Benim dikkat etmediğim bazı kurallar varmış," diye inledi Mathias.

"Neymiş onlar?" diye soran bu kez Louis oldu.

"Çocukları kabul ediyorlar, ama hayalet bilimi hakkında bilgi sahibi olmaları şartıyla, öyle olmazsa, güvenlik koşulları tam olarak sağlanmış sayılmıyormuş. Organiza-

törler risk almak istemiyorlar.”

“Tamam o halde, yapmamız gereken tek şey kitapları okumak...” diye yanıtladı Emily, “burada bulunur, öyle değil mi?”

“Üç gün sonra yola çıkıyoruz, gidene kadar yeterli donanımı edinemezsiniz, korkarım.”

“Bir çözüm bulman gerek, baba!” diye patladı küçük kız.

“Sen de bir tuhafısın, sabahtan beri bunu düşünmekten beynim çatladı! Öylece durduğumu mu sanıyorsun? Bütün sabahı, bir çözüm bulmak için düşünerek geçirdim.”

“Peki buldun mu, bulamadın mı?” diye sordu yerinde duramayan Louis.

“Bir çözüm bulmuş olabilirim, ama emin değilim...”

“Hemen söyle!”

“Hayalatler konusunda uzman bir öğretmen bulmayı başarırım, cumartesi gün boyunca yoğun bir eğitimden geçmeyi kabul eder misiniz?”

Yanıt, oybirliğiyle evet oldu, Emily ve Louis uygulamalı çalışmalar olabileceğini düşünerek, koşa koşa, iki spiralli defter –küçük kareli olanlarından–, keçeli ve renkli kalemler almaya gittiler.

“Ah, son bir şey daha var,” dedi Mathias abartılı bir havayla. “Antoine sizi o kadar çok seviyor ki, buluttan nem kapıyor ve endişeleniyor, bunların bir kelimesi bile kulağına gitmemeli. Ağızlarımızı dikiyoruz, organizatörlerin güvenlik konusunda endişeleri olduğunu öğrenirse, seyahati iptal eder. Bunun aramızda kalması şart.”

“Hayaletler konusunda ders aldıktan sonra, gelmemize izin vereceklerinden emin misin?” diye sordu Louis, korku içindeydi.

“Dinozorları görmeye gittiğimizde ne kadar etkili olduğumu kızıma sor, istersen.”

“Güvenilir ellerdeyiz, sana yemin ederim,” dedi Emily onaylayan bir sesle, “planetarium macerasından bu yana, herkes sınıf başkanı olmamı istiyor.”

O akşam, Antoine, çocuklarla Mathias arasında sürekli tekrarlanan muzip göz kırpmaların hiçbirini fark etmedi. Evdeki her şeyle onlar ilgileniyordu. Antoine, aile hayatının gitgide daha hoş bir hal aldığını düşünüyordu.

Mathias, o ise, Antoine'ın yaptığı övgülerin tek kelimesini bile duymuyordu. Akli başka yerdeydi. Yvonne'un arkadaşıyla halletmesi gereken bir tek detay kalmıştı. Ondan sonra, o da cumartesi gününü planlayabilirdi.

*

Barda oturan Enya, elinde kalem, iş ilanı sayfalarına göz atıyordu. Yvonne ona bir kahve verdikten sonra, birkaç dakikasını rica etti. Genç kız gazeteyi katladı. Yvonne'un, Enya'nın yardımına ihtiyacı vardı.

"Bugün restoranda bana yardım eder misin? Parasını ödeyeceğim, elbette."

Enya vestiyere yöneldi.

"Asıl, siz bana yardım ediyorsunuz," dedi.

Vestiyerin yerini bilen Enya, üzerine hemen bir önlük geçirdi ve hevesle masaları kurmaya başladı. Yıllardan sonra ilk kez, Yvonne nihayet bütün bir sabahı mutfağında geçirebilecekti. Restoranın kapısı açılır açılmaz, ocağının başından ayrılıp Enya'nın siparişleri alıp almadığını kontrol ediyordu. Genç kadın, kahve makinesini ustalıklarla kullanıyor, bardaki soğutucuları tam bir profesyonel gibi çabucak açıp kapatıyordu. Servis bittiğinde, Yvonne da kararını vermişti. Cumartesi günü, onun yerini doldurması için gereken tüm niteliklere, Enya sahipti. Müşterilere sıcak davranıyordu, müdavimleri yerlerine oturtuyor, nezaketten nasibini almamışlara alttan alıyordu, üstüne üstlük, o gün pek formda gözükme de McKenzie'nin dikkatini başka yöne çekmeyi bile başarmıştı. Kahve içmeye gelen Mathias yeni garsonla sohbet ediyordu. Kızla bir yerlerde karşılaşmış olduğuna emindi; Yvonne onu bir köşeye çekip, kıza kur yapmak için böyle konuşuyorsa, bu numaraların çoktan eskidiğini, ta kendi zamanında bile,

erkeklerin sohbet açmak için bu aptalca bahaneleri fazla kullanmadığını söyledi. Mathias, niyetinin bu olmadığına şerefi üzerine yemin etti, Enya'yla daha önce karşılaştığından hiç şüphesi yoktu...

Yvonne, ona saati göstermek için konuşmayı kesti, birazdan Danièle'le buluşacaktı. Mathias kitapçıya geri döndü.

Danièle'in, okul müdürlüğü yaptığı yıllardan kalma otoriter bir edası ve tartışma götürmez bir zarafeti vardı. Kitapçının kapısından girdi, şemsiyesini paspasın üzerine silkeledi, kendini tanıtmadan önce, gazetelikten bir dergi alıp Mathias'ı gözlelemeye karar verdi. Bu yöntemi meslek yaşamı boyunca uygulamıştı. Okul açıldığında, avluda velilerin davranışlarını inceler ve veli toplantılarında onları dinlerken öğrendiklerinden çok daha fazlasını öğrenirdi. "Hayat asla, ilk intibayı edinmek için ikinci bir şans vermez," derdi. Yeterince bilgi edindiği kanaatine varınca, Mathias'a kendini tanıtıp onu Yvonne'un gönderdiğini söyledi. Mathias, sorularına yanıt vermek için Danièle'i dükkânın arkasına sürükledi.

Evet, Emily de, Louis de müthiş çocuklardı ve iyi yetişmişlerdi... Hayır, ikisinin de ana-baba otoritesine karşı bir tavırları yoktu. Evet, ilk kez çocuk bakıcısına başvuru-yordu... Antoine buna karşıydı... Antoine kimdi? Onun en iyi dostuydu!... Ve Emily'nin vaftiz babasıydı!... Evet, anesi Paris'te çalışıyordu... Evet, ayrılmış olmaları çok yazıktı... elbette çocuklar açısından... ama önemli olan, çocukların sevgisiz kalmamalarıydı... Hayır, çok şımarık değillerdi... Evet, ikisi de iyi öğrencilerdi ve çalışkanlardı... Emily'nin öğretmeni, onda matematik kafası olduğunu düşünüyordu... Louis'ninki mi? ... Maalesef, son veli toplantısını kaçırmıştı... Hayır, geç kalmamıştı, ağaca çıkan bir çocuğu kurtarması gerekmişti... Evet, tuhaf bir hikâyeydi, ama kimse yaralanmamıştı, önemli olan da buydu... Hayır, çocukların özel bir beslenme biçimleri yoktu, evet şekerli gıdalar yiyorlardı... ama makul miktar-

da! Emily gitar kursuna gidiyordu, endişeye gerek yoktu, cumartesi çalma egzersizi yapıyordu...

Mathias'ın tırnaklarını kemirdiğini görünce, Danièle ciddiyetini daha fazla koruyamadı. Ona yeterince işkence etmişti, Yvonne'a söz verdiği gibi, bu görüşmeyi anlattığında, karşılıklı gülmelerine yetecek malzemeyi toplamıştı.

"Neden gülüyorsunuz?" diye sordu Mathias.

"Gülmeye, şekerlemeler konusunda dikkatli davranışınızı kanıtlamaya çalışırken mi, yoksa şu ağaç hikâyesini anlatırken mi başladım, inanın bilmiyorum. Pekâlâ, bu kadar gevezelik yeter, Louis Antoine'ın oğlu olduğuna göre, Emily de sizin kızınız olmalı, yanılıyor muyum?"

"Antoine'ı tanıyor musunuz?" diye sordu Mathias, korkudan ödü patlamıştı.

"Evet, Antoine'ı tanıyorum. Yvonne'un en iyi üç arkadaşından biriyim, zaman zaman sizlerden konuşuruz. Gönlünüzü ferah tutun, bir mezar kadar sessizimdir!"

Mathias ücret konusunu açtı, ama Emily ve Louis'yle geçireceği bir günden alacağı keyif, Danièle için yeterliydi. Eski okul müdürü, kendisini torun sahibi yapmadığı için oğlunu affedemiyordu.

Mathias, cumartesi gününün tadını gönül rahatlığıyla çıkarabiliyordu. Danièle, onlara unutamayacakları bir gün geçirtmenin yolunu bulacaktı. Unutamayacakları mı?... Mathias, o günü unutulmaz kılmanın bir yolunu biliyordu, belki de!

*

Eski okul müdürü fikre bayıldı! Tatilde gezecekleri yerler hakkında çocuklara bazı tarihsel bilgiler vermek, ona da çok yerinde gözüküyordu. Büyük Britanya'yı iyi tanıyordu ve Highlands'e birçok kez gitmişti, peki Mathias'ın hayalet derslerinden beklentisi tam olarak neydi? Mathias kalın ciltli bir sürü kitabı almak için rafa doğru yöneldi. *Tartan Efsaneleri*, *Perili Lochlar*, *Minik MacTimmid*, *Küçük Hayalatler İskoçya Gezisinde*.

"Bunlar elinizin altında olursa, her türlü soruya yanıt verebilirsiniz!" dedi kadının önüne kitapları yığarken.

Danièle'e kapıya kadar eşlik etti.

"Müessesenin hediyesi! Bir şey daha, özellikle, günün sonunda yazılı bir sınav yapmayı unutmayın.."

Danièle sokağa çıktı, eli kolu paketlerle doluydu; yolda Antoine'a rastladı.

"Sıkı bir satış yapmışsın!" dedi Antoine kitapçıya girerken.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu Mathias son derece masum bir edayla.

"Yarın gün doğarken yola çıkıyorum, çocuklarla program yaptın mı?"

"Her şey düşünüldü," diye yanıtladı Mathias.

*

Akşam, Mathias sofrada bir türlü yerinde duramadı. Kazak almak bahanesiyle -ev soğuktu, öyle değil mi?- Audrey'den gelen mesajı okumaya gitti: *Hafta sonunu montaj odasında çalışarak geçireceğim.* Daha sonra, odasına çıktığında -bu ses, radyolu çalar saatinden gelmiyor muydu?- Londra gezisinin bütün görüntülerini tekrar montajlaması gerektiğini öğrendi: *Teknisyenim saçını başını yoluyor, görüntülerin hiçbiri doğru dürüst kadrajlanmamış.* Ve on dakika sonra, kendini banyoya kapamış, şaşkınlığını Audrey'yle paylaşıyordu: *Seni temin ederim ki, kameranın vizöründen baktığımda her şey mükemmel görünüyordu!!!*

*

Akşam servisi sona ermişti. Son müşterilerin arkasından kapıyı kapatan Yvonne derin bir soluk aldı. Enya, tezgâhın arkasında bardakları yıkıyordu.

"Bu akşam iyi iş yaptık, değil mi?" diye sordu genç garson kız.

“Otuz masa, bir cuma akşamı için hiç de fena sayılmaz, günün yemeğinden kaldı mı?”

“Hepsi bitti.”

“O halde, iyi bir akşam olduğunu söyleyebiliriz. Yarın, işin altından alınının akıyla kalkacaksın,” dedi Yvonne masaların örtülerini toplarken.

“Yarın mı?”

“Yarın tatil yapıyorum, restoran sana emanet.”

“Gerçekten mi?!”

“Bardakları o rafın üzerine dikine koyma, kahve makinesi çalışırken sallanıyor... Müşterilere vereceğin bozukluklar kasanın çekmecesinde... Yarın akşam hasılatı odana çıkart, burada bırakmak hoşuma gitmiyor, ne olur ne olmaz.”

“Neden bana bu kadar güveniyorsun?”

“Neden güvenmeyeyim?” dedi Yvonne yeri süpürürken.

Genç kadın elinden süpürgeyi almak için ona yaklaştı.

“Elektrik düğmeleri arkadaki dolapta, ben yatmaya gidiyorum.”

Yvonne merdiveni çıkıp odasına girdi. Yatma hazırlıklarını çabucak tamamlayıp yatağına uzandı. Yorganının altından, restorandan gelen gürültüleri dinliyordu. Enya bir bardak kırmıştı. Yvonne gülümsedi ve ışığı kapattı.

*

Antoine yatağa çocuklarla aynı zamanda girdi, gece kısa olacaktı. Mathias ise odasına kapanıp Audrey'yle mesajlaşmaya devam etti. Saat on bire doğru, Audrey, kafeteryaya indiğini haber verdi. Yemekhane bodrum katındaydı, ona ulaşamazdı. Onun kollarında olmayı delicesine arzuladığını da söyledi. Mathias elbise dolabını açıp bütün gömleklerini yatağın üzerine yığıdı. Birçok denemenin ardından, İtalyan yakalı beyaz bir gömlek seçti, ona en çok yakışan buydu.

*

Sophie sandalyenin üzerindeki küçük valizi kapadı. Tren biletini aldı, kalkış saatini kontrol ettikten sonra banyoya girdi. Yüzünü incelemek üzere aynaya yaklaştı, dilini çıkarıp suratını ekşitti. Kapının arkasındaki çengel-de asılı olan tişörtü üzerine geçirip odasına döndü. Saatini kurduktan sonra ışığı söndürdü ve uykusu çabuk gelsin diye dua etti. Yarın iyi görünmeliydi, özellikle de, gözünün çevresinde halkalar olmamalıydı.

*

Danièle, gözlüğü burnunun ucunda, spiralli büyük defterin üzerine eğilmişti. Cetveli aldı ve kopya ettiği bölümün başlığının altını markörle çizdi. *İskoçya Efsaneleri*'nin ilk cildi çalışma masasında açık duruyordu, önündeki sayfanın üçüncü paragrafını yüksek sesle okudu.

*

Emily kapıyı usulca açtı. Parmaklarının ucuna basarak sahanlığı geçti, Louis'nin oda kapısını tıklattı. Küçük oğlan kapıda pijamayla belirdi. Emily, Louis'yi sessiz adımlarla, merdivene doğru sürükledi. Mutfağa vardıklarında, biraz ışık sağlamak için Louis buzdolabının kapısını araladı. Çocuklar, kahvaltı sofrasını, son derece ihtiyatlı davranarak hazırladılar. Emily bir bardak su doldurup tabağın önüne tahıl gevreği kutularını sıralarken, Louis de babasının çalışma masasına yerleşmiş, parmaklarını klavyenin üzerine koymuştu. Görevin en tehlikeli anı gelip çatmıştı, "yazdır" tuşuna basarken gözlerini kapattı, bir yandan da, yazıcının sesi babalarını uyandırmasın diye tüm gücüyle dua ediyordu. Birkaç saniye bekledikten sonra yazıcıdan çıkan kâğıdı aldı. Metin kusursuz görünüyordu. Masanın üzerinde dik dursun diye, kâğıdı ikiye katladı ve Emily'ye uzattı. Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için son bir kez baktıktan sonra, çocuklar hemen yataklarına döndüler.

XIII

Saat beş buçuktu. Güney Kensington'da, gökyüzü soluk pembeydi ve gün ağarıyordu. Enya pencereyi kapatıp yatmaya gitti.

*

Çalar saat beş kırk beşi gösteriyordu, Antoine çekmesinden bol bir kazak çıkartıp omzuna attı. Çalışma masasının ayağının dibinde duran evrak çantasını aldı ve dosyanın eksikliği var mı diye kontrol etmek için açtı. İş planı yerli yerindeydi, desenler de öyle, çantanın kapağını kapadı ve merdiveni indi. Mutfağa girdiğinde, kendisini bekleyen kahvaltıyı fark etti. Onun zevkine göre, zarafetle hazırlanmış tabağın önünde duran kâğıdı açtı ve kısa notu okudu. *Çok dikkatli ol, hız sınırını aşma, emniyet kemerini tak (arkada otursan bile). Yol için sana bir termos hazırladım. Akşam yemeğine bekliyoruz, çocuklara küçük de olsa birer hediye getir; bu, sen yolculuğa çıkacağın zaman mutlu olmalarını sağlıyor. Öptüm. Mathias.* Çok duygulanan Antoine termosu yanına aldı, girişteki çanaktan anahtarlarını kaptı ve evden çıktı. Austin Healey sokağın sonundaydı. Havada bahar kokusu vardı, gökyüzü açıktı ve yol çok hoş görünüyordu.

*

Sophie, küçük dairesinin mutfağına girerken gerin-

di. Kendine bir fincan kahve hazırlayıp mikrodalga fırının saatine baktı. Saat altı olmuştu, treni kaçırmak istemiyorsa biraz acele etmeliydi. Dolapta asılı elbiselere bakarken, ne giyeceği konusunda tereddüt etti, sonunda, bir kotla, gömleğin işini göreceğine karar verdi.

*

Saat altı buçuk. Yvonne, arka avluya açılan kapıyı kapattı. Güneş gözlüğünü takip elindeki küçük valizle, Güney Kensington'daki metro durağına doğru, Bute Sokağında yürümeye başladı. Enya'nın odasının penceresinden ışık süzülüyordu. Genç kız uyanmıştı, aklı arkada kalmadan gidebilirdi, ufaklık işi biliyordu, her halükârda, restoranın bütün gün kapalı olmasından iyiydi.

*

Danièle saatine baktı, tam yediyi gösteriyordu, dakik olmayı severdi, zile bastı. Mathias onu içeri buyur edip bir fincan kahve içmeyi önerdi. Kahve makinesi tezgâhın üzerindeydi, fincanlar damlalıkta, şeker de evyenin üzerindeki dolaptaydı. Çocuklar uyuyordu. Cumartesileri, genellikle dokuzda kalkarlardı, uyanmalarından iki saat önce gelmişti. Üzerine trençkotunu geçirdi, girişteki aynanın karşısında gömleğinin yakasını düzeltti, saçına biraz çekidüzen verdi ve Danièle'e binlerce kez teşekkür etti. En geç yediye kadar dönmüş olurdu. Teleşekreter açtı, bilhassa, Antoine'ın araması durumunda telefonu açmamalıydı; Danièle'le konuşması gerekirse, telefonu iki kez çaldırıp kapadıktan sonra tekrar arayacaktı. Mathias evden çıktı, sokağı koşarak geçti ve Old Brompton'da bir taksi durdurdu.

Salonda bir başına kalan Danièle, çantasını açıp Clairfontaine marka iki defter çıkardı, birinin kapağında mavi, diğersinin kapağında ise kırmızı birer hayalet vardı.

*

Sabahın o saatlerinde, hâlâ ıssız olan Sloane Meydanı'ndan geçerken, Mathias saatine baktı; Waterloo'ya zamanında varacaktı.

*

Metronun çıkışı Waterloo Köprüsü'ne açılıyordu. Yvonne yürüyen merdivene yöneldi. Sokağı geçti ve St. Vincent Hastanesini'nin pencerelerine baktı. Saat yedi buçuktu, biraz daha zamanı vardı. Siyah bir taksi, hızla gara doğru gidiyordu.

*

Saat sekiz. Sophie elinde, küçük valizi, yanından geçmekte olan bir taksiye seslendi. Taksinin kapısını çekerken "Waterloo, dış hatlar," dedi. Taksi, Sloane Caddesi'nden çıktı. Kent ıslıl ıslıl parlıyordu, Eaton Meydanı'nı çevreleyen manolyalar, badem ağaçları ve kirâz ağaçları çiçek açmıştı. Kraliçenin sarayının avlusu, askerlerin nöbet değişimini bekleyen turistlerle doluydu. Güzergâhın en güzel bölümü, araba Birdcage Walk Sokağı'na girdiğinde başlıyordu. Birkaç metre ötede, St. James Parkı'nın, hep si bir boy çimenlerini gagalayan gri balıkçıl kuşlarını görmek için insanın başını çevirmesi yeterli oluyordu. Vakit çok erken olmasına rağmen, ağaçlı yol boyunca yürüyen genç bir çift vardı, küçük kızın ellerinden tutmuş hoplata zıplata yürütüyorlardı. Sophie bir şey söylemek için, şoför mahalliyle arka koltuğu ayıran cam bölmeye eğildi; bir sonraki ışıkta araba yön değiştirdi.

*

"Ya kriket maçın ne olacak? Final bugün değil miydi?" diye sordu Yvonne.

"Sana eşlik etmek için iznini almadım, ne de olsa kabul etmezdin," diye yanıtladı John kalkarken.

“Bütün sabahı bekleyerek gerçirmenin kimseye faydası olmaz. Hastaların refakatçi getirmelerine izin yok.”

“Sonuçları alır almaz, ki iyi çıkacaklarına hiç kuşkusuz yok, seni parkta yemek yemeye götüreceğim ve hâlâ vakitimiz kalırsa, akşamüzeri oynanacak maça gideceğiz.”

Saat sekizi çeyrek geçiyordu, Yvonne, ayakta tedavi bölümündeki görevliye belgelerini verdi. Tekerlekli sandalye iten bir hemşire yanına geldi.

“Hasta muamelesi yaparsanız, nasıl iyileşiriz?” diye söylendi tekerlekli sandalyeye oturmayı reddeden Yvonne.

Hemşire üzgündü ama hastane kuralın çiğnenmesine hiçbir şekilde göz yumuyordu. Sigorta şirketleri, bütün hastaların böyle dolaşmasında ısrarlıydı. Yvonne öfke içinde boyun eğdi.

“Neden sırtıyorsun?” diye sordu Yvonne.

“Çünkü hayatında ilk kez, sana söyleneni yapmak zorunda kaldığını fark ettim... ve bunu görmek bütün kriket maçlarına bedel.”

“Bu esprinin bedelini çok ağır ödeyeceğini biliyor musun?”

“Ne kadar ağır olursa olsun, değer,” dedi John gülererek.

Hemşire Yvonne’u götürdü. John’un yüzündeki gülümseme yalnız kalır kalmaz siliniverdi. Derin bir soluk alıp uzun gölgesini bekleme salonundaki sıralara doğru sürükledi. Duvardaki saat dokuzu gösteriyordu, uzun bir sabah olacaktı.

*

Eve varınca, Sophie valizini açtı ve giysilerini dolaba yerleştirdi. Beyaz önlüğünü üzerine geçirip odadan çıktı. Dükkânına doğru yürürken, cep telefonunda bir mesaj yazdı. *Bu hafta sonu gelmem olanaksız, anne-babamı benim için öp, seni seven kız kardeşin.* “Gönder” düğmesine bastı.

*

Dokuz buçuk. Pencere kenarında oturan Mathias, camın ardından birbiri ardına geçip giden İngiliz köylerine bakıyor. Hoparlörden gelen bir ses, tünele girişin yaklaştığını söylüyor.

“Denizin altından geçerken kulağınıza bir şeyler oluyor mu?” diye sordu Mathias karşısında oturan kadın yolcuya.

“Biraz uğulduyor. Haftada bir kez gidip gelirim bu yolu, daha ciddi yan etkiler yaşayan bazı insanlara rastladım!” diye yanıtladı yaşlı kadın, okumaya devam ediyordu.

*

Antoine sinyal verdi ve M1'den ayrıldı; kıyı boyunca uzanan yol, yolculuğun en sevdiği bölümüydü. Böyle devam ederse, marangozun atölyesine yarım saat önce varacaktı. Yolcu koltuğundan termosu alıp bacaklarının arasına sıkıştırdı, bir eliyle kapağını açarken diğer eliyle direksiyonu sımsıkı kavradı. Termosu ağzına götürdü ve içti.

“Salak herif, portakal suyu koymuş!”

Uzaklarda, bir Eurostar yol alıyordu. Manş'ın altındaki tünelde kaybolmasına, bir dakikadan az kalmıştı.

*

Bute Sokağı henüz çok sakindi. Sophie dükkânının kepengini kaldırdı. Birkaç metre ötesinde, Enya da restoranın önüne masaları çıkartmakla meşguldü. Sophie ona gülümsedi. Enya restoranın içinde gözden kayboldu, birkaç dakika sonra, elinde bir fincan kahveyle belirdi.

“Dikkat et, çok sıcak,” dedi Sophie'ye bir fincan kapuçino uzatırken.

“Teşekkür ederim, çok nazıksın. Yvonne yok mu?”

“Bugün tatil yapıyor,” diye yanıtladı Enya.

“Söylemişti, aklım başka yerde. Beni gördüğünüzü söylemeyin ona, gerek yok.”

“Kahveye şeker atmadım, kullanıp kullanmadığınızı bilmiyorum,” dedi Enya işinin başına dönerken.

İçeri girdiğinde, Sophie elini çiçekleri kestiği tezgâhın üzerinde gezdirdi. Tezgâhın etrafından dolanıp içinde mektupların bulunduğu kutuyu almak için eğildi. Yığınla mektubun arasından birini seçip kutuyu yerine koydu. Tezgâhın arkasında kalan bölümde yere oturmuş, alçak sesle mektubu okuyordu, gözleri buğulanmıştı. Ne kadar da budalaydı, kendine acı çektirmekten gerçekten de zevk alıyor olmalıydı. Üstelik, daha günlerden cumartesiydi. Pazarları en kötü günüydü. Yalnızlık içini öylesine kaplıyordu ki, tuhaf bir paradoks da olsa, biraz teselli bulmak üzere ailesinin yanına gitmeye ne cesareti ne de gücü oluyordu. Erkek kardeşinin davetine, elbette olumlu yanıt verebilirdi. Bir kez daha vazgeçmeyebilirdi. Konuştukları gibi, kardeşi onu karşılamak için gara kadar gelecekti.

Görümcesi ve yeğeni yol boyunca ona bin tane soru sorarlardı. Eve vardığında, annesi ya da babası, hayatının nasıl gittiğini sorduklarında ise iki gözü iki çeşme ağılardı. Bir erkeğin kollarında uyumayalı üç yıl olduğunu, nasıl söylerdi onlara. Sabah, kahvaltıda, önündeki kahve fincanına bakarken soluğunun kesildiğini nasıl anlatırdı? Akşam evine dönerken ayaklarının geri geri gittiğini nasıl açıklardı? Nefes aldığını hissettiği tek an, tatillerdi, arkadaşlarıyla çıktığı tatiller, ama tatil dediğin de çabucak bitiveriyordu işte ve yalnızlık yeniden hükmünü sürmeye başlıyordu. Ağlayacaksa burada kalsındı, en azından kimse görmemiş olurdu.

İçindeki ses, trene binmek için hâlâ vakti olduğunu söylese de, faydası yoktu. Yarın akşam döndüğünde, daha kötü olacaktı. Valizini bu yüzden boşaltmıştı, böylesi daha iyiydi.

*

Kuzey Garı'nın kaldırımında bekleyen yolcuların sayısı gittikçe artıyordu. Eurostar'dan indikten kırk beş dakika sonra, Mathias, nihayet kendini bir taksiye atabilmişti. Şoför, gar girişindeki tadilat çalışmaları yüzünden,

meslektaşlarının oraya gelmek istemediğini açıkladı. Gardan çıkmak da, girmek kadar maharet gerektiriyordu, gerçeküstü bir macera gibiydi. Kentin trafik akış planını yapan kişinin, Paris'te yaşamadığı ya da Orwell'ın romanlarından fîrar etmiş biri olduğu konusunda hemfikirdiler. Şoför, şehir merkezine arabayla girişin paralı yapılmasından beri, Londra'da trafiğin rahatladığından bahsediyordu, Mathias'ın gözü ise arabanın ön panelindeki saatten başka bir şey görmüyordu. Magenta Bulvarı'ndaki tıkanıklığa bakılırsa, Montparnasse'taki gökdelenin önündeki alana ulaşmaları bile uzun sürecekti.

*

Hemşire tekerlekli sandalyeyi yerdeki çizginin önünde durdurdu.

"Tamam mı, artık kalkabilir miyim?"

Hastane personelinin onu özlemeyeceği kesin, diye geçirdi içinden John. Oysa yanılıyordu, genç kadın Yvonne'u yanaklarından öptü. Böylesine gülmeyeli yıllar oldu, dedi. Yvonne'un servis şefi Gisbert'i terslediği anı hiç unutmuyacaktı, meslektaşları da öyle. Yvonne, uzmanlığını budalalık mı yoksa tıp alanında mı yaptığını sorduğunda şefin suratının aldığı hal, emekliliğinde bile, aklına geldikçe gülmeye devam edecekti.

"Sana ne dediler?" diye sordu John alçak sesle.

"Birkaç sene daha, bana katlanmak zorunda kalacağımı."

Yvonne, hastane görevlisinin, gişenin cam bölmesinin altından uzattığı faturaları incelemek için gözlüğü taktı.

"Lütfen söyleyin, bu para, benimle ilgilenen doktor bozuntusuna gitmeyecek değil mi?"

Kasadaki görevli bu konuda onu rahatlattıktan sonra, uzattığı çeki almayı reddetti. Yapılan incelemeler için ikinci bir kez ödeme yapılmasını kabul edemeyecek kadar dürüstü. Arkasında duran bey, ödemeyi daha önce yapmıştı.

“Bunu neden yaptın?” diye sordu Yvonne binadan çıkarken.

“Sigortan yok ve bütün bu incelemeler seni madden yıkıyor. Ben de olabildiğince yardım etmeye çalışıyorum, seninle ilgilenmem için bana hiç fırsat vermiyorsun, bunun için ben de, ilk kez, arkandan bir iş çevirdim.”

Yvonne, John’un alnına şefkat dolu bir öpücük kondurmak için parmaklarının ucuna kalktı.

“O halde, biraz daha devam et, beni yemeğe götür, kurt gibi acıktım.”

*

Enya’nın ilk müşterileri, restoranın önündeki masaya yerleşiyordu. Çift, mönüdeki günün yemeğine baktı ve geçen hafta yedikleri yemeğin hâlâ listede olup olmadığını sordu. Salata yatağı üzerinde servis edilen, buharda pişmiş nefis bir somon balığı yemişlerdi.

*

Oradan iki yüz kilometre uzakta, Austin Healey, büyük bir marangozhanenin tuğlayla örülmüş giriş kapısının altından geçiyordu. Antoine arabayı avluya park etti ve resepsiyona yürüyerek gitti. Patron onu sevinçle karşılayıp ofisine götürdü.

*

Görünen o ki, bugün, tanrılar onun yanında değildi. Trafik işkencesini atlattıktan sonra, Mathias, Montparnasse Garı’nın devasa meydanında kaybolmuştu. Gökdelende çalışan iyi niyetli güvenlik görevlilerinden biri ona yolu tarif etti. Televizyon stüdyoları tam ters yönde bulunuyorlardı. Arrivée Sokağı’ndan ve Vaugirard Bulvarı’ndan tekerrar geçti, Pasteur Bulvarı’ndan sola döndü, soluna düşen, etrafı koruma duvarıyla çevrili ikinci kısmın yoluna girdi.

Koşarsa, on dakikada orada olurdu. Mathias, sokak satıcısından bir kucak dolusu gül almak için kısa bir mola verdi ve nihayet stüdyonun girişine vardı. Güvenlik görevlisi kimliğini göstermesini istedi ve önündeki defterden rejî bölümünün numarasına bakındı. İletişimi sağlayınca, teknisyene Audrey'yi girişte birinin beklediğini söyledi.

Audrey'nin üzerinde kot pantolon ve göğüslerinin kavisini ortaya çıkaran askılı bir bluz vardı. Mathias'ı görünmez görmez yanakları kızardı.

"Burada ne işin var?" diye sordu.

"Dolaşıyordum."

"Ne hoş bir sürpriz, ama yalvarırım şu çiçekleri sakla. Burada olmaz, herkes bize bakıyor," diye fısıldadı.

"Camın arkasındaki iki-üç kişiden başkasını görmüyorum ben."

"O üç kişinin biri yayın yönetmeni, biri haber müdürü, öbürü de bu camianın en dedikoducu gazetecisidir; yalvarırım dikkatli ol. Yoksa on beş gün dillerinden kurtulamam."

"Biraz boş vaktin var mı?" diye sordu Mathias buketi arkasına saklarken.

"Yarım saatliğine ortadan kaybolacağımı haber vereyim, beni kafede bekle, hemen geliyorum."

Mathias, onun kapıdan geçişini seyretti. Camedânın arkasından, canlı yayınlanan öğle haberlerinin çekimlerinin yapıldığı televizyon platosu görülüyordu. Biraz yaklaştı, spikerin yüzü hiç de yabancı gelmemişti. Audrey gözlerini kocaman açarak arkasına döndü ve parmağıyla çıkışı gösterdi. Mathias kaderine boyun eğip çıktı.

Audrey, bir banka oturmuş bekleyen Mathias'ın yanına gitti; arkasında, Paris Belediyesi'ne ait kortlarda üç tenis maçı oynanıyordu. Audrey gülleri alıp yanına oturdu.

"Çok güzeller," dedi Mathias'ı öperken.

"Aman, dikkatli ol, arkamızda DGSE'den¹ üç arkadaşlarıyla amatör bir tenis maçı yapan üç SDEC² ajanı var."

¹ Fransız gizli servisi. (Ç.N.)

² Tarım, çevre ve nükleer bilim konularıyla ilgilenen devlet kurumu. (Ç.N.)

“Biraz önce olanlar için özür dilerim, ama oranın nasıl bir yer olduğunu bilemezsin.”

“Televizyon platosu değil mi?”

“Özel hayatımla iş hayatımı birbirine karıştırmak istemiyorum.”

“Anlıyorum,” diye homurdandı Mathias, Audrey'nin dizlerinin üzerine koyduğu çiçeklere bakarak.

“Ne o, surat mı asıyorsun?”

“Hayır, bu sabah, gün doğarken trene atlayıp buraya geldim ama seni görmekten ne büyük mutluluk duyduğumun farkında mısın bilmiyorum.”

“Ben de çok mutluyum,” dedi Audrey yeniden Mathias'a sarılırken.

“Saklanması gereken aşk hikâyelerinden hiç hoşlanmam. Senin için bir şeyler hissediyorsam, bunu herkesle paylaşabilmeliyim, yakınımnda olan insanların mutluluğumu paylaşmalarını isterim.”

“Şimdi de, öyle mi oluyor?” diye sordu Audrey gülümseyerek.

“Daha değil... ama olacak. Ayrıca, bunun neresi komik anlayamadım. Neden gülüyorsun?”

“Çünkü aşk hikâyesi dedin, bu da benim çok hoşuma gitti.”

“Bundan, beni görmekten biraz olsun mutlu olduğun sonucunu çıkarabilir miyim?”

“Salak! Hadi, çok fazla zamanım yok.”

Mathias, Audrey'nin elinden tutup onu bir kafeye doğru sürükledi.

“Çiçekler bankta kaldı!” dedi Audrey yavaşlayarak.

“Bırak kalsınlar, zaten çok çirkinler, gökdelenin oradaki meydandan aldım. Sana gerçek bir buket vermek istedim, ama çıktığımda Sophie dükkânı daha açmamıştı.”

Audrey hiçbir yorum yapmayınca Mathias ekledi:

“Bir arkadaş, Bute Sokağı'nda çiçekçi dükkânı var, gördün mü sen de biraz kıskançsın işte!”

*

Dükkâna bir müşteri girmişti, Sophie önlüğünü düzeltti.

“Günaydın, oda için gelmişim,” dedi adam Sophie’nin elini sıkarken.

“Ne odası?” diye sordu şaşkınlık içindeki Sophie.

Adam bir gezgine benziyordu, ama kaybolmuş gibi bir havası yoktu. Avustralya’dan bu sabah geldiğini, yarın, Meksika’nın doğu kıyısına hareket etmeden önce Londra’da konaklayacağını anlattı. Rezervasyonu internet üzerinden yaptırmıştı, ön ödemeyi yapmıştı bile, rezervasyon kâğıdında yazan adres burasıydı, isterse Sophie de kontrol edebilirdi.

“Yaban güllerim, ayçiçeklerim, şakayıklarım var, çiçek mevsimi başladı, hepsi de birbirinden güzeller, ama kiralık odam yok henüz,” diye yanıtladı iyi niyetle gülerken. “Sanırım, dolandırmışsınız.”

Neye uğradığını şaşırان adam, valizini, görüntüsünden, bir sörf tahtasını sardığı anlaşılan kılıfın yanına koydu.

“Bu akşamı geçirebileceğim güzel bir yer biliyor musunuz?” diye sordu adam Avustralyalı olduğunu ele veren bir aksanla.

“Buranın çok yakınında güzel bir otel var. Sokağı yürümeye devam edin, Old Brompton Yolu’nun diğer tarafında, 16 numara.”

Adam hararetle teşekkür edip eşyalarını aldı.

“Şakayıklarınız gerçekten de çok güzel,” dedi kapıdan çıkarken.

*

Marangozhanenin sahibi planlara göz atıyordu. McKenzie’nin projesinin belirlenen sürede gerçekleştirilmesi zaten çok güç olacaktı. Antoine’ın çizimleri atölyenin işini oldukça kolaylaştıracaktı, tahtalar henüz kesilmediği için bir önceki siparişi iptal etmek hiç sorun olmayacaktı. Anlaşarak, tokalaştılar. Antoine, İskoçya gezisine gönül

rahatlığıyla çıkabilirdi. Dönüşünü izleyen hafta sonu, kamyon, Yvonne'un restoranına doğru yola koyulacaktı. Kamyondaki işçiler hemen işe koyulacak ve pazar akşamı her şey bitmiş olacaktı. Başka işlerden konuşmanın vakti gelmişti, oradan on kilometre uzaktaki bir handa, onları bekleyen mükellef bir sofraya vardı.

*

Mathias saatine baktı. İki olmuştu bile!

"Keşke bu kafede biraz daha oturabilseydik," dedi neşe içinde.

"Benim daha iyi bir fikrim var," diye yanıtladı Audrey onu elinden tutmuş sürüklerken.

Javel Limanı'na yakın bir gökdelende, küçük bir stüdyo dairede oturuyordu. Metroya binerlerse on beş dakika içinde orada olurlardı. Audrey gecikeceğini bildirmek için kanalı ararken, Mathias da dönüş treninin saati ni değiştirmek için telefon ediyordu, açık havada ilerleyen metro, rayların üzerinde süzülüyordu. Metro, Bir-Hakeim istasyonunda durdu. Yüksek merdivenlerden koşarak indiler ve Grenelle İstasyonunda adımlarını hızlandırdılar. Gökdeleni çevreleyen alana geldiklerinde nefesi tıkanan Mathias eğilip ellerini dizlerine koydu. Binaya bakmak için tekrar doğruldu.

"Kaçınıcı kat?" diye sordu soluk soluğa.

Asansör yirmi yedinci kata çıkıyordu. Asansör kabini camdandı ama Mathias'ın bütün dikkati Audrey'deydi. Stüdyo daireye girerken, Audrey Seine Nehri'ne bakan camkâna kadar ilerledi. Mathias'ın başı dönmesin diye perdeyi çekti, bluzunu çıkarınca Mathias'ın başı yine de döndü; Audrey pantoionunu sıyırdı.

*

Restoranın önündeki masalar hiç boş kalmıyordu. Enya masaların arasında mekik dokuyordu. Avustralyalı

bir sörfçünün hesabını alıp sörf tahtasını içeri koymayı memnuniyetle kabul etti. Adamın tek yapması gereken, tahtayı ofis duvarına yaslamaktı. O akşam restoran açıldı, saat on ikiye kadar istediği zaman gelip alabilirdi. Enya, ona yolu gösterdikten sonra, hemen işinin başına döndü.

*

John, Yvonne'un elini öptü.

"Ne kadar zaman var?" dedi Yvonne'un yanağını okşarken.

"Söyledim ya, yüz yıl yaşayacağım."

"Peki ya doktorlar, onlar ne diyor?"

"Her zamanki zırvalar."

"Kendine iyi bakmanı söylemiş olabilirler mi, acaba?"

"Evet, onun gibi bir şeyler işte, biliyorsun, aksanlarını anlamak çok zor..."

"Emekli ol ve Kent'te benimle yaşa."

"Seni dinlersem, yaşam süremi gerçekten kısaltmış olurum. Senin de çok iyi bildiğin gibi, restoranımı bırakmam."

"Bugün bıraktın ama..."

"Ben öldükten sonra restoranım kapanırsa, ikinci kez öldüm demektir, John. Kaldı ki, sen beni olduğum gibi sevdin, ben de seni bunun için sevdim."

"Sadece bunun için mi?" diye sordu John muzip bir edayla.

"Hayır, koca kulaklarını da sevdim. Parka gidelim, final kaçıracağız."

Ama kriket maçı, bugün John'un umurunda değildi. Sepetten bir parça ekmek aldı, hesabı ödedi ve Yvonne'un koluna girdi. Onu göle doğru sürükledi, onlar yaklaştıkça bağışmaları artan kazları besleyeceklerdi birlikte.

*

Antoine ev sahibine teşekkür etti. Marangozhaneye birlikte döndüler. Antoine, çizim planını, atölye şefi için detaylandıracaktı. En fazla iki saat sonra, tekrar yola koyulabilirdi. Zaten acele etmesi için de sebep yoktu, ne de olsa çocukların başında Mathias vardı.

*

Audrey bir sigara yakıp Mathias'ın yanına uzandı, yüzünü ona çevirdi.

"Teninin tadını seviyorum," dedi Mathias'ın göğsünü okşarken.

"Londra'ya ne zaman geleceksin?" diye sordu Mathias sigaradan bir nefes çekerken.

"Sen sigara içiyor musun?"

"Bıraktım," dedi öksürerek.

"Treni kaçıracaksın."

"Stüdyoya dönmen gerektiği anlamına mı geliyor, bu?"

"Seni görmeye Londra'ya gelmemi istiyorsan, bu röportajın montajını bitirmem gerekiyor ve bitmesine daha çok var."

"Görüntüler o kadar kötü müydü?"

"Kötünün de kötüsü, arşivden görüntü araklamak zorunda kaldım; dizlerime neden bu kadar takıldığını sorup durdum kendime, onlardan başka bir şey çekmemişsin."

"Bütün suç vizörde, benim suçum yok," diye yanıtladı Mathias giyinirken.

Audrey, ona kendisini beklememesini söyledi, üstünü değiştirecekti ve akşam tıkınmak için bir şeyler hazırlayacaktı. Kaybettiği zamanı telafî etmek için bütün gece çalışacaktı.

"Senin için gerçekten zaman kaybı mıydı?" diye sordu Mathias.

"Hayır, sen sahiden de salaksın," diye yanıtladı Audrey ona sarılırken.

Mathias kapının eşiğine gelmişti bile, Audrey ona uzun uzun baktı.

“Neden bana böyle bakıyorsun?” diye sordu Mathias asansörün düğmesine basarken.

“Hayatında başka biri mi var?”

“Evet, kızım...”

“Git!”

Dairenin kapısı Audrey'nin gönderdiği öpücüğün üzerine kapandı.

*

“Trenin kaçta?” diye sordu Yvonne.

“Sana gitmemizi istemediğine ve Kent gözüne çok uzak görüldüğüne göre, bir otelde kalmaya ne dersin?”

“Sen ve ben, bir otelde? John, kaç yaşında olduğumuz farkında mısınız?”

“Benim gözümde, senin yaştan yok, senin yanındayken benim de yok. Seni her zaman, bir gün, kitapçıma giren o genç yüzünle göreceğim.”

“Bir tek sen öyle göreceksin! İlk gecemizi anımsıyor musun?”

“İki gözün iki çeşme ağladığını hatırlıyorum.”

“Ağlamıştım, çünkü bana elini sürmemiştin.”

“Sürmemiştim, çünkü korkmuştun.”

“Ben de anladığın için ağlamıştım, şapşal.”

“Bir süit ayırttım.”

“Akşam yemeğini otelde yiyelim, sonrasına bakarız.”

“Seni sarhoş edebilir miyim?”

“Bunu, tanıştığımızdan beri yapıyorsun zaten,” dedi Yvonne, John'un avucundaki elini sıkarak.

*

On dokuz otuz. Austin Healey dönüş yolunda ilerliyor. Sussex muhteşem bir bölge. Antoine gülümsüyor, uzaklarda bir Eurostar köy yolunun ortasında duruverdi. Vagonlardaki yolcular gidecekleri yere ulaşamadılar, oysa Antoine yaklaşık iki saat sonra Londra'da olacak.

*

On dokuz otuz iki. Görevli yarım saatlik bir gecikme olacağını anons etti. Mathias geçikmeyi haber vermek için Danièle'i aramak istedi. Antoine'ın ondan önce varması için hiçbir sebep yoktu, yine de iyi bir bahane bulsa iyi olurdu. Köy yolu muhteşemdi ama Mathias'ın telefonu, demiryolunda maalesef çekmiyordu.

"İneklerden nefret ediyorum," dedi pencereden bakarken.

*

Gün bitmek üzereydi, Sophie dökülen taçyapraklarını bu iş için ayırdığı çekmeye yerleştirdi. Hazırladığı buketlere, her zaman birkaç tutam yaprak serpiştirdi. Dükkânın kepengini indirdi, önlüğünü çıkardı ve arka taraftan çıktı. Hava serindi, ama öyle güzel bir ışık vardı ki, eve girmek istemiyordu. Enya, onu, az sayıdaki boş masalardan birine oturmaya davet etti. Restoranın içinde, kaybolmuş bir gezgini andıran bir adam tek başına yemek yiyordu. Sophie onun gülümsemesine karşılık verdi, bir an duraksadıktan sonra, Enya'ya bu genç adamın yanına oturacağını işaret etti. Hep Avustralya'ya gitmeyi düşünmüştü, orası hakkında kafasında binlerce soru vardı.

*

Yirmi. Tren nihayet Waterloo Garı'na giriyordu. Mathias aceleyle istasyona indi ve yürüyen zeminde önüne çıkan herkesi iterek koşturdu. Taksi durağına birinci olarak geldiğinde, taksi şoförüne, onu yarım saat içinde Güney Kensington'a götürürse yüklü bir bahşiş vereceğine söz verdi.

*

Arabanın saati sekizi on geçeyi gösteriyordu, Antoine kısa bir tereddütten sonra Bute Sokağı'na saptı. Sophie

bu hafta sonu tatilde olduğuna göre, çiçekçinin kepengi elbette kapalıydı. Kolunu yan taraftaki boş yolcu koltuğunun sırtına atıp geri geri çıktı ve Clareville Korusu'nun yolunu tuttu. Tam evin önünde, boş bir park yeri vardı. Arabayı oraya park ettikten sonra, atölye şefinin onun için yonttuğu iki heykelciği aldı: Emily için tahta bir kuş, Louis için de bir uçak vardı. Çocuklara küçük birer hediyeye getirmedeği için, Mathias ona sitem edemeyecekti.

Salona girdiğinde, Louis kucağına atladı. Emily ise başını güçbela kaldırdı, Danièle Teyze'yle yaptıkları resmi bitirmek üzereydiler.

*

Sophie başlangıçları Sydney'de yemişti, dil balığını Perth'te kesmiş, krem karamelini de Brisbane'i gezerken atıştırıyordu. Kararını vermişti, günün birinde Avustralya'ya gidecekti. Ne yazık ki, Bob Walley ona kısa vadede rehberlik edemezdi. Çıktığı dünya turu, yarın Meksika'ya gitmesini gerektiriyordu. Deniz kenarındaki bir tatil merkezi, sörf hocalığı yapması için, ona altı aylık iş teklif etmişti. Sonrası mı? Bilmiyordu, adımlarına hayat yön veriyordu. Arjantin'e gitmeyi hayal ediyordu, sonra, imkânları elverirse Brezilya'ya, Panama'ya geçecekti. Gelecek yıl yapacağı uzun gezinin ilk durağı ise Amerika Birleşik Devletleri'nin batısı olacaktı. Gelecek bahar, büyük dalga avlamak üzere arkadaşlarıyla randevulaşmıştı.

"Batı kıyısında tam olarak nereye gideceksiniz?" diye sordu Sophie.

"San Diego ile Los Angeles arasında bir yere."

"Nereye gideceğinizi tam olarak biliyorsunuz, deseneze," dedi Sophie iyi niyetle gülerken. "Arkadaşlarınızla nerede bulaşacağınızı nasıl öğreniyorsunuz?"

"Kulaktan kulağa yayılıyor, ve her seferinde doğru yerde buluşuyoruz. Sörfçüler küçük bir aile gibidir."

"Ya sonra?"

"San Francisco, bir yelkenliyle Golden Gate Köprüsü'nün altından geçeceğim ve beni almayı kabul edecek

bir kargo gemisi arayacağım ve Hawaii Adaları'na doğru yola koyulacağım.”

Bob Walley, Pasifik'te, en az iki yıl geçirmeyi tasarlıyordu, keşfedilecek o kadar çok mercan adası var ki. Hesabı istediği sırada, Enya genç sörfçüye, sörf tahtasını unutmamasını söyledi. Ofisin girişinde, duvara yaslanmış, onu bekliyordu.

“Otelde, tahtayı koyacak bir yer bulamadılar mı?” diye sordu Sophie.

“Benim kastettiğim, fiyatları makul olan bir oteldi...” dedi Bob, sıkılarak.

Gezisine devam edebilmesi için, bütçesini olabildiğince kısımalıydı. Güney Amerika'da, neredeyse bir ay geçinmesine yetecek parayı, bir gecelik yatak parası olarak veremezdi. Ama Sophie'nin endişelenmesine gerek yoktu. Hava güzeldi, Londra'nın parkları muhteşemdi ve yıldızların altında uyumaya bayılırdı. Buna alışkındı.

Sophie, iki kahve sipariş etti. Meksika'ya giden ve gelecek yüzyıla kadar seyahat edecek olan Avustralyalı bir gezgin... Nasıl olur da geceyi dışarıda geçireceği için endişelenmezdi?... Birden, bu sabah, onu yanlış yönlendirdiği için kendini çok suçlu hissetti; bu yakışıklı sörfçü, makul fiyata kalacak bir yer bulamadıysa, bu biraz da onun suçuymuştu... Çenesindeki şu çukur da pek sevimliydi... Sadece suçluluk duygusundan kurtulmak için, sadece bunun için... Gülümsediği zaman çukur nasıl da derinleşiyor... Ne kadar güzel elleri var... Keşke bir kere daha gülümse-se... yalnızca bir kere daha. Cesaretimi toplamam lazım... Söylemek o kadar da zor olmasa gerek...

“Bölgeyi tanımıyorsunuz, bu da çok normal, ama Londra'da her an yağmur indirebilir... özellikle de geceleri... üstelik, sağanak yağmur bastırır...”

Sophie hesabı gizlice alıp elinde buruşturdu ve masanın altına attı. Enya'ya, ertesi gün ödeyeceğini işaret etti.

*

Kısa bir süre sonra, Bob Walley dairesinin girişinde

Sophie'ye yol veriyordu, John da Carlton'da tuttuğu süitin kapısının eşiğinde Yvonne'a yol veriyordu, Mathias evin kilidine anahtarı soktuğunda, kapıyı açan Antoine oldu. Danièle'i taksiye kadar geçirip dönmüştü...

*

Görüntüler son hızla geri sarıyordu. Audrey, bandın sarmasını durdurmak için montaj masasındaki düğmelerden birine bastı. Ekranda gördüğü, dört bacalı eski elektrik santralını hemen tanıdı. Avluda, elinde mikrofon gülümsüyordu; yüzü tamamen fluydu ama çok iyi anımsıyordu, gülümsüyordu. Kafeteryadan sıcak bir kahve alma zamanının geldiğine karar vererek masadan kalktı. Gece, uzun olacaktı.

*

Mathias evyenin başına dikilmiş, bulaşıkları kurulu-yordu. Hemen yanı başındaki Antoine ise, belinde önlük, elinde kauçuk eldivenler, süngerle var gücüyle kepçeyi ovuyordu.

"Telli kısmı tahtayı çizmiyor mu?" diye sordu Mathias.

Antoine duymazdan geldi. Akşam boyunca, ağzını bıçak açmamıştı. Yemekten sonra, evde patlayacak fırtınayı hisseden Emily ve Louis, o gün yaptıkları dersi tekrarlamak için bir köşeye çekilmeyi tercih etmişlerdi; Danièle gitmeden önce başka ödevler de vermişti.

"Sen kontrol manyağısın!" dedi Mathias elindeki tabağı damlalığa koyarken.

Antoine çöp kutusunun pedalına bastı ve önce kepçeyi, sonra da süngeri çöpe attı. Dolaptan yeni bir sünger almak için eğildi.

"Tamam, kutsal kuralım bozdum, kabul!" diye devam etti Mathias kollarını havaya kaldırarak. "Günün sonunda, iki saatlik bir işim vardı, iki küçük saat için Yvonne'un

bir arkadaşından çocuklara bakması için yardım istedim, dram bunun neresinde?.. Üstelik, çocuklar ona bayıldılar.”

“Bir çocuk bakıcısı!” dedi Antoine dışlerinin arasından.

“Kullanılıp atılan plastik bardaklardan birini yıkıyorsun!” diye bağırdı Mathias.

Antoine üzerindeki önlüğü çıkarttı ve tortop edip yere fırlattı.

“Demıştik ki...”

“Eğleneceğiz demıştik, Paris Fuarı’nda Bay Temiz’in standıyla rekabet edeceğimizi değil.”

“Hiçbir şeye saygın yok!” diye karşılık verdi Antoine. “Üç kural belirlemiştik, yalnızca üç küçük kural...”

“Dört,” dedi Mathias cevabı hemen yapıştırmıştı, “evde bir tek sigara bile içmedim, lütfen bunu unutma! Of, beni yordun, ben de yatmaya gidiyorum. Tatil muhteşem geçecek, anlaşıldı!”

“Bunun tatille ilgisi yok.”

Mathias merdiveni tırmanıp son basamakta durdu.

“Beni iyi dinle Antoine, yarından itibaren kuralı değiştiriyorum. Normal bir çift gibi davranacağız; ihtiyacımız olursa bir çocuk bakıcısı çağıracağız,” diye lafı bağladı odasına girerken.

Tezgâhın gerisinde bir başına kalan Antoine, eldivenlerini çıkardı ve yerde bağdaş kurmuş oturan çocuklara baktı. Emily’nin elinde bir makas, Louis’de ise tutkal vardı. Kestikleri fotoğrafları özenle yapıştırıyorlar, sonra da defterlerini karşılaşıyorlardı.

“Ne yaptığınızı öğrenebilir miyim?” diye sordu Antoine.

“Aile yaşamı üzerine bir sunum hazırlıyoruz!” diye yanıtladı Emily ve Louis yaptıklarını saklarken.

Antoine bir an duraksadı.

“Yatma zamanı geldi, İskoçya’ya gitmek için, yarın sabah gün doğarken kalkacağız. Hadi bakalım, herkes yatağa.”

Emily ve Louis söyleneni ikinci kez tekrar ettirmediler, eşyalarını topladılar. Antoine, oğlunun üzerini örttükten sonra ışığı kapadı ve karanlıkta birkaç saniye öylece durdu.

“Aile yaşamı üzerine hazırladığınız şu sunumu... öğretmeninize vermeden önce bana okutursunuz herhalde.”

Banyoya girdiğinde, pijamalarını çoktan giymiş, dişlerini fırçalayan Mathias’la burun buruna geldi.

“Ayrıca, bakıcının parasını da benim ödediğimi hatırlatırım,” diye ekledi Antoine bardağı rafa koyarken.

Mathias, Antoine’ı selamlayıp banyodan çıktı. Beş saniye sonra, Antoine kapıyı bağırarak açtı:

“Gelecek sefere, alacağın Fransızca derslerinin parasını öde sen, sabah yazdığın pusula imla hatalarıyla doluydu!”

Mathias odasına girmişti bile.

*

Son müşteriler de ayrılmışlardı. Enya kapıyı kapattı ve restoranın önündeki neon ışığını söndürdü. İçeriye temizledi, sandalyelerin masaların hizasında olup olmadıklarını kontrol ettikten sonra ofise döndü. Her şeyin düzeninde olduğundan emin olmak için etrafına son bir kez daha baktıktan sonra, Yvonne’un ondan istediği gibi, kasayı boşaltmak üzere tezgâhın arkasına geçti. Hesabı çıkardı, bahşişleri ayırdı ve kâğıt paraları bir zarfa koydu. Geldiğinde Yvonne’a vermek üzere zarfı şiltesinin altına saklayacaktı. Kasanın çekmecesini kapatmak istedi ama çekmece takıldı; elini soktu ve çekmecenin arkasına bir şeyin sıkışmış olduğunu hissetti. Eline gelen çok eski, deri bir cüzdandı. Merakına yenilen Enya, cüzdanı açtı. Sararmış bir kâğıt buldu. Kâğıdı açtı.

Kızım, canım, tatlı kızım,

Bu sana yazdığım son mektup. Bir saat sonra beni kurşuna dizecekler. Konuşmamış olmaktan gurur duyarak, başım dik gideceğim. Başımıza gelen bu büyük felaket seni korkutmasın, yalnızca bir kere öleceğim, oysa bana ateş eden namussuzlar, tarih onları andıkça defalarca ölecekler. Sana miras olarak, gurur duyacağın bir soyadı bırakıyorum.

İngiltere'ye gitmek istiyordum, bir Fransız hapisanesinin avlusunda öleceğim ama senin ve Fransa'nın özgürlüğü için hayatımı vermeye değer. İnsanlığın daha iyi olması için savaştım, artık benim gerçekleştiremeyeceğim hayalleri, senin gerçekleştireceğine güvenim sonsuz.

Hangi işe el atarsan at, asla vazgeçme, insanların özgürlüğünün bedeli budur:

Küçük Yvonne'um, seni Ternes'deki dönme dolaba götürdüğüm günü düşündüm bugün. Çiçekli elbisenin içinde öyle güzeldin ki. Parmağınla Paris'teki evlerin çatılarını gösteriyordun. Tuttuğun dileği hatırlıyorum. Ayrıca, beni tutuklamalarından önce, bir emanet yerindeki kasaya, bıraktırdığım bir miktar parayı senin için sakladım; parayı kullanırsın. Rüyaların bedeli olmadığını biliyorum artık, belki bu, sana, ben yokken, kendi rüyayı gerçekleştirmen- de biraz yardımcı olur: Anahtarı bu cüzdana koyuyorum, gerektiğinde annen sana yol gösterecektir.

Yaklaşan adımları duyuyorum, korkmuyorum, yalnız senin için korkuyorum.

Bak, hücremin kilidinde dönen anahtarın sesini duyuyorum ve yalnızca seni düşünerek gülümsüyorum kızım. Avlunun aşağısında, direğe bağlandığımda, senin adını söyleyeceğim.

Seni asla terk etmeyeceğim, ölsem de. Sonsuzluğumda, yaşamış olma sebebim sen olacaksın.

Kendini var et, sen benim zaferim ve gururumsun.

Seni seven baban

Enya altüst olmuştu, mektubu katlayıp yerine koydu. Kasanın çekmecesini yerine itti ve içerinin ışıklarını söndürdü. Merdiveni çıkarken, arkasındaki tahta basamakların, kızını, asla gerçekten terk etmemiş bir babanın adımlarıyla gıcırdadığını duyduğunu sandı.

XIV

Her biri, bir diğ erinin babasını uyandırmakla görevliydi. Louis Mathias'ın yatağına zıpladı, Emily ise Antoine'ın üzerindeki yorganı aniden çekiverdi. Bir saat sonra, bağı rışmalar ve itiş kakışın eşliğinde -Mathias biletleri bulamıyordu, Antoine da gazı kapadığından emin değildi-taksi nihayet Gatwick Havaalanı yoluna koyulmuştu. Uçağ a binmeyi başarabilmeleri için -sonuncu yolcular olarak-terminali koşarak geçmeleri gerekti. British Midland Hava yolları'na ait Boeing 737, İskoçya'ya öğ le vakti indi. Londra'ya gelirken, İngilizce konuşmanın kendisi için bir cehennem azabı olacağını düşünen Mathias, Edinbourg Havaalanı'nda araba kiralama servisindeki görevliyle konuşunca, o zamana dek cehennemde değ il, Araf'ta yaşamış olduğunu fark etti.

"Bu herifin söylediklerinin tek kelimesini anlamadım. Araba arabadır, değ il mi? Adamın ağzında bir şeker olduğ una yemin ederim!" diye gü rledi Mathias.

"Bana bırak, ben ilgilenirim," diye yanıtladı Antoine onu bir kenara iterken.

Yarın saat sonra, elma yeş ili Kangoo, M9 otoyolunda, kuzeye doğ ru ilerliyordu. Lilitgow'u geçtiklerinde, Mathias uç ünün arasından, bu isn-i ilk telafuz edebilene, altı top dondurma ısmarlayacağına söz verdi. Yollarını kaybedip Falkirk'ün etrafında dört döndükten sonra, büyüleyici gü zellikteki Airth'e akşam olurken vardılar, şato Forth Ir-

maçı'na bakıyordu. Bu akşam orada uyuyacaklardı.

Onları karşılayan görevli sevimli olduğu kadar korkunç bir adamdı. Yüzü yara izleriyle kaplıydı ve sol gözünün üzerinde bir bant vardı. Gür sesi, yaşlı korsan görünümüne hiç mi hiç uymuyordu. Çocukların ısrarla istemeleri üzerine, saat geç olmasına rağmen, odaları gezdirmeyi memnuniyetle kabul etti. Büyük salondaki iki gizli geçidin kapılarını açtığında, Emily ve Louis sevinçten tepinmeye başladılar. Geçitlerden biri kütüphaneye, öbürü mutfağa açılıyordu. Onları kulenin en üst katına götürürken, büyük bir ciddiyetle 3, 9 ve 23 numaralı sütlerin düğerlerine göre daha serin olduğunu, bunun da normal sayıldığını çünkü odaların perili olduğunu anlattı. Rezervasyonda belirtildiği gibi, 9 ve 23 numaralı odaları onlara ayırmıştı, her birinde iki yatak vardı.

Antoine Mathias'ın kulağına eğildi.

“Dokun ona!”

“Ne saçmalıyorsun?”

“Ona dokunmanı söylüyorum, gerçek olduğundan emin olmak istiyorum.”

“İçki mi içtin?”

“Görüntüsüne baksana... Hayalet olmadığını nereden biliyorsun? Buraya gelmeyi isteyen sendin, bildiğin gibi yap, istersen hafifçe dokun ama elinin adamın vücudunu delip geçmediğini kendi gözlerimle görmek istiyorum.”

“Saçmalıyorsun Antoine.”

“Söylediğimi yapmazsan, bir adım bile atmam, haberin olsun.”

“Nasil istersen...”

Koridordaki karanlıktan yararlanan Mathias, adamın kalçasına bir çimdik atıverdi, adam olduğu yerde sıçradı.

“İşte, istediğın oldu mu?” diye fısıldadı Mathias.

Şaşkına dönen adam, iki suç ortağına, gören tek gözyle uzun uzun bakmak için arkasına döndü.

“Küçükleri bir odaya, sizi de diğer odaya yerleştirmemi ister misiniz?”

Soruda ironik bir yan olduğunu sezen Mathias, sesini ciddileştirmeye çalışarak, babaların çocuklarıyla uyuyacaklarını söyledi hemen.

Büyük salona geri döndüklerinde, Antoine Mathias'a yaklaştı.

“Seninle bir dakika baş başa konuşabilir miyiz?” diye fısıldadı onu çekiştirirken.

“Yine ne var?”

“Şu hayalet hikâyeleri, gülmek için uydurulmuş, değil mi? Bu yer gerçekten perili değil, değil mi?”

“Karla kaplı bir pistin üzerinde, bir teleferikte olsak, dağda gerçekten kar var mı diye sorar mıydın bana?”

Antoine öksürdü ve resepsiyonistle konuşmak için arkasını döndü.

“Karar verdik, hepimiz aynı odada kalıyoruz, çocuklar için ve yetişkinler için birer büyük yatak koyarsınız, biraz sıkışırız ne yapalım. Hem söylediniz gibi, hava soğuk olacağına göre, nezle olmaktan da kurtulmuş oluruz!”

Emily ve Louis mutluluktan uçuyorlardı, tatil bayağı iyi başlamıştı. Yemek odasında, şöminede çıtırdayan odun ateşinin önünde yedikleri akşam yemeğinden sonra, hepsi yatmaya karar verdi. Kuleye çıkan merdivenlere, ilk Mathias ayak bastı. Kaldıkları süit muhteşemdi. Oymalı tahtadan yapılmış, kırmızı kumaşlarla süslü, tepelikli iki kocaman yatak, ırmağa bakan pencerenin tam karşısındaydı. Emily ve Louis, ışık söner sönmez uykuya daldılar. Mathias bir cümlenin ortasında horlamaya başladı. Bir baykuşun ötmesiyle, Antoine'ın Mathias'a sarılması bir oldu, gece boyunca kıpırdamadı bile, taş kesilmiş gibi öylece yattı.

*

Ertesi sabah, yola çıkmadan önce, sunulan leziz kahvaltayı yediler. Araba, ikinci duraklarına doğru yola koyulmuştu. Öğleden sonrayı Stirling Şatosu'nu gezerek geçireceklerdi. Olağanüstü yapı, volkanik kayaların üzerine inşa edilmişti. Rehber onlara Lady Rose'un hikâyesini an-

lattı. Bu güzel ve etkileyici kadının lakabı, hayalet olarak görüldüğünde hep üzerinde olan ipekli elbisenin renginden geliyordu.

Kimileri, kadının 1553'te eski şapelde taç giyen İskoç Kraliçesi Mary olduğunu söylüyordu, kimileriye I. Edward'ın 1304'te şatoyu ele geçirmek için başlattığı kuşatma sırasında yapılan kanlı çarpışmalarda ölen kocasının gölgesini arayan, gözü yaşlı bir kadın olduğuna inanmak istiyordu.

Şatoyu, Mary Stuart'ı tutuşan çarşafların arasından çekip çıkararak kesin bir ölümün pençesinden kurtaran yardımcısı, Lady Grey'in hayaleti de ziyaret ediyordu. Ne yazık ki, Lady Grey'in hayaletinin her ortaya çıkışında şatoda bir dram yaşanıyordu.

"Tatilimizi Club Med'de geçirebilirdik!" diye homurdandı Antoine gezinin bu anında.

Emily onu susturdu, rehberin anlattıklarını duyamıyordu. O akşam, payandaların ardından gelen gizemli ayak seslerini dinlemek için kulak kesilmeleri gerekecekti. Bunlar, kayınbiraderi VIII. Henry'nin ordularıyla savaşırken kaybolan kocası IV. James'in dönmesini bekleyen Margaret Tudor'un ayak sesleriymiş. Kadın, her gece kocasının yolunu gözlermiş.

"Kadının kocasını kaybetmiş olmasını anlıyorum, işin içinde bu kadar rakam varken, sen de olsan bulamazdın adamı!" dedi Mathias.

Bu kez onu susturan Louis oldu.

*

Bir sonraki sabah, Emily ve Louis her zamankinden daha da sabırsızdılar. Bugün, Glamis Şatosu'nu ziyaret edeceklerdi, şato İskoçya'nın en güzel ve en çok hayaleti barındıran şatolarından biri olmasıyla ünlüydü. Bekçi onları ağırlamaktan çok memnun olmuştu, her zamanki rehber hastalanmıştı ama bekçi ondan daha bilgiliydi. Odalardan koridorlara, koridorlardan kulelere koşuşturup du-

rurken, kamburu çıkmış adam, onlara ana kraliçenin çokcukken bu mekânlarda yaşadığını anlattı. Güzel prenses Margaret'i dünyaya getirmek için buraya geri dönmüştü. Ama şatonun tarihi, ta karanlık çağlara kadar uzanıyordu, İskoçya krallarının en alçağı olan Macbeth'in de ikamet-gâhı olmuştu!

Bu taşlar, çok fazla hayaleti ağırlıyordu.

Bir moladan faydalanan Mathias –saat kulesinin merdivenleri, rehberin bacaklarını çok yormuştu– gruptan ayrıldı. Telefonunun hâlâ şebeke bulamamış olması, onu çok büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Audrey'ye, en son iki gün önce mesaj yollayabilmişti. Başka odaları gezerlerken, hendeklerde, soğuktan ölmüş genç bir uşağın ve gece olunca koridorlarda sürünen dilsiz bir kadının hayaletini de görebileceklerini öğrendiler. Ama şatonun en büyük gizemlerinden biri, kayıp odanın sırrıydı. Şatonun dışından, pencere net olarak görülüyordu ama içeriden kimse odanın girişini bulamıyordu. Efsaneye göre, Kont Glamis arkadaşlarıyla iskambil oynuyormuş ve kuleden gelen çan sesi pazar gününün başladığını duyduğunda, oyunu kesmeye yanaşmamış. Bunun üzerine, aralarına siyah harmani giymiş bir yabancı katılmış. Uşaklardan biri yemek getirdiğinde, efendisinin bir ateşin ortasında şeytanla iskambil oynadığını görmüş. Oda duvarla çevrilmiş ve girişi sonsuza dek kaybolmuş. Rehber gezinin sonunda, o akşam, odalarında, iskambil kâğıtlarının çıkardığı sesleri duymak için bol bol vakitlerinin olacağını ekledi.

Parkın içindeki yollara geri dönerken, Antoine bir itirafta bulundu, bu hayalet hikâyelerine daha fazla dayanamayacaktı artık, gece *room service*'i çağırma gafletinde bulunursa, tepsisini donmuş bir genç garsonun getirdiğini düşünmek bile istemiyordu, dilsiz bir kapı komşusu ise hiç olacak iş değildi.

Öfkeden deliye dönen Louis, hayaletler konusunda hiçbir şey bilmediğini söyleyerek karşı çıktı, babası ne demek istediğini anlamayınca imdadına Emily yetişti.

“Hayaletlerle hortlaklar birbirinden çok farklıdır. Bi-

raz olsun konuyla ilgilenip bilgi edinmiş olsaydın, üç çeşit görüntü olduğunu bilirdin: ışık saçanlar, negatifler ve pozitifler; ayrıca, her ne kadar korkudan ödünü patlatsalar da zararsız olduklarını da bilirdin; oysa –her şeyi birbirine karıştırdığında söylediğin gibi– yaşayan ölü olanlar hortlaklardır, kötü olan da onlardır. Gördüğün gibi, farklı oldukları için hiçbir ortak yanları yok!”

“Neyse ne, ektoplazma ya da kataplazma, ben bu gece Holiday Inn’de kalıyorum! Ayrıca, ikinizin, ne zaman hayalet uzmanı kesildiğinizi öğrenebilir miyim?” diye yanıtladı Antoine çocuklara bakarak.

Mathias hemen müdahale etti:

“Çocuklarımızın kültürlü olmasından da şikâyet etmeyeceksin herhalde!”

Mathias yağmurluğunun cebindeki cep telefonunu sıktı. Modern bir otelde, arama yapma şansı daha fazla olurdu, arkadaşının imdanına ya şimdi koşardı ya da hiç. Çocuklara, bu gece herkesin kendi odasında uyuyacağını bildirdi. Her ne kadar, şatodaki yataklar devasa olsalar da, yatağını Antoine’la paylaştığından beri iyi uyuyamıyordu... Rehberler odaların buz gibi olduğunu söylemişlerdi, oysa, o dün gece sıcaktan pişmişti.

Birbirlerinden ayrılmayan Louis ve Emily’nin önünden yürüyerek, arabaya doğru uzaklaştıklarında, etraftaki hayaletler aralarında geçen şu tuhaf konuşmaya kulak misafiri olabilirlerdi...

“Evet, yemin ederim yapışıyorsun... Önce, durmaksızın kıpırdanıyor, sonra da yapışıyorsun!”

“Hayır, yapışmıyorum!... Ama sen, horluyorsun!”

“İşte buna şaşarım doğrusu, şimdiye dek, horladığımı söyleyen hiçbir kadın olmadı.”

“Tabii, ne demezsin. en son ne zaman geceyi bir kadınla geçirdin? Daha o zamanlar, Caroline Leblond bile horladığımı söylemişti.”

“Kes sesini!”

*

Akşam, Holiday Inn'e yerleşirlerken Emily şatodaki gününün nasıl geçtiğini anlatmak için annesini aradı. Valentine kızının sesini duymaktan çok mutlu olmuştu. Elbette onu özlüyordu, her gece, uyumadan önce onun fotoğrafını öpüyordu, ofiste de, kredi kartlarını taşıdığı cüzdandaki, Emily'nin gizlice koyduğu küçük resmine bakıp duruyordu. Evet, ona da çok uzun gelmişti, yakında gelecekti, hatta, belki de bu hafta sonu, o döner dönmez gelirdi. Tek yapması gereken, yanında olduğuna göre telefonu babasına vermesiydi, organizasyonu babasıyla yapacaktı. Cumartesi günü bir seminere katılması gerekiyordu, ama çıkışta doğrudan trene atlayabilirdi. Söz, pazar sabahı onu almaya gelecekti, bütün günü aşıklar gibi birlikte geçireceklerdi... Evet, aynı, birlikte yaşarken yaptıkları gibi. Şimdi, yalnızca güzel şatoları düşünmeli ve babasının ona armağan ettiği bu muhteşem tatilin keyfini çıkartmalıydı... Babasının ve Antoine'ın armağan ettiği... evet... elbette!

Mathias, Valentine'le konuştuğundan sonra telefonu kızına geri verdi. Emily telefonu kapattığında, Mathias gizlice Louis'ye bakması için Antoine'a işaret etti. Küçük çocuk, televizyonun karşısında tek başına oturmuş, gözlerini ekrana dikmişti... ama televizyon açık değildi.

Antoine oğlunu kollarına alıp sıkı sıkı sarıldı, öyle sıkı sarıldı ki, sanki iki değil, dört kolun taşıdığı sevgiyle kucakladı onu..

*

Antoine'ın çocukları yıkamasını fırsat bilen Mathias, kazağını arabada unuttuğu bahanesiyle resepsiyona gitti.

Büyük salonda, koca koca jestler yaparak ve heceleyle heceleyle konuşarak görevliye derdini anlatmayı başardı. Otelde, maalesef bir tek bilgisayar vardı, o da muhasebe ofisindeydi ve müşterilerin e-posta yollamak için oraya girmeleri yasaktı. Buna rağmen, görevli son derece sevimli bir biçimde, patronun fark etmeyeceği bir sırada, onun

için e-posta yollamayı teklif etti. Birkaç dakika sonra, Mathias görevliye bir kâğıt parçasına karalanmış bir yazı verdi.

Sabahın birinde, Audrey şöyle bir e-posta aldı:

Socuklarla birlikte İşkoşya'ya geldim, geli cek cumartesi donucam, sana bir turlu ulasamadim. Seni çok  sledim. Matthiew.

Ertesi sabah, Antoine Kangoo'nun direksiyonundaki yerini almış, çocuklar da, arka koltukta, kemerlerini çoktan takmış beklerlerken, santral görevlisi elindeki zarfı Mathias'a vermek için otelin otoparkından koşarak geçti.

Matthiew'um,

Sana ulaşamadığım için endişelenmiştim, umarım tatilin iyi geçiyordur; İşkoşya'yı ve İşkoşyalıları çok severim. Yakında seni görmeye geleceğim, ben de seni  sledim, hem de çok. Senin Hepburn'ün.

Mutluluktan havaya uçan Mathias, kâğıdı katlayıp cebine koydu.

“Nedir o?” diye sordu Antoine.

“Otel faturasının bir nüshası.”

“Parayı ben  dedim, faturayı sana veriyorlar!”

“Sen, faturayı giderlerinin arasında g steremezsin ama ben yapabilirim! Ayrıca, konuşmayı bırak da dikkatini yola ver, haritaya bakılacak olursa, bir sonraki sağdan sapman lazım... Sağa dedim, neden sola döndün?”

“Çünkü haritayı ters tutuyorsun, dangalak!”

*

Araba kuzeye, Highlands istikametine doğru devam etti, viski damıtma tesisleriyle ünlü, küçük ve büyüleyici bir kasaba olan Speyside'da durdular, öğlen yemeğinden sonra, hep birlikte meşhur Cawdor Şatosu'nu ziyaret edeceklerdi. Emily, şatonun hayaletler tarafından üç kez ziyaret edildiğini anlattı, ilki, mor ipekli elbiseler içindeki gizemli bir ektoplazma tarafından olmuştı, daha sonra  n-

l Cawdor Kontu John Campbell'in hayaleti gelmişti, son olarak da elleri olmayan, çok hznrl bir kadın şatoyu ziyaret etmişti. nc ziyaretçinin kim olduğunu öğrenir öğrenmez Antoine frene bastı, araba elli metreden fazla kaydı.

"Ne oluyor sana?"

"Seçiminizi hemen yapın! Ya akşam yemeği yeriz ya da elleri olmayan kadını görürüz, ama ikisini birden hayatta yapmam! O kadarını kaldıramam!"

Çocuklar başlarını salladılar, başka bir yorum yapmaktan çekindiler. Büyük kurul kararını verdi, Antoine geziye katılmayacak, onları handa bekleyecekti.

şatoya varır varmaz Emily ve Louis, Antoine ile Mathias'ı masada yalnız bırakarak hediyelik eşya satan dükkâna doğru sıvıştılar.

" gündür birbirinden kasvetli yerlerde uyumamıza rağmen, bundan zevk alıyormuş gibi grnmen beni çok etkiledi! Bu sabah şatoyu gezerken, dört yaşındaki bir çocuğun zekâ yaşına sahiptin," dedi Antoine.

"Laf zevkten açılmışken," diye yanıtladı mny okuyan Mathias, "günün yemeğinden tatmak ister misin? Yerel lezzetleri denemek her zaman iyidir."

"Duruma göre değişir, günün yemeği neymiş?"

"Haggis."¹

"Ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok, ama hadi, ondan isteyelim bakalım," dedi Antoine siparişi alan garsona.

On dakika sonra, garson önüne ii sakatatla doldurulmuş koyun işkembesini koyunca, Antoine fikir değiştirdi. İki yumurta da işini görürdü, artık çok a değildi. Yemeğin sonunda, Mathias ve ocuklar, Antoine'ı bırakarak şatoyu gezmeye gittiler.

Yan masada, geç bir adam ve sevgilisi gelecek planlarından bahsediyorlardı. Kulak kabartan Antoine, masa komşusunun kendisi gibi mimar olduğunu öğrendi; stelik

¹ Dana ya da koyun işkembesinin içine çeşitli sakatatlar ve baharatlar konularak pişirilen geleneksel bir İskoç yemeği. (.N.)

masada yalnız başına ölesiye sıkılmıştı, bu da, bir sohbet başlatmak için iki iyi sebebi olduğu anlamına geliyordu.

Antoine kendini tanıttı, adam da, tahmin ettiği gibi Fransız olup olmadığını sordu. Antoine'ın alınmasını gerektirecek bir durum yoktu, İngilizcesi mükemmeldi, ama Paris'te iki yıl yaşamış biri olarak, bu hafif aksanı tanımakta zorlanmamıştı.

Antoine Amerika'yı çok seviyordu, hangi şehirden olduklarını öğrenmek istedi, o da aksanlarını tanımıştı.

Çift batı kıyısından, San Francisco'da yaşıyorlardı ve sonuna kadar hak ettikleri bir tatile çıkmışlardı.

"İskoçya'ya hayalet görmek için mi geldiniz?" diye sordu Antoine.

"Hayır, bunun için evde yeterli imkân var, dolapları açmam yeterli oluyor," dedi genç adam sevgilisine bakarak.

Kız da, ona masanın altından bir tekme indirdi.

Adamın adı Arthur, kızinki ise Lauren'dı, geçen sene çıktıkları uzun yolculuktan çok memnun kalan yaşlı dostları Georges Pilguez ve karısının tavsiyesi üzerine, neredeyse harfi harfine uydukları rotayı izleyerek Avrupa'yı dolaşıyorlardı. Zaten çift bu yolculuk sırasında, İtalya'da evlenmişti.

"Siz de evlenmek için mi geldiniz buraya?" diye sordu merakına yenilen Antoine.

"Hayır, daha değil," dedi güzel genç kadın.

"Ama başka bir mutlu olayı kutluyoruz," dedi adam.

"Lauren hamile, bebeğimizi yaz sonunda bekliyoruz. Aman kimseye söylemeyin, şimdilik bu bir sır."

"Memorial Hastanesi'nde duyulmasını istemiyorum, Arthur!"

Lauren Antoine'a döndü ve onu da kibarca konuya dahil etti:

"Göreve yeni atandım, koridorlarda, neden işimin başında olmadığımı dair söylentilerin dolaşmasına engel olmak istiyorum. Bu normal değil mi?"

"Geçen yaz, servis şefi olarak atandı ve mesleğine biraz fazla düşkün," dedi Arthur.

Sohbet uzadıkça uzadı: Genç kadın müthiş hazırcevaptı; Antoine sevgilisiyle arasındaki uyumdan büyülenmişti. Birbirlerinden özür dilediklerinde, -daha alacakları çok yol vardı- Antoine bebek için onları kutladı ve ağzını sıkı tutacağına dair söz verdi. Günün birinde San Francisco'yu ziyaret ederse, yolunun hiçbir sebeple Memorial Hastanesi'ne düşmemesini umut ediyordu.

"Hiçbir şeyden emin olmayın. İnanın, hayatın hayal gücü bizimkinden çok daha geniş!"

Arthur giderken, bir gün yolu California'ya düşerse, onları mutlaka aramasını isteyerek kartını uzattı.

*

Mathias ve çocuklar, geçirdikleri öğleden sonradan çılgınca zevk almış olarak geri döndüler. Keşke, Antoine da onlara katılmış olsaydı, Cawdor Şatosu muhteşemdi.

"Gelecek sene San Francisco'ya gitmeye ne dersin?" diye sordu Antoine tekrar yola koyulduklarında.

"Hamburger benim tarzım değil," diye yanıtladı Mathias.

"Haggis de benim tarzım değil ama yine de buradayım."

"O halde, bunu gelecek sene konuşuruz. Biraz daha hızlı sürmeye ne dersin, kağrı gibi gidiyoruz!"

Ertesi gün, güneğe doğru yol aldılar ve Loch Ness kıyılarında uzun bir mola verdiler. Mathias, Antoine'ın ayağını göle sokamayacağına dair beş sterline iddiaya girdi ve kazandı.

Cuma sabahı, tatil, göz açıp kapayıncaya kadar bitirmişti bile. Edinbourg Havalimanı'nda, Mathias, Audrey'yi mesaj borbardımanına tuttu. Bir tanesini bir gazeteğin arkasındaki gizli köşeden, diğer ikisini de lavabonun dibinde unuttuğu çantayı almak üzere geri dönmesinin gerektiği tuvaletten, dördüncüsünü Antoine güvenlik kapısından geçerken, beşincisini uçağa ulaşan körükte yürürken onun arkasından ve sonuncusunu da, Antoine ço-

cukların ceketlerini yerleştirirken yolladı. Audrey dönüş yolunda olduğunu öğrenince çok sevindi, onu görmek için çılgın bir arzu duyuyordu, çok yakında gelecekti.

Dönüş yolunda –aynı gidişte olduğu gibi– Antoine ve Mathias pencere kenarında oturmamak için tartıştılar.

Antoine sıranın sonunda sıkışmaktan hoşlanmıyordu, Mathias da başının döndüğünü hatırlattı.

“Uçakta kimsenin başı dönmez, bunu herkes bilir, laf olsun diye konuşuyorsun,” diye söylendi Antoine istemesine rağmen cam kenarına otururken.

“Kanadın ucuna bakınca, benimki dönüyor!”

“O zaman bakmazsın olur biter, ayrıca, kanadın ucuna neden baktığını açıklar mısın lütfen? Kopmasından mı korkuyorsun?”

“Hiçbir şeyden korktuğum yok! Kanadın kopmasından korkan sensin, o yüzden pencere kenarına oturmak istemiyorsun. Türbülansa girdiğimizde avuçlarını sıkın kim?”

*

Londra'ya döndüklerinde Emily, iki adamı birbirine bağlayan dostluğu çok güzel özetledi. Günlüğüne, Antoine ve Mathias'ın aynı olduklarını... ama çok farklı olduklarını yazdı, bu kez, Louis sayfanın kenarına bir şey eklemedi.

XV

O cuma sabahı, Audrey haber müdürünün ofisinde onu sevinçten çılgına çeviren bir haber aldı. Çıkardığı işten çok memnun kalan haber dairesi, işlediği konuya daha yakından eğilmeye karar vermişti. Haberini tamamlamak üzere, Fransız nüfusunun bir bölümünün yaşadığı Ashford'a gitmesi gerekecekti. Söyleşi yapmak için en güzeli, cumartesi öğle vakti okul çıkışında ailelerle görüşmek olacaktı. Böylece, haber müdürünün hiçbir şey anlamadığı bir hikâyenin kullanılamaz nitelikteki bazı görüntülerini de yeniden çekme fırsatını yakalamış olacaktı. Müdür meslek yaşamı boyunca "planları kadrajlamayan vizör" diye bir şeyden bahsedildiğini hiç duymamıştı ama her şeyin bir ilki vardı elbette... Audrey'ye, bu kez Londra'da profesyonel bir kameraman eşlik edecekti. Evine gidip valizini yapmak için çok kısıtlı zamanı vardı, treni üç saat sonra kalkacaktı.

*

Kapı açıktı, ama Mathias dükkânın arka tarafından çıkmayı gerekli görmüyordu; günün bu saatinde, kitapçısına okulun dağılma saatini bekleyen müşteriler geliyordu, dergilere şöyle bir göz atıp birkaç dakika sonra hiçbir şey satın almadan çıkıp gidiyorlardı. Ancak, *Lagarde et Michard*'ın 18. yüzyıl edebiyatı cildi bulunur mu diye sorsan, hafifçe titreyen bir ses duyduğunda elindeki kitabı bir kenara bırakıp dükkâna döndü.

Bakıştılar, her ikisi de, birbirlerini bulmaktan mutlu ve şaşkındılar; Mathias için tam bir sürpriz olmuştu. Genç kadını kollarının arasına aldı, bu kez başı dönen Audrey oldu. Ne kadar kalacaktı?... -Daha yeni gelmişti, neden şimdiden gidiş tarihinden bahsediyorlardı?... -Çünkü ondan ayrı geçirdiği zaman Mathias'a çok uzun gelmişti. Dört gün... çok kısaydı... -Audrey'nin teni yumuşacaktı, onu arzuluyordu... -Audrey'nin cebinde Brick Lane' deki dairenin anahtarı vardı... -Evet, Mathias kızıyla ilgilenecek birini bulacaktı, ona Antoine bakacaktı. -Antoine mı?... -Birlikte tatile çıktığı bir arkadaş... bu kadar konuşmak yeterdi! Mathias onu görmekten dolayı çok mutluydu, onun sesini duymak istiyordu... Audrey'nin, ona bir itiraf-ta bulunması gerekiyordu, biraz utanıyordu... İskoçya'dayken ona ulaşmakta o denli zorlanması... nasıl demeli... off... evli olduğunu, ona yalan söylediğini sanmıştı... yemekten önce gelen tüm o mesajlar, sonra akşamları sesinin hiç çıkmaması... üzgündü, hepsi geçmişin bıraktığı izler yüzündendi... -Mathias elbette gücenmemişti.. tersine, her şey aydınlığa kavuştuğu için memnundu. Tabii ki Antoine'ın ilişkilerinden haberi vardı, İskoçya'da ona hiç durmadan Audrey'den bahsetmişti... - Onunla tanışmak için sabırsızlıktan ölüyordu... belki bu hafta sonu olmazdı, ne de olsa zamanları kısıtlıydı... zamanını sadece onunla geçirmek istiyordu. -Audrey akşama doğru geri gelecekti, şimdi, Ashford'a götüreceği kameramanla Pimlico'da buluşması gerekiyordu. Evet, yarın maalesef orada olamayacaktı, hatta belki pazar günü de... Şimdi gerçekten gitmesi gerekiyordu, geç kalmıştı bile... Hayır, onunla Ashford'a gelemezdi, kanal bir profesyonelle çalışması konusunda bastırmıştı... Surat asmasına sebep yoktu, kameraman evliydi ve bir çocuğu olacaktı... Gitmesine izin vermeliydi, randevusunu kaçıracaktı... O da, onu öpmek istiyordu. Onunla Audrey'nin barında buluşacaktı... sekize doğru.

*

Audrey bir taksiye atladı, Mathias da telefona sarıldı. Antoine toplantıdaydı, McKenzie'nin, ona çocukları do-
yurmasını ve kendisini beklememesini söylemesi yeter-
liydi. Ciddi bir mesele yoktu, Paris'ten bir arkadaşı, Lond-
ra'dan geçerken kitapçıya uğrayarak ona sürpriz yapmış-
tı. Karısı onu terk etmişti ve çocukların velayetini almak
istiyordu. Arkadaşı kötü durumdaydı, bu gece onunla ilgi-
lenecekti. Aslında, onu eve getirmek de geçmişti aklından
ama bunun iyi bir fikir olmadığına karar vermişti... çocuk-
lar yüzünden. McKenzie de Mathias'la aynı fikirdeydi, bu
kötü bir fikirdi! Mathias'ın arkadaşı için cidden çok üzül-
müştü... Peki ya çocuklar, arkadaşının çocukları olayı na-
sıl karşılamışlardı?

"Dinleyin McKenzie, bu konuyu, akşam ona sorup ya-
rın her şeyi anlatmak için sizi ararım!"

McKenzie ahizeye doğru öksürdü ve mesajı iletceği-
ne söz verdi. Telefonu ilk kapayan Mathias oldu.

*

Audrey randevusuna geç kaldı. Kameraman Aud-
rey'nin ondan ne beklediğini dinliyordu, akşam geri dön-
me ihtimallerinin olup olmadığını sordu.

Audrey de, en az onun kadar Ashford'da kalmak iste-
miyordu, ama iş her şeyden önce geliyordu. Ertesi gün, ilk
trenin kalkış saatinden önce gardaki peronda buluşmak
üzere randevulaştılar.

Mahalleye geri döndüğünde, Mathias'a uğradı. Kitap-
çıda üç müşteri vardı; sokaktan, onu Yvonne'un yerinde
bekleyeceğini işaret etti.

Audrey bara oturdu.

"Size bir masa ayırayım mı?" diye sordu Yvonne.

Audrey yemeği orada yiyeceğinden emin değildi.
Barda beklemeyi tercih ediyordu. Bir içecek sipariş etti.
Restoran bomboştu, Yvonne sohbet edip sıkıntısını dağıt-
mak için ona yaklaştı.

"Siz, hakkımızda program hazırlayan gazeteci değil

misiniz?" diye sordu Yvonne ayağa kalkarken. "Bu sefer ne kadar kalacaksınız?"

"Yalnızca birkaç gün."

"O halde, bu hafta sonu Chelsea'de yapılacak çiçek festivalini kaçırmamanızı özellikle tavsiye ederim," dedi onun yanına oturan Sophie.

Yılda yalnız bir kere gerçekleşen festival sırasında, ülkenin en büyük bahçıvanları ve fidecileri eserlerini sergiliyorlardı. Yeni orkide ve gül türleri görmek ve satın almak mümkündü.

"Manş'ın bu yakasında hayat çok sakine benziyor," dedi Audrey.

"Kişiye göre değişir," diye yanıtladı Yvonne. "Ama itiraf etmeliyim ki, mahalleye bir kez kapağı attınız mı, ayrılmayı gerçekten istemiyorsunuz."

Yvonne, Bute Sokağı sakinlerinin neredeyse bir aile gibi olduklarını ekledi, Sophie buna duyduğuna çok sevinmişti.

"Zaten, büyük bir arkadaş grubu oluşturmuş gibisiniz," dedi Audrey Sophie'ye bakarak. "Herkes uzun süredir mi burada yaşıyor?"

"İnsan benim yaşında olunca, saymaktan vazgeçiyor, Antoine buradaki ofisini oğlunun doğumundan bir yıl sonra açtı, hafızam beni yanıltmıyorsa, Sophie de ondan kısa bir süre sonra yerleşti."

"Sekiz sene oldu!" dedi Sophie bardağındaki pipeti ağzına alırken. "Son gelen de Mathias," dedi.

Yvonne Mathias'ı unuttuğu için hayıflandı.

"Evet, Mathias buraya yerleşeli çok olmadı," dedi Sophie.

Audrey kızardı.

"Tuhaf görünüyorsunuz, yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu Yvonne.

"Hayır, özel bir şey yok. Aslına bakarsanız, onunla da röportaj yapma imkânım oldu, bana çok uzun zamandır İngiltere'de yaşıyor gibi gelmişti."

"Tam olarak 2 Şubat'ta geldi," diye açıkladı Yvonne.

Bu tarihi unutması mümkün değildi. John, o gün emekli olmuştu.

"Zaman göreceli bir şey," diye ekledi, "Mathias'a, taşınalı çok olmuş gibi gelebilir. Buraya yerleşmesi sırasında bazı hayal kırıklıkları yaşadı."

"Nasıl hayal kırıklıkları?" diye sordu Audrey çekine rek.

"Konuşursam beni öldürür. Herkesin bildiğini, bir tek o bilmiyor."

"Sanırım haklısın Yvonne, Mathias seni öldürecek!" diye lafını kesti Sophie.

"Olabilir, ama sağır sultanın bile duyduğu bütün bu sırlar benim canımı sıkıyor, ayrıca bugün konuşmak istiyorum," dedi mekânın efendisi olan kadın ve kendine bir bardak daha Bordeaux şarabı doldurdu. "Valentine'den... kızının annesinden boşandıktan sonra, Mathias kendini bir türlü toparlayamadı... Kendisi tersini iddia edecek olsa da, buraya yerleşmesindeki en önemli etken onu yeniden kazanmaktı. Ne var ki şansı yaver gitmedi, Mathias şehre gelir gelmez o kendini Paris'e atandırdı. Bunu söylediğim için de bana içerleyecek ama, bence hayat Mathias'a büyük bir iyilikte bulundu. Valentine geri dönmeyecek."

"İşte şimdi, sana gerçekten sitem edeceğini düşünüyorum," diye yineledi Sophie Yvonne'un sözünü kesmek için. "Bütün bu meseleler hanımı hiç ilgilendirmez."

Yvonne, barında oturan iki kadına baktı ve omuzlarını silkti.

"Büyük ihtimalle haklısın, neyse, yapacak işlerim var."

Yvonne bardağını alıp ofise doğru yürüdü.

"Domates suyu benim ikramım," dedi giderken.

"Özür dilerim," dedi Sophie huzursuz olmuştu. "Yvonne normalde pek geveze değildir... sadece üzgün olduğunda çok konuşur. Salona bakınca, akşam pek iş olmayacağı görülüyor."

Audrey sessiz kaldı. Bardağını tezgâha bıraktı.

"İyi misiniz?" diye sordu Sophie. "Sapsarı oldunuz."

"Asıl ben özür dilerim, tren yüzünden, yolculuk boyunca midem bulanıp durdu," dedi Audrey.

Göğsünü sıkıştıran bu ağırlığı gizlemek için Audrey'nin kendi derinliklerine çekilmesi gerekti. Bu sızının nedeni, Yvonne'un, Mathias'ın Paris'i neden terk ettiğini açıklaması değildi. Valentine'in adını duyunca, kendisini parçası olarak görmediği bir mahremiyetin tam ortasına atılmış gibi hissetmişti ve içini bir pişmanlık kaplamıştı.

"Kötü görünüyor olmalıyım?" dedi Audrey.

"Hayır, renginiz yerine geliyor," diye yanıtladı Sophie. "Benimle gelin, biraz yürüyelim."

Onu çiçekçinin arka tarafına, biraz hava almaya davet etti.

"Ha şöyle, şimdi çok daha iyi görünüyorsunuz," dedi Sophie. "Havada bir virüs olmalı, sabahtan beri benim de midem bulanıyor."

Audrey nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu. Dükâna Mathias girdi.

"Burada mısın? Her yerde seni aradım."

"Aramaya buradan başlamalıydın, hep buradaydım," diye yanıtladı Sophie.

Oysa Mathias Audrey'ye bakıyordu.

"Seni beklerken bu güzel çiçeklere bakayım dedim," dedi Audrey.

"Gidelim mi?" diye sordu Mathias. "Dükânı kapattım."

Sophie kalakalmıştı, bir Mathias'a, bir Audrey'ye bakıyordu. Onlar gittikten sonra, Yvonne'un doğru söylediğini düşünmekten kendini alamadı. Günün birinde, Yvonne'un söyledikleri Mathias'ın kulağına giderse onu gerçekten öldürmek isteyecekti.

Taksi Old Brompton Yolu'nu çıkıyordu. Clareville Korusu kavşağında, Mathias parmağıyla evini gösterdi.

"Büyük görünüyor," dedi Audrey.

"Sevimli bir ev."

"Bir gün bana gezdirecek misin?"

“Evet, bir gün...” diye yanıtladı Mathias.

Audrey başını cama dayadı. Mathias onun elini okşuyordu, Audrey ise susuyordu.

“Yemeğe gitmek istemediğinden emin misin?” diye sordu Mathias. “Tuhaf görünüyorsun.”

“Midem bulanıyor, ama geçer.”

Mathias yürüyüşe çıkmayı teklif etti, akşam havası iyi gelirdi. Taksi onları Thames Nehri kıyısında bıraktı. Dalgakıranın ucundaki bir banka oturduılar. Oxo Kulesi'nin ışıkları nehrin suyuna yansıyor.

“Neden buraya gelmek istedin?” diye sordu Audrey.

“Çünkü, birlikte geçirdiğimiz hafta sonundan beri buraya sık sık geldim. Burası, bizim yerimiz oldu sayılır artık.”

“Sorduğum soru bu değildi, ama artık önemi yok.”

“Yolunda gitmeyen nedir?”

“Hiç, aptalca şeyler aklımı bulandırdı ama kovdum onları.”

“İştahın yerine geldi mi bari?”

Audrey gülümsedi.

“Bir gün, en üstteki o kata çıkabileceğini düşünüyor musun?” diye sordu Audrey başını yukarı kaldırarak.

En üst kattaki restoranın ışıkları ıslıl ıslıl parlıyordu.

“Belki, bir gün,” diye yanıtladı Mathias dalgın dalgın.

Audrey'yi kıyı boyunca uzanan gezinti yoluna doğru sürükledi.

“Bana sormak istediğin şu soru neydi?”

“Londra'ya neden yerleştiğini sormuştum.”

“Seninle tanışmak içinmiş sanırım,” diye yanıtladı Mathias.

Brick Lane'deki daireye girdiklerinde, Audrey Mathias'ı odaya doğru sürükledi. Akşamın geri kalanını, alelacele yapılmış yatakta birbirlerine sıkı sıkı sarılmış olarak geçirdiler; zaman geçtikçe, Yvonne'un barında geçirdiği o kötü anın anısı da silinip gidiyordu. Gece yarısı Audrey acıktı, buzdolabı tamtakırdı. Çabucak giyindiler ve Spitalfields'e gitmek üzere koşa koşa aşağı indiler. Ge-

ce boyunca açık olan restoranların birinde, en dipteki masaya oturdular. Restoranın müşteri yelpazesi oldukça genişti. Müzisyenlerden oluşan bir masanın yanına oturmuşlardı, sohbete onlar da katıldılar. Audrey, diğerlerinin düşündüğünün tersine, Chet Baker'ın Miles Davis'ten çok daha iyi bir trompetçi olduğunu ateşli bir biçimde savunurken, Mathias da, gözlerinde büyük bir arzuyla ona bakıyordu.

Audrey, Mathias'ın kolunda yürürken, Londra'nın küçük sokakları gözüne bir başka güzel görünüyordu. Adımlarının seslerini dinlediler, bir sokak lambasının ışığında, asfaltın üzerinde uzayan gölgeleriyle oynadılar. Mathias kırmızı tuğlalı eve kadar Audrey'ye eşlik etti, eve girdiler. Mathias gecenin çok ilerlemiş bir vaktinde, Audrey onu kovunca gitti. Audrey birkaç saat sonra trene binecekti ve uzun bir iş günü onu bekliyordu. Ashford'dan ne zaman döneceğini bilmiyordu. Mathias'ı yarın arayacaktı, söz veriyordu.

Eve döndüğünde Mathias Antoine'ı masasında çalışırken buldu.

“Hâlâ ayakta ne yapıyorsun?”

“Emily kâbus gördü, onu yatıştırmak için kalktım, sonra da uyuyamadım. Ben de, geciktirdiğim bir işi bitireyim dedim.”

“Emily nasıl?” diye sordu Mathias, endişelenmişti.

“Hasta olduğunu söylemedim, kâbus gördü dedim. O hayalet hikâyeleriyle bu kâbusu siz buyur ettiniz.”

“Söylesene, İskoçya'ya neden gittiğimizi unutmadın değil mi?”

“Gelecek hafta sonu, Yvonne'un yerinde tadilat çalışmalarına başlıyorum.”

“Onun üzerinde mi çalışıyorsun?”

“Yalnız o değil!”

“Bana da gösterir misin?” dedi Mathias ceketini çıkarırken.

Antoine çizim dosyasını açtı ve çizimlerini arkadaşının önüne yaydı. Mathias kendinden geçti.

“Müthiş olacak; o kadar sevinecek ki!”

“Sevinebilir!”

“Bütün işin parası senden mi çıkacak?”

“Bunu bilmesini istemiyorum, yeterince açık mı?”

“Proje pahalıya mı mal olacak?”

“Ajansın ücretini saymazsak, diğer iki işin kârını kaybedeceğim diyelim.”

“Bütçen bunu kaldırır mı?”

“Hayır.”

“O halde, bunu neden yapıyorsun?”

Antoine, Mathias’a uzun uzun baktı.

“Sen de bu akşam aynını yaptın, karısı tarafından terk edilen bir arkadaşına moral verdin, üstelik kendin de ayrılık acısı çekerken yaptın bunu.”

Mathias yanıt vermedi, Antoine’ın çizimlerinin üzerine eğildi ve bir kez daha, kısa süre sonra restoranın neye benzeyeceğine baktı.

“Toplam kaç sandalye var?” diye sordu.

“Servis sayısı kadar, yetmiş altı!”

“Peki sandalyenin tanesi kaçta geliyor?”

“Neden sordun?” dedi Antoine.

“Çünkü, sandalyelerin parasını ben ödeyeceğim...”

“Bahçede bir sigara tüttürmeyecek miydin sen?” dedi Antoine Mathias’ın omzundan tutarak.

“Saatten haberin var mı senin?”

“Rollerimizi tersine çevirmeye kalkma, saat son derece uygun, gün ağarmak üzere, gidelim mi?”

Alçak duvarın üstüne oturan Antoine cebinden iki tane Monte Cristo çıkardı. Kibritin ateşiyle ısıtmadan önce uçlarını kokladı. Mathias’ın purosunun hazır olduğuna karar verince, ucunu kesip ona uzattı ve kendininkini hazırlamaya başladı.

“Bunalımda olan arkadaşın kimdi?”

“David diye biri.”

“Adı daha önce hiç geçmemişti!” diye yanıtladı Antoine.

“Emin misin? Şaşırdım... Sana hiç David’den bahsetmedim mi?”

“Mathias... dudağında parlatici var! Benimle biraz daha dalga geçersen, seni alaşağı ederim.”

*

Audrey yol boyunca uyudu. Ashford'a vardıklarında, tren gara girmeden önce kameramanın uyandırmak için onu sarsması gerekti. Gün boyu durup dinlenmeden çalıştılar, ama çok iyi anlaştılar. Kameraman netlik ayarını yaparken engellediği için ondan fularını çıkarmasını istediğinde, çekimi yarıda kesip cep telefonuna sarılmak için ölesiye arzu duydu. Ne var ki, kitapçının telefonu sürekli meşgul çalışıyordu, Louis öğleden sonranın büyük bölümünü dükkânın arkasındaki bölmede bilgisayarın karşısında geçirmişti. Afrika'yla yazışıyordu, Emily de onun imla hatalarını düzeltiyordu. Bu Emily açısından, saatler geçtikçe artan sabırsızlığını yatıştırması için iyi bir vesile olmuştu... sabırsızlığının sebebi...

...Akşam, masanın etrafında toplandıklarında Emily haberi açıkladı. Annesi onu aramıştı, gece geç vakit gelecekti ve Bute Sokağı'nın diğer tarafındaki otele yerleşecekti. Emily'yi almaya yarın sabah gelecekti. Müthiş bir pazar geçireceklerdi, bütün gün baş başa olacaklardı.

Yemeğin sonunda, Sophie Antoine'ı bir köşeye çekip Louis'yi Chelsea'deki çiçek festivaline götürmeyi önerdi. Oğlunun bir kadının göstereceği yakınlığa çok ihtiyacı vardı. Babası yakınlarda olduğunda, açılmıyordu. Sophie, küçük çocuğun gözlerini açık bir kitap gibi okuyordu.

Antoine duygulanmıştı, ona teşekkür etti. Üstelik bu onun da işine gelirdi, bütün günü ajansta geçirebilirdi. Biriken işlerinden kurtulması için iyi bir fırsat olurdu. Mathias'ın sesi çıkmıyordu. Onu hesaba katmadan herkes kendi programını yapsındı bakalım, onun da bir programı vardı elbet!... Audrey Ashford'dan dönerse tabii. Son mesajında: “*En kötü ihtimalle, yarın akşama doğru,*” demişti.

*

Antoine gündeğümüyle birlikte evden çıktı. Ajansın kapısından girdiğinde Bute Sokağı daha uyuyordu. Kahve makinesini çalıştırdı, ofisinin pencerelerini ardına kadar açtı ve işe koyuldu.

Sophie, söz verdiği gibi saat sekizde Louis'yi almaya geldi. Küçük çocuk spor ceketini giymek için ısrar ediyor, uyku sersemi Mathias da, küçük kravatının düğümünü düzgün atmak için uğraşıyordu.

Chelsea'deki çiçek festivalinin uyulması gereken bazı kuralları vardı, şık olmak da bunlardan biriydi. Sophie, başındaki kocaman şapkaıyla salona girdiğinde Emily'yi kahkahalarla güldürdü.

Louis ile Sophie çıkar çıkmaz, Emily de hazırlanmak üzere yukarı çıktı. O da güzel görünmek istiyordu. Mavi bir bahçivan pantolonu, lastik ayakkabı ve pembe tişörtünü giyecekti; bunları giydiğinde, annesi çıtır çıtır yenecek kadar sevimli olduğunu söylerdi hep. Kapı çaldı, daha saçını yapacaktı, olsun, annesini biraz bekletebilirdi, ne de olsa kendisi de iki aydır onu bekliyordu.

Mathias, üzerinde robdöşambırı, darmadağın saçlarıyla Valentine'i karşıladı.

"Çok seksi!" dedi Valentine içeri girerken.

"Daha geç geleceğini düşünmüştüm."

"Sabahın altısında dikildim, o saatten beri de otele odasında dört dönüyorum. Emily uyandı mı?"

"En güzel elbiselerini giyiyor, aman sesini çıkarma, ben sana bir şey söylemedim, onuncu kez kıyafet değiştiriyor olmalı, banyonun ne halde olduğunu hayal bile edemezsin."

"Çocuğun bazı huyları babasına çekmiş, ne de olsa," dedi Valentine gülerek. "Bana kahve yapacak mısın?"

Mathias mutfağa yöneldi ve tezgâhın arkasına geçti.

"Eviniz güzelmış," dedi Valentine çevresine bakınırken.

"Antoine zevklidir... Neden gülüyorsun?"

"Çünkü eve yemeğe gelen arkadaşlara, aynı şeyi, be-

nim için söyledin," dedi Valentine bir tabureye otururken.

Mathias fıncanı doldurup onun önüne koydu.

"Şekerin var mı?" diye sordu.

Valentine gözleriyle mutf'ağı kolaçan etti. Raflar, büyük bir titizlikle düzenlenmişti.

"Beraber müthiş bir şey oluşturmuşsunuz."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Mathias kendine de bir kahve koyarken.

"Yoo, son derece samimiyim, çok etkilendim."

"Söylediğim gibi, çoğu Antoine'ın işi."

"Olabilir, ama burası mutluluk kokuyor ve bu da, daha çok senin işin olmalı."

"Elimden geleni yaptım diyelim."

"Söyle de, içime biraz su serpilsin, her şeye rağmen ara sıra tartıştığınız oluyor mu?"

"Antoine ile ben mi? Asla!"

"İçime su serpmeni söylemiştim!"

"Pekâlâ, tamam, her gün birazcık didişiyoruz!"

"Emily'nin hazırlanması uzun sürer mi dersin?"

"Ne desem bilmem ki?... Çocuğun bazı huyları anne-sine çekmiş, ne de olsa!"

"Nasıl burnumda tüttüğünü tahmin bile edemezsin."

"Bilirim. Üç yıl boyunca benim de burnumda tütmüş-tü."

"Mutlu mu?"

"Bunu sen daha iyi bilirsin, onu her gün arıyorsun."

Valentine esnerken gerindi.

"Bir fincan daha ister misin?" diye sordu Mathias kahve makinesine doğru dönerken.

"Aslına bakarsan ihtiyacım olacak, gece pek uyumadım."

"Dün geç mi geldin?"

"Makul bir saatte geldim, ama çok az uyudum... kızımı görmek için sabırsızlanıyordum. Ona sarılmak için yurkayı çıkamayacağıma emin misin? Bu bir işkence."

"Hevesini kursağında bırakmak istiyorsan çık, yoksa

dayan ve onun inmesini bekle. Giyeceklerini dün akşamdan hazırladı.”

“Her şey bir yana, seni çok formda gördüm, sabahlıkla bile,” dedi Valentine elini Mathias’ın yanağına koyarken.

“İyiyim, Valentine, iyiyim.”

Valentine, bir kesme şekeri tezgâhın üzerinde yuvarlayarak oynuyordu.

“Gitara yeniden başladım, biliyor musun?”

“İyi olmuş, bırakmaman gerektiğini hep söylemiştim.”

“Dün otele gelirsin diye düşünmüştüm, odayı biliyordun...”

“Artık bunu yapmayacağım, Valentine...”

“Biri mi var?”

Mathias başını eğdi.

“Üstelik, senin sadık olmanı sağlayacak kadar ciddi, öyle mi? O halde, gerçekten değişmişsin... Şanslı kadınmış.”

Emily paldır küldür aşağı indi, salondan geçti ve annesinin kollarına atıldı. Anne ve kız birbirlerini öpücük yağmuruna tutuyorlardı, Mathias da onları seyrediyordu, yüzünü kaplayan gülümseme, aradan geçen yılların iki insanın birlikte yazdığı anları her zaman silemediğini doğruluyordu.

Valentine kızının elinden tuttu. Mathias da onlara eşlik etti. Evin kapısını açtı ama Emily sırt çantasını odasında unutmuştu. O çantası almaya gidince, Valentine eşikte bekledi.

“Onu altına doğru getiririm. Sana uygun mu?”

“Piknikte ne isterseniz onu yapın, ama ben tost ekmeğinin kenarlarını kesiyorum. Şimdi onunla olduğuna göre istediğini yap... ama kenarları alınmış ekmeği daha çok seviyor.”

Valentine şefkatle Mathias’ın yanağını okşadı.

“Rahat ol, o ve ben başımızın çaresine bakarız.”

Mathias’ın omzunun üzerinden çabuk olması için

Emily'ye bağırdı.

“Çabuk ol, hayatım, zaman kaybediyoruz.”

Küçük kız annesinin elinden tutmuş, onu kaldırıma doğru sürüklemeye başlamıştı bile.

Valentine Mathias'a doğru geldi ve kulağına eğildi.

“Senin adına mutlu oldum, mutlu olmayı hak ediyorsun, müthiş bir adamsın.”

Mathias, Clareville Korusu'na doğru uzaklaşan Emily ve Valentine'in ardından birkaç saniye boyunca öylece bakakaldı.

Eve girdiğinde, cep telefonu çalıyordu. Her yeri aradı ama telefonu bulamıyordu. Sonunda, pencerenin pervazında duran telefonu gördü ve tam zamanında açtı, Audrey'nin sesini hemen tanıdı.

“Gün ışığında,” dedi hüzünlü bir sesle, “evin cephesi daha da güzel görünüyor, ayrıca karın da büyüleyici.”

Âşık olduğu adama sürpriz yapmak için gün doğarken Ashford'dan ayrılan genç gazeteci telefonu kapattı ve Clareville Korusu'ndan ayrıldı.

XVI

Brick Lane'e giden takside, Audrey belki de en iyisinin bir daha hiç sevmemek olduğunu söylüyordu kendine. Her şeyi silebilmek, verilen sözleri unutmak, zehir tadındaki bu ihaneti tükürüp atmak. Yaralarının kapanması için, bu kez kaç gün, kaç gece gerekecekti? Özellikle de, gelecek hafta sonlarını düşünmemeliydi şimdi. Bir köşeyi dönerken, o adamı görür gibi olduğunda artan kalp çarpıntılarını kontrol etmeyi yeniden öğrenmek. Önündeki bankta birbirine sarılmış bir çift gördüğünde gözlerini kaçırmamak. Ve bir daha asla, ama asla telefonun çalmasını beklememek.

Sevdiğin insanın, nasıl bir hayat sürdüğünü hayal etmemek için kendine ket vurmak. Gözlerini kapadığında onu görmemek, onun günlerinin nasıl geçtiğini düşünmemek. Kızgın olduğunu, kandırıldığını haykırmak.

Ya şefkat dolu anlar ne olacaktı, beraber yürürken tuşulan eller?

Şoför, dikiz aynasından yolcusunun ağladığını görüyordu.

"İyi misiniz, hanımefendi?"

"Hayır," diye yanıtladı Audrey hıçkırıklar arasında.

Şoförden arabayı durdurmasını rica etti; taksi kaldırımın kenarında durdu. Audrey kapıyı açtı ve iki büklüm olarak bir korkuluğun üzerine eğildi. O, bütün bu acıyı bedeninden dışarı atarken, arabayı kullanan adam motoru durdurdu ve tek bir kelime etmeden, kolunu beceriksizce

onun omzuna attı. Ona, yanında biri olduğunu hissettirmekle yetindi. Fırtınaların en büyüğünün dindiğini hissettiğinde ise direksiyonun başına geçti, taksimetreyi kapattı ve onu Brick Lane'e kadar götürdü.

*

Mathias üzerine bir pantolon, bir de gömlek geçirmiş, eline gelen ilk lastik ayakkabıyı da ayağına giymişti. Old Brompton'a kadar koşmuştu, ama çok geç kalmıştı. Brick Lane'in sokaklarını arşınlamaya başlayalı iki saat olmuştu, sokaklar birbirinin aynıydı. Bu değildi, saptığı o sokak da değildi, şu çıkmaz hiç değildi. Her dörtyolda Audrey'nin ismini bağıryordu, ama pencereden sarkan kimse olmuyordu.

Umutsuzluk içinde, bildiği tek yere, pazara doğru gitmek için geri döndü. Bir kafenin önünde duran bir garson onu selamladı, yollar insan kaynıyordu. Mahallede dolanmaya başlayalı iki saat olmuştu. Artık umudu kalmayınca, ona tanıdık gelen bir banka oturdu. Aniden, arkasında birinin varlığını hissetti.

"Romain beni terk ettiğinde, beni sevdiğini, ama karısıyla birlikte yaşaması gerektiğini söylemişti. Sinizmin sınırları olmadığını mı sanıyorsun?" dedi Audrey yanına otururken.

"Ben Romain değilim."

"Oysa ben, üç yıl yıl boyunca onun metresi oldum; hiç tutmadığı bir sözün beklentisiyle otuz altı ay geçirdim. Başka birini seven bir adama âşık olduğuma göre, sorun bende mi? Gücüm tükendi artık, Mathias. Kendi kendime, sevdiğim adam evine girdi, sofraya bir başkasıyla oturdu, ona da aynı lafları söylüyor, ben hiç var olmamışım gibi davranıyor diyerek saate bakmayı, bir daha asla istemiyorum... Kendime, ben yalnızca bir geçiş dönemiymişim, birbirlerine yakınlaşmalarını sağlayan bir mace-raymışım, sevdiği kadının o olduğunu benim sayemde anladı demeyi de bir daha asla istemiyorum... Onurumdan o kadar kaybettim ki, sonunda o kadına acımaya başladım;

günün birinde o kadına söylediği yalanlar yüzünden ona kızdığını fark edince çok şaşırđım. Benimle gizlice buluştuğunda, ya kadın onu duymuş, gözlerini, arzusunu görmüş olsaydı. O derece aptal olduğum için kendime öyle kızıyorum ki. O yakın kız arkadaşın, beni koruduğunu sanan ve adamın da yanıldığını, belki de samimi olduğunu söyleyen sesini bir daha asla duymak istemiyorum; kaldı ki, adam da muhtemelen samimi değildir, hem de hiç samimi değildir! Artık yarım bir yaşam istemiyorum. Benim de, tam bir yaşam sürmeye layık olduğuma inanabilmem için aylar geçmesi gerekti.”

“Valentine’le birlikte yaşamıyorum, kızını almaya gelmişti.”

“En kötüsü de nedir biliyor musun Mathias, seni eşikte öptüğünü, senin üzerinde robdöşambr olduğunu, onunsa, benim asla olamayacağım kadar güzel olduğunu görmek değil...”

“Beni öpmedi, Emily’nin duymasını istemediği bir şey söyledi,” diye lafını kesti Mathias, “ne söylediğini bir bilseydin...”

“Hayır Mathias, en kötüsü ona nasıl baktığını görmemdi.”

Mathias bir şey söylemeyince, Audrey ona bir tokat attı.

Mathias öğleden sonranın geri kalanını ona yeni hayatını, Antoine’la onu birbirine bağlayan dostluğu, aralarındaki onca farka rağmen nasıl böylesi bir yakınlık kurmayı başardıklarını anlatmakla geçirdi. Audrey hiçbir şey söylemeden onu dinliyordu, sonrasında Mathias İskoçya’daki tatili anlattığında, neredeyse gülümseyecekti.

Audrey bu akşam yalnız kalmayı tercih ediyordu, tükenmişti. Mathias anlıyordu. Ertesi gün onu almayı önerdi, birlikte akşam yemeğine giderlerdi. Audrey daveti kabul etti, ama onun başka bir fikri vardı.

*

Mathias Clareville Korusu’na geldiğinde, Valentine’in

içinde olduğu taksinin sokağın köşesinden dönerek kaybolduğunu gördü. Antoine ve çocuklar onu salonda bekliyorlardı. Louis, Sophie'yle nefis bir gün geçirmişti. Emily biraz sıkıntılı görünüyordu, ama babasının kollarında dünyanın bütün sevgisini buldu. Akşamı, tatil fotoğraflarını albümlere yerleştirerek geçirdiler. Mathias Antoine'ın yattığını duydu, odasının kapısını tıklatıp içeri girdi.

“İki numaralı kuralla ilgili küçük bir istisna yapmanı isteyecektim, hiç soru sormayacaksın ve olur diyeceksin.”

XVII

Evde alışılmamış bir sessizlik hüküm sürüyordu. Çocuklar ödevlerine göz atıyorlar, Mathias sofrayı kurarken Antoine da yemeği hazırlıyordu. Emily kitabını masaya koydu ve ezberlediği tarih ödevini alçak sesle anlatmaya başladı. Bir paragrafta duraklayınca, ödevine gömülmüş olan Louis'nin omzuna vurdu.

"IV. Henri'den sonra kim geliyordu?" diye fısıldadı.

"Ravillac!" diye yanıtladı Antoine buzdolabını açarken.

"Öyle!" dedi Louis doğrulayarak.

"Mathias'a sor, göreceksin!"

Çocuklar birbirlerine baktılar ve hemen ödevlerine eğildiler. Mathias açtığı şarap şişesini masaya koydu ve Antoine'a yaklaştı.

"Bize ne pişirdin?" dedi tatlı bir sesle.

Gök gürledi, sağanak yağmur evin pencerelerine vurmaya başladı.

"Fırtına molası!" dedi Antoine.

*

Daha sonra, Emily günlüğüne, babasının en nefret ettiği yemeğin kabak graten olduğunu yazacaktı, Louis ise defterin kenarına o akşam babasının kabak graten yaptığını ekleyecekti.

*

Kapı çalındı, Mathias girişteki küçük aynada son bir kez nasıl görüldüğüne baktı ve Audrey'ye kapıyı açtı.

“Gir çabuk, sırlısıklam olmuşsun.”

Audrey trençkotunu çıkartıp Mathias'a uzattı. Antoine önlüğünü düzeltip misafiri karşılamaya geldi. Kısa, siyah elbisesiyle Audrey nefes kesiyordu.

Üç kişilik çok şık bir masa kurulmuştu. Mathias kaba grateni servis etti ve hoş bir sohbet başladı. Gazetecilik ruhuna işlemiş olan Audrey tartışmalara alışkındı; kendinden bahsetmemek için en iyi yöntem başkalarına bir sürü soru sormaktı, karşınızdaki durumu anlamadığı sürece en etkili strateji buydu. Yemeğin sonunda, Audrey mimarlık hakkında pek çok şey öğrenmiş olmasına rağmen, Antoine bağımsız gazeteciliğin tanımını konusunda hâlâ fazla bir şey bilmiyordu.

Audrey İskoçya'da geçirdikleri tatil hakkında sorular sorunca, Antoine ona fotoğrafları büyük bir zevkle gösterdiğini söyledi. Ayağa kalktı ve sandalyesini yaklaştırıp yanına oturmadan önce kütüphaneden bir, iki, üç albüm aldı.

Her sayfada anlattığı anekdotların ardından ısrarla en yakın arkadaşına bakıyor ve hiç sektirmeden, “Değil mi Mathias!” diyordu.

Mathias sınırlarına zar zor hâkim olsa da, bir kenarda durmaya ve Antoine ile Audrey arasında oluşan samimiyeti bozmamaya çalışıyordu.

Yemeğin sonunda, Emily ve Louis iyi geceler demek için pijamalarıyla aşağı indiler, onları masadan uzaklaştırmak mümkün olmadı. Emily Audrey'nin yanına oturdu, kısa bir süre sonra da Antoine'ın yerini aldı. Tek tek her fotoğrafın hikâyesini anlatmaya başladı, bu kez geçen sene kış sporları yaparken çekilenler vardı önünde. O zamanlar, dedi Emily ve Louis, Babam ve Babam henüz birlikte yaşamıyorlardı ama tatillerde buluşuyorduk, Noel tatili dışında, Noel için iki senede bir buluşuyorduk, diye ekledi küçük kız.

Audrey üçüncü albümün sayfalarını çevirmeye başla-

dı, Mathias mutfaktan onu izliyordu. Kızı, elini Audrey'nin koluna koyduğunda yüzü bir gülümsemeyle aydınlanmıştı, bundan emindi.

"Yemek çok güzeldi," dedi Audrey Antoine'a.

Antoine ona teşekkür etti ve ters çevrilerek yapıştırılmış bir fotoğrafı işaret etti.

"Bu fotoğraf, sedye Mathias'ı pistten indirmeden hemen önce çekilmişti. Kırmızı kukuletalı olan benim, çocuklar kadraja girmemişler. Aslında Mathias'ın bir şeyi yoktu, sadece kötü düşmüştü."

Mathias'ın tırnaklarını kemirdiğini görünce elinin üzerine hafif bir şaplak indirmek için bunu fırsat bildi.

"Anaokulundaki tatillere kadar inmesek diyorum," dedi Mathias öfkeyle, yeniden tırnaklarını yemeye başlamıştı.

Antoine, bu kez de gömleğinin kolundan çekiştirdi.

"Üç çikolatalı ve portakal kabuklu mus," dedi Antoine. "Genelde, benden bunun tarifini isterler, ama bu kez ne oldu anlamadım, kabarmadı," diye ekledi kabin içindeki kaşığı oynatarak.

Hazırladığı tatlıya bakarken canı öyle sikkındı ki, Audrey müdahale etti.

"Kırılmış buzunuz var mı?" diye sordu.

Mathias tekrar ayağa kalktı ve bir kâseye buz doldurdu.

"Bu kadar var."

Audrey buzları peçetesinin içine yerleştirdi ve vurarak tezgâhın üzerinde kırdı. Peçeteyi açtı, içindeki, kalın kar tabakasını andıran buzları hemen musun içine kattı. Kepçeyi birkaç kez çevirince, tatlı kıvamına geldi.

"Alın bakalım," dedi Antoine'ın şaşkın bakışları eşliğinde çocuklara tatlıdan koyarken.

"Tatlıdan sonra hemen yatak!" dedi Mathias Emily'ye.

"Film seyredeceklerine söz vermiştin!" diye araya girdi Antoine.

Emily ve Louis salondaki kanepeye doğru yollanmışlardı bile, Audrey çikolatalı mus servisi yapmaya devam etti.

“Ona fazla koyma,” dedi Antoine, “akşamları hazım-
da güçlük çekiyor.”

Antoine, kendisine delici gözlerle bakan Mathias'ı görmezden geldi. Audrey'nin geçebilmesi için sandalyesini itti.

“Yardım etmeme izin verin,” diye ısrar etti Audrey, Antoine elindeki tabakları alırken.

“Kendinizi bildiniz bileli gazetecilik mi yapıyorsunuz?” diye sordu nazikçe, bir yandan lavabonun musluğunu açıyordu.

“Beş yaşımdan beri,” diye yanıtladı Audrey gülerek.

Mathias kalktı, kurulama bezini Audrey'nin elinden aldı ve salona geçmeyi önerdi. Audrey kanepeye, çocukların yanına oturdu. O uzaklaşır uzaklaşmaz Mathias Antoine'a doğru eğildi.

“Peki ya sen, sersem, kendini bildin bileli mimar mıydın?”

Onu görmezden gelmeye devam eden Antoine, Audrey'ye bakmak için arkasını döndü. Emily ve Louis ona yapışmış oturuyorlardı, başlarının düşmüş olması uykularının geldiğinin habercisiydi. Antoine ve Mathias, çocukları yatağa götürmek üzere bulaşığı ve kurulama bezini hemen bıraktılar.

Audrey, yüzlerinden uyku akan küçük meleklerini kucağına almış yukarı çıkan iki adama baktı. Sahanlığa geldiklerinde, Emily ve Louis'nin birbirlerine hınzırca göz kırptığını yetişkinlerin hiçbiri fark etmedi. Birkaç dakika sonra iki baba tekrar aşağı indi, Audrey yağmurluğunu giymiş, salonun ortasında onları bekliyordu.

“Geç oldu, eve döneceğim,” dedi, “akşam için çok teşekkür ederim.”

Mathias portmantodan gabardin ceketini aldı ve Antoine'a, Audrey'ye eşlik edeceğini söyledi.

“Bir gün, şu musun tarifini verirseniz çok sevinirim,” dedi Audrey Antoine'ı yanağından öperken.

Mathias'ın koluna girerek sekinin basamaklarını indi, Antoine evin kapısını kapattı.

“Old Brompton'da taksi buluruz,” dedi Mathias. “Akşam iyi geçti, değil mi?”

Audrey'den ses çıkmadı, ıssız sokakta çınlayan adımlarının sesini dinliyordu.

“Emily sana bayıldı.”

Audrey hafifçe başını salladı.

“Demek istiyorum ki,” diye ekledi Mathias, “eğer sen ve ben...”

“Ne demek istediğini anladım,” dedi Audrey onun sözünü keserek.

Durdu ve Mathias'ın önüne dikildi.

“Akşamüzeri yapımcımdan bir haber aldım. Terfi ettim.”

“Bu iyi bir haber, değil mi?” dedi Mathias.

“Hem de çok! Nihayet haftalık bir programım olacak... Paris'te,” diye ekledi gözlerini indirerek.

Mathias, içi sızlayarak ona baktı.

“Bunun için, uzun zamandır çırpınıyordun sanırım?”

“Beş yaşından beri...” diye yanıtladı Audrey, yüzünde kırılğan bir gülümseme vardı.

“Hayat zor, değil mi?” dedi Mathias.

“Zor olan seçim yapmak,” diye yanıtladı Audrey. “Fransa'ya geri döner miydin?”

“Sen ciddi misin?”

“Daha beş dakika önce, şuracıktaki kaldırımda, beni sevdiğini söyleyecektin, peki sen ciddi miydin?”

“Elbette ciddiydim, ama Emily...”

“Benim de tek isteğim Emily'yi sevmek... ama Paris'te.”

Audrey elini kaldırdı, bir taksi yanaştı.

“Hem kitapçı da var...” diye mırıldandı Mathias.

Audrey eliyle Mathias'ın yanağını okşadı ve geri geri yola doğru yürüdü.

“Antoine'la mükemmel bir hayat kurmuşsunuz; çok şanslısın, düzenini kurmuşsun.”

Takisyeye binip kapıyı hemen çektii. Pencereden sarkmış ona bakıyordu, kaldırımdaki Mathias öylesine dağılmış görünüyordu ki.

“Arama, böylesi bile çok zor,” dedi Audrey hüzünlü bir sesle, “sesin telesekreterimde kayıtlı, birkaç gün daha dinler, ondan sonra silerim, söz.”

Mathias ona doğru ilerledi, elini tuttu ve onu öptü.

“Seni görmeye iznim yok mu yani?”

“Var,” dedi Audrey, “televizyonda görürsün.”

Şoföre işaret etti, Mathias gecenin içinde kaybolan taksiye bakakaldı.

İssız sokakta yürüyerek geri döndü. Islak kaldırımında, hâlâ Audrey'nin ayaklarının izini görür gibiydi. Bir ağaca yaslandı, başını ellerinin arasına aldı ve ağacın gövdesi boyunca kayarak, yere çöktü.

Salonu bir tek, sehpanın üzerinde duran küçük lamba aydınlatıyordu. Antoine deri koltuğa oturmuş bekliyordu. Mathias eve yeni girmişti.

“Önceleri karşı çıktığımı itiraf ediyorum, ama bu kız...” diye bağırdı Antoine.

“Ah, evet, bu kız...” diye yanıtladı Mathias kendini karşıdaki koltuğa bırakırken.

“Ama... kız... gerçekten olağanüstü!”

“Tamam, demek ikna oldun, aman ne iyi!” diye yanıtladı Mathias dişlerini sıkarak.

Ayağa kalktı ve merdivene yöneldi.

“Acaba, onu biraz ürküttük mü diyorum?” dedi Antoine.

“Bundan sonra deme!”

“Biraz fazla, bir çift gibi davranmadık mı?”

“Yok canım, neden öyle olsun ki?” diye sordu Mathias ses tonunu yükselterek.

Antoine'a yaklaştı, elini tuttu.

“Hiç de değil! Kaldı ki, sen de, öyle görünmesini sağlayacak bir şey yapmadın... Böyle yapınca çift mi olunuyor?” dedi avucuna vurarak. “Öylesine olağanüstü biri ki, az önce beni terk etti!”

“Orada dur bakalım, her şeyi bana yükleme, çocuklar da elinden geleni ardına koymadı.”

“Kes sesini, Antoine!” dedi Mathias girişe doğru uzaklaşırken.

Antoine onu yakalayıp kolundan çekti.

“Ne sanıyordun? Audrey için kolay olacağını mı sanmıştın? Hayatın senin görmek istediğinden farklı olduğunu ne zaman anlayacaksın?”

Antoine görmekten bahsedince, Mathias’ın gözlerinin sulandığını gördü. Siniri hemen yatıştı. Mathias’ın omzunu tuttu ve üzüntüsünü içinden atmasına izin verdi.

“Üzgünüm dostum, hadi, sakinleş,” dedi ona sarılarak, “belki de her şey bitmemiştir?”

“Hayır, her şey berbat oldu,” dedi Mathias evden çıkarken.

Antoine uzaklaşmasına izin verdi. Mathias’ın yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Old Brompton kavşağında durdu, Audrey’yle beraber son kez buradan taksiye binmişlerdi. Biraz daha ilerledi, bir piyano üreticisinin atölyesinin önünden geçti; Audrey ona, ara sıra piyano çaldığını ve yeniden ders almayı hayal ettiğini söylemişti; ama camekândan yansıyan, nefret ettiği kendi görüntüsüydü.

Adımları onu Bute Sokağı’na götürdü. Yvonne’un restoranının demir kepenginin arasından sızan ışığı gördü, çıkmaz sokağa girdi ve servis kapısına vurdu.

Elindeki iskambil kâğıtlarını bırakan Yvonne ayağa kalktı.

“Bana bir dakika izin verin,” dedi üç hanım arkadaşına.

Danièle, Colette ve Martine hep bir ağızdan homurdandılar.

Masadan kalkarsa, Yvonne eli kaybedecekti.

“Misafirin mi var?” diye sordu Mathias mutfağa girerken.

“İstersen, sen de bizimle oynayabilirsin... Danièle’i tanıyorsun zaten, çetin cevizdir ama hep blöf yapar, Colette biraz çakırkeyif, Martine’i ise yenmek kolaydır.”

Mathias buzdolabını açtı.

“Atıştıracak bir şeyler var mı?”

“Akşamki rostodan var,” diye yanıtladı Yvonne, bir yandan da Mathias'ı süzüyordu.

“Aslında, daha çok tatlı bir şeyler tercih ederim... Küçük bir tatlı iyi gelirdi. Neyse, sen git, benim için endişelenme, aradığım mutluluğu buzdolabımda bulurum ben.”

“Haline bakılırsa, mutluluğu benim buzdolabımda bulacağını hiç sanmam!”

Yvonne arkadaşlarına katılmak üzere salona geri döndü.

“Eli kaybettin dostum,” dedi Danièle kâğıtları toplarken.

“Hile yaptın,” dedi Colette, kendisine bir kadeh daha beyaz şarap dolduruyordu.

“Bana yok mu?” diyen Martine bardağını uzattı. “Susamadığımı kim söyledi?”

Colette şişeye baktı, Martine'e de ikram edecek şarap kaldığını görünce rahatladı. Yvonne, Danièle'in elinden iskambil kâğıtlarını aldı. O, kâğıtları dağıtırken, diğer üç arkadaşı başlarını mutfığa doğru çevirdiler. Mekân sahibinin umursamadığını görünce, onlar da omuzlarını silktiler ve yeniden oyunlarına daldılar.

Colette kesik kesik öksürdü, Mathias salona girmişti, masalarına oturup onları selamladı. Danièle ona da kâğıt dağıttı.

“Bir el ne kadar?” diye sordu Mathias, masanın ortasında birikmiş paraları görünce, gözü korkmuştu.

“Yüz, ve konuşmuyoruz!” diye cevabı hemen yapıştırdı Danièle.

“Benden pas,” dedi Mathias elindeki kâğıtları fırlatarak.

Kendi kâğıtlarına bakmaya fırsat bile bulamayan üç arkadaş, ellerindeki kâğıtları atmadan önce ona kötü kötü baktılar. Danièle iskambil kâğıtlarını kardı, Martine'e kestirdi ve tekrar dağıttı. Bir kez daha, Mathias eline baktı ve hemen pas geçtiğini söyledi.

“Belki konuşmak istersin?” dedi Yvonne.

“Ah hayır!” dedi Danièle. “Her elde gevezelik etmesen olmaz, sus!”

“Martine'e değil, ona söyledi!” diye karşı çıktı Colette parmağıyla Mathias'ı göstererek.

“Öyleyse, o da konuşmasın!” dedi Martine. “Ne zaman bir şey söylesem, lafı ağzıma tıkıyorsunuz. Üç defadır arka arkaya pas geçiyor, ortaya sürdüğü para konuşsun, o sussun!”

Mathias desteyi aldı ve kâğıtları dağıttı.

“Ne kadar kötü yaşlandın,” dedi Danièle Martine'e, “oyun sırasında konuşulmasından bahsetmiyoruz, Mathias'ın derdini anlatmasına izin vermekten bahsediyoruz. Çok üzgün olduğunu görmüyor musun!”

Martine elini dizdi ve başını salladı.

“Bak o zaman iş değişir, konuşması gerekiyorsa konuşsun, ne diyebilirim ki!”

Martine üç as açıp ortadaki parayı topladı. Mathias bardağını aldı ve içindekini kafasına dikiverdi.

“İşe gitmek için, günde iki saatini toplu taşıma araçlarında geçiren insanlar var!” dedi kendi kendine konuşan Mathias.

Dört arkadaş hiçbir şey söylemeden birbirlerine baktılar.

“Paris, buradan taş çatlasa iki saat kırk dakika tutuyor,” diye ekledi ardından.

“Avrupa'daki bütün başkentler arasındaki mesafeyi mi hesaplayacağız, poker mi oynayacağız?” diye patladı Colette.

Danièle susması için ona bir dirsek atıverdi.

Mathias, tekrar konuşmaya başlamadan önce her birine sırayla baktı.

“Kaldi ki, şehir değiştirmek de hiç kolay iş değil, Paris'e dönmek de öyle...”

“Bana soracak olursan, 1934'te Polonya'dan göç etmekten daha kolay!” diye homurdandı Colette elindeki kâğıtlardan birini atarken.

Bu kez de Martine'den bir dirsek yedi.
Yvonne bakışlarıyla Mathias'ı azarladı.

"Buraya gelirken, şehir değiştirmek o kadar zor gelmemişti ama!" diye cevabı yapıştırdı Yvonne.

"Neden böyle söyledin?" dedi Mathias.

"Sen gayet iyi anladın!"

"Biz hiçbir şey anlamadık," diye yanıtladı üç arkadaş hep bir ağızdan.

"Bir çifti yıpratın aradaki fiziksel uzaklık değildir, hayatların arasına giren mesafedir. Valentine'i bu yüzden kaybettin, aldattığın için değil. Seni, günün birinde affedemeyecek kadar çok seviyordu. Ama sen, ona öylesine uzaktın ki. Biraz büyüme vaktin geldi de geçiyor, bunu, kızın senden daha uygun olmadan önce yapmayı denesen iyi olacak! Şimdi sus da oyna, sıra sende!"

"Bir şişe şarap daha açsam iyi olacak," dedi Colette masayı terk ederken.

*

Mathias, dört kadının sayesinde üzüntüsünü biraz unuttu, kadınlar Dalton kardeşler gibiydiler. O akşam, evin merdivenlerini çıkarken başı gerçekten dönüyordu sanki.

*

Ertesi gün, çocukları okuldan eve Antoine getirdi ve hiç vakit kaybetmeden çıktı. Ajansta, Yvonne'un restoranının tadilatı dolayısıyla yapılacak bir sürü iş vardı. Mathias da kafasını dağıtmak için parkta koşmaya gitmişti, iki saatliğine çocuklara göz kulak olmaya Sophie geldi. Emily kendi kendine, babası fikir değiştirecekse daha iyi birini bulması gerektiğini söylüyordu; parka koşmaya gitmek onun durumunda pek de akıllıca değildi. Kabak gra-ten yediğinden beri, babasının yüzü gerçekten de korkunç görünüyordu, baş dönmesi de giderek artıyordu. İki

gündür böyle devam ettiğine göre, bir şeyler kuruyor olmalıydı.

Louis'yle kafa kafaya verip konuştuktan sonra, hiçbir yorum yapmamaya karar verdi. Şansları yaver giderse Sophie akşam yemeğine kalırdı, bu her zaman iyi haber demekti; yemeği televizyonun karşısında yemek ve geç yatmak anlamına geliyordu.

*

Aynı akşam, Emily gizli günlüğüne, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark ettiğini yazdı. Merdivenden gelen düşme sesini duyduğu an, Louis'ye ilkyardım çağırmasını söyledi, Louis de günlüğün sayfa kenarına, söz konusu ilkyardımın babası olduğunu ekledi.

*

Tıp merkezinin koridorunda Antoine bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Bekleme salonu hıncahınç doluydu. Herkes, sehpanın üzerine yığılı duran, köşeleri kıvrık dergileri karıştırarak sırasını bekliyordu. Antoine endişe içindeydi, bir şey okuyacak hali yoktu.

Doktor nihayet bekleme odasından çıkıp yanına geldi. Onu izlemesini rica edip bir kenara çekti.

"Beyinde hasar yok, sadece alnında büyük bir kanama olmuş, röntgenlerde bir şey görünmüyor. Her şeye rağmen, ekografi de çektik. Ciddi bir şey görünmüyor, ama sanırım en iyi haber, bebeğin de sapsağlam olduğu."

XVIII

Bölmenin kapısı aralandı. Sophie'nin üzerinde mavi bir bluz ve muayeneler sırasında giydirilen patikler vardı.

"Beni dışarda bekle," dedi Antoine'a.

Antoine hasta kabulün karşısındaki sandalyelerden birine oturdu. Yanına gelen Sophie'nin suratı kaşık kadar kalmıştı.

"Bana söylemek için neyi bekliyordun?"

"Neyi söylemek için?... Bu bir hastalık değil."

"Babası, senin ağzından mektuplar yazdığım herif mi?"

Dispanserdeki kasiyer Sophie'ye işaret etti. Hesabı çıkarmıştı, ödeme yapmaya gelebilirdi.

"Yorgunum Antoine, ödemeyi yapayım da beni eve götür!"

*

Anahtar kilidin içinde döndü. Mathias cüzdanını girişteki çanağa bıraktı. Antoine deri koltuğa yerleşmiş, sehpadaki lambanın ışığında okuyordu.

"Pardon, geç olduğunu biliyorum ama çok işim vardı."

"Hımm."

"Ne?"

"Senin her akşam çok işin var."

“Öyle, işim başımdan aşkın!”

“Alçak sesle konuş, Sophie çalışma odasında uyuyor.”

“Sen çıktın mı?”

“Sen ne diyorsun?... Kız fenalaştı.”

“Hay Allah, ciddi bir şey mi?”

“Kustu ve bayıldı.”

“Senin çikolatalı mustan mı yedi?”

“Kusan ve bayılan bir kadın sana hiçbir şey çağrıştırıyor mu?”

“Kahretsin!” dedi Mathias kendini karşıdaki koltuğa bırakırken.

*

Gecenin geç bir vaktinde, Antoine ve Mathias mutfaktaki masada, baş başa vermiş oturuyorlardı. Mathias hâlâ akşam yemeği yememişti, Antoine bir şişe kırmızı şarap, bir çanak ve bir peynir tabağı çıkardı.

“Yirmi birinci yüzyıl şahane,” dedi Mathias, “insanlar bir hiç yüzünden boşanıyorlar, kadınlar gezgin sörfçülerden çocuk yapıyorlar, sonra da biz erkeklerin kendimize eskisinden daha az güvendiğimizi söylüyorlar...”

“Evet, bir de aynı çatı altında birlikte yaşayan erkekler var.. Zulanda tuttuğun bütün saçmalıkları sayıp dökcek misin böyle?”

“Tereyağını ver,” dedi Mathias kendine reçelli ekmek hazırlarken.

Antoine şarap şişesini açtı.

“Ona yardım etmeliyiz,” dedi bardağına şarap doldururken.

Şişeyi Antoine'ın elinden alan Mathias kendine de şarap koydu.

“Ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Baba ortada yok... Çocuğu nüfusuma geçireceğim.”

“Neden sen?” diye isyan etti Mathias.

“Görev gereği, ayrıca ona ilk ben teklif ettim.”

“Ah, ne demezsin, bu ikisi de iyi sebepler gerçekten.”

Mathias birkaç saniye düşündükten sonra, Antoine'ın bardağını kafasına dikti.

"Her halükârda, o kişi sen olamazsın, çocuğunun kör bir babası olsun istemeyecektir," dedi, dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

İki arkadaş sessizce birbirlerine baktılar, Antoine arkadaşının yaptığı göndermeyi anlamayınca Mathias söze devam etti:

"Ne zamandır kendine mektuplar yazıyorsun?"

Çalışma odasının kapısı açılmıştı, pijamalar içinde Sophie görüldü, gözleri kızarmıştı; iki arkadaşına bakıyordu.

"Ne kadar iğrenç konuşuyorsunuz," dedi onları dikkatle süzerek.

Eşyalarını topladı, dertop edip kolunun altına sıkıştırdı ve sokağa çıktı.

"Gördün mü, söylemiştim, tamamen körsün!" diye tekrarladı Mathias.

Antoine aceleyle koştu. Sophie kaldırımında uzaklaşmıştı bile, koşup ona yetişti. Sophie bulvara doğru yürümeye devam ediyordu.

"Dur!" dedi Antoine onu kollarına alarak.

Dudakları, değene kadar birbirine yaklaştı ve ilk kez öpüştüler. Öpücük uzun sürdü, Sophie başını kaldırıp Antoine'a baktı.

"Seni bir daha görmek istemiyorum Antoine, hem de hiç, onu da."

"Bir şey söyleme," diye fısıldadı Antoine.

"On kişi için yemek pişiriyorsun ama hiç sofraya oturmuyorsun; iki yakarı bir araya getirmekte zorlanıyorsun ama Yvonne'un restoranını elden geçiriyorsun; yürekten istemediğin halde, en iyi arkadaşın kendini yalnız hissediyor diye onunla aynı evde yaşıyorsun; çocuğumu yetiştirmene izin vereceğimi düşünüyor musun gerçekten? En korkuncu da ne biliyor musun? İşte, tam da bu sebepler yüzünden uzun zamandır sana âşık olmam. Şimdi git, görevlerini yerine getir, beni de rahat bırak."

Antoine kolları iki yanına düşmüş, Sophie'nin, üzerinde pijaması, yalnız başına Old Brompton'da uzaklaşmasını izledi.

*

Eve dönüşünde, Mathias'ı bahçe duvarında otururken buldu.

"Birbirimize ikinci bir şans vermeliydik."

"İkinci şanslar asla işe yaramaz," diye homurdandı Antoine.

Mathias cebinden bir puro çıkardı, ucunu parmaklarının arasında yuvarladıktan sonra yaktı.

"Doğru," diye yanıtladı, "ama biz farklıyız, yatmıyoruz!"

"Haklısın, bu gerçekten de bir artı sayılır!" diye yanıtladı Antoine alaycı bir edayla.

"Ne kaybederiz ki?" diye sordu Mathias dumanın kıvrımlarına bakarken.

Antoine kalktı, Mathias'ın purosunu aldı. Eve doğru yöneldi ve kapının eşiğinde durup arkasına döndü.

"Hiç, sadece gülünç!"

Purodan derin bir nefes çekip salona girdi.

*

Ertesi günden itibaren, olumlu değişiklikler hayata geçirilmeye başlandı. Mathias küvette, saçları köpükler içinde, pek içinden gelmese de, avazı çıktığı kadar bağırarak *La Traviata*'yı söylüyordu. Suyun ısınıp artırmak için ayak parmağının ucuyla musluğu döndürdü. Akan su buz gibiydi. Duvarın öbür yanında, Antoine başında bone, elinde sert kıllı bir fırça, kaynar suyun altında sırtını ovuyordu. Mathias, Antoine'ın banyosuna girdi, duşun kapısını açtı ve sıcak suyu kapattı, ardında küçük köpük öbeklerinden oluşan uzun bir iz bırakarak banyosuna döndü.

Bir saat sonra, iki arkadaş üst katın sahanlığında buluştu, ikisi de aynı robdöşambrdan giymişler, boğazlarına

kadar da kapamışlardı. İkisi de, çocuklarını yatırmak üzere onların odasına girdi. Merdivenin başına döndüklerinde, üzerlerindeki çıkarıp yere bıraktılar ve yan yana basamakları indiler, ancak bu kez üzerlerinde bokser, çorap, beyaz gömlek ve papyon vardı. Büyük koltuğun kolçaklarında katlanmış olarak duran pantolonlarını giydiler, pabuçlarını bağladılar ve salondaki kanepeye, çağırdıkları çocuk bakıcısının yanına oturdular.

Bulmacaya dalmış olan Danièle, gözlüğünü burnunun ucuna kaydırıp onlara baktı.

“Saat biri geçirmeyin!”

İki adam aynı anda ayağa fırladı ve kapıya doğru yöneldi. Kapıdan çıkacakları sırada, Danièle’in gözüne basamaklardaki robdöşambırlar ilişince, “tertipli olmak” lafının onlara bir şey ifade edip etmediğini sordu.

Diskotek tıklım tıklımdı. Mathias, Antoine’ın ulaşmaya çalıştığı barın önünde ezilmişti. Dergiden fırlamışa benzeyen bir fıstık, elini sallayarak garsonlardan birinin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Mathias ve Antoine göz göze geldiler, ama ne çare. Birinden biri kızla konuşma cesaretini bulacak olsa da, müziğin sesi her türlü diyalogu imkânsız kılıyordu. Barmen, nihayet genç kadına ne içmek istediğini sordu.

“Bardakta küçük bir şemsiye olsun da ne olursa olsun,” diye yanıtladı genç kadın.

“Gidelim mi?” diye haykırdı Antoine Mathias’ın kulağına.

“Vestiyere son gelen yemeği ısmarlar,” diye yanıtladı Mathias, Puff Daddy’nin sesini umutsuzca bastırmaya çalışarak.

Dans pistinden geçmeleri neredeyse yarını saat sürdü. Sokağa çıktıklarında, Antoine kulağında hâlâ yankılanan sesin ne zaman kaybolacağını merak ediyordu. Mathias ise hiç duymuyordu. Bir taksiye atladılar, Mayfair’de yeni açılan bir kulübe doğru yola koyuldular.

Kapının önünde uzun bir kuyruk vardı. Londra’lı, pa-

ralı gençler mekâna girmek için itişip kakışıyorlardı. Kapıdaki görevlilerden biri Antoine'ı fark edince kalabalığın önüne geçmesi için işaret etti. Koltukları kabaran Antoine, Mathias'ı da peşinden sürükleyerek kalabalığın içinde kendine yol açtı.

Girişe geldiğinde, aynı görevli hangi gençlere eşlik ettiğini göstermesini istedi. Kulüp, gençler aileleriyle birlikte geldiklerinde önden girme ayrıcalığı tanıyordu.

"Gidelim!" dedi Mathias hemen Antoine'a.

Başka bir taksiye atladılar, bu kez istikamet Soho'ydu, *house* müzik yapan bir DJ saat on bire doğru bir "lounge tendance"ta konser veriyordu. Mathias bir girintiye, Antoine da açılır kapanır bir sandalyenin ucuna ilişti, kendilerini dışarıya atmak için göz göze gelmeleri yeterli oldu. *Black cab* şimdi de, o günlerde rağbet gören mahallelerden biri olan East End River'a doğru yol alıyordu.

"Acıktım," dedi Mathias.

"Yakınlarda iyi bir Japon restoranı biliyorum," dedi Antoine.

"İstedığın yere gidelim, ama taksiyi bırakmayalım... ne olur ne olmaz."

Mathias mekânı şaşırtıcı buldu. İnsanlar, çeşit çeşit suşi ve saşimilerin, mekanik bir zemin üzerinde dönüp durduğu devasa bir tezgâhın çevresine oturmuşlardı. Sipariş verilmiyordu, önünüzden geçerken hoşunuza giden küçük tabağı almak yeterli oluyordu. Çiğ ton balığının tadına baktıktan sonra, Mathias ekmek ve bir parça da peynir alıp alamayacağını sordu, aldığı yanıt çatal istediği zaman verilenin aynısıydı.

Tabağını yürüyen tezgâhın üzerine koydu ve dışarıda bekleyen taksiye döndü.

"Açlıktan öldüğünü sanıyordum?" dedi Antoine taksiye binerken.

"Ellerimle orfoz yiyecek kadar değil!"

Şoförün tavsiyesi üzerine bir "lap dance club"¹ a doğ-

¹ Kucak dansı ve striptiz yapılan kulüp. (Ç.N.)

ru yola koyuldular. Bu kez rahatça yayıldıkları koltuklarında, Mathias ve Antoine dördüncü kokteyllerini yudum-luyorlardı, hafiften çakırkeyif olmuşlardı.

“Yeterince konuşmuyoruz,” dedi Antoine bardağını bırakırken. “Her akşam birlikte yemek yiyoruz ama birbi-rimize hiçbir şey söylemiyoruz.”

“Karımı bu tür cümleler yüzünden terk ettim,” diye yanıtladı Mathias.

“Karın seni terk etti!”

“Üçüncü defadır saatine bakıyorsun, Antoine, bir kez daha deneyelim dedik diye kendini mecbur hissetme.”

“Onu hâlâ düşünüyor musun?”

“Gördün mü, işte sen busun, sana bir soru soruyorum, bana soruyla karşılık veriyorsun.”

“Zaman kazanalım diye. Seni otuz yıldır tanıyorum Mathias ve otuz yıldır ne zaman konuşmaya kalksak, konu dönüp dolaşp hep sana geliyor, bu akşam niye farklı olsun ki?”

“Bunun nedeni, senin açılmayı hep reddetmen. Hadi bakalım, sana meydan okuyorum, bana çok kişisel bir şey söyle, sadece bir tane.”

Bir dansçı kadın, burunlarının dibinde, üzerinde tepindiği sırığa çılgınca gönlünü kaptırmış gibi dans ediyordu. Antoine, elindeki bademi parmaklarının arasında döndürdükten sonra iç geçirdi.

“Artık arzu duymuyorum, Mathias.”

“Pistte olup bitenden bahsediyorsan, ben de duymuyorum, emin olabilirsiniz!”

“Kalkalım mı?” diye rica etti Antoine.

Mathias ayaklanmıştı bile, onu vestiyerde bekliyordu.

Konuşmaya, onları eve götüren takside devam ettiler.

“Baştan çıkarma fikri bana hep sıkıntı verdi sanırım.”

“Caroline Leblonde’la da sıkıldın mı?”

“Hayır, Caroline Leblonde meselesinde canımı sıkısan sen oldun.”

“Bir kadın, yatakta seni deliye döndürmek için ne yapmalı?”

“Televizyonun kumandasını saklaması yeterli.”

“Çok yorgunsun, hepsi bu.”

“Öyleyse, uzunca bir süredir yorgun olmalıyım. Az önce, gece kulübündeki şu tiplere baktım da, hepsi pusu-ya yatmış kurtlar gibiydiler. Bu artık beni eğlendirmiyor, aslına bakarsan hiçbir zaman eğlendirmedir. Barın öbür ucundan bir kadın bana baktığında, salonu geçip yanına gitme cesaretini toplamam için altı ay gerekiyor. Ayrıca, hiçbir duygunun paylaşılmadığı bir yatakta, bir yabancı-nın yanında uyanma fikri de artık bana çok uzak.”

“Seni kıskanıyorum, birinin, seni arzulanmadan önce sevdiğini bilmek ne büyük bir mutluluk farkında mısın? Kendini olduğun gibi kabul et, senin sorunun arzu duymamak değil.”

“Mekanik bir şeyden bahsediyorum, Mathias, üç aydır sabahları bile tık yok. Bir kez olsun söylediğime kulak ver, artık arzu duymuyorum!”

Mathias'ın gözleri yaşlarla doldu.

“Neyin var?” dedi Antoine.

“Benim yüzümden mi?” dedi Mathias ağlayarak.

“İyice salaklaştın, kafandan neler geçiyor? Seninle hiç ilgisi yok, sorunun benden kaynaklandığını söylüyorum!”

“Seni bunalttığım için oldu, değil mi?”

“Kes artık, keçileri kaçırdın iyice!”

“Hayır, biliyorum, ereksiyona geçmeni ben engelliyorum!”

“Gördün mü, yine başladın işte! Kendimden bahsetmemi sen istedin, ama ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim, konu dönüp dolaşıp sana geliyor. Çaresi olmayan bir hastalık bu. O halde, zaman kaybetmeyelim, canını sıkanın ne olduğunu söyle bana!” diye gürledi Antoine.

“Gerçekten istiyor musun?”

“Taksinin parasını sen ödersin!”

“Audrey’yle olan ilişkimde cesur davranmadığımı düşünüyor musun?” diye sordu Mathias.

“Cüzdanını ver!”

“Neden?”

“Taksinin ücretini sen ödemeyecek miydin? Öyleyse cüzdanını ver!”

Mathias itaat etti, Antoine cüzdanı açtı ve içindeki bölmeden Valentine’in gülümsediği küçük fotoğrafı çıkardı.

“Eksik olan cesaretin değil, seçim yapamaman! Yeni bir sayfa aç,” dedi Antoine taksinin ücretini Mathias’ın parasıyla öderken.

Fotoğrafı yerine koydu ve evin önünde duran takside indi.

*

Antoine ve Mathias eve girdiklerinde, kesintisiz devam eden bir hırıltı duydular. On yıl boyunca mimarlık eğitimi alan Antoine, delinen bir borunun sıcak su kaçırdığını hemen anladı, boşuna okumamıştı. Teshisi koymuştu, kazan ruhunu teslim ediyordu. Mathias gürültünün bodrum katından değil salondan geldiğini belirtti. Kanepenin ucundan sarkan bir çift çorap, onları endişelendiren hırıltıyla uyum içinde hareket ediyordu. Danièle, boylu boyunca uzanmış, mışıl mışıl uyuyordu.

Danièle’in gitmesinin ardından, kanepeye yerleşmeden önce, iki arkadaşı bir şişe Bordeaux şarabı açtılar.

“İnsanın evi gibisi yok!” dedi sevinçle Mathias, bacaklarını uzatmıştı.

Antoine’ın, sehpaye uzattığı bacaklarına baktığını görünce, ekledi:

“124 numaralı kural, canının istediği gibi davran!”

*

Hafta koşuşturma içinde geçti. Mathias işine, sadece işine odaklanmak için elinden geleni yapıyordu. Kitapçıya

gelen postaların içinde *Lagarde et Michard*'ın yeni baskısını gösteren bir broşür bulduğunda, içinin burulmasına engel olamadı. Broşürü kâğıt sepetine attı ama akşam sepeti boşaltırken kasanın altına koymak üzere geri çıkardı.

*

Antoine her gün, ofisine giderken Sophie'nin çiçekçi dükkânının önünden geçiyordu. Ofisi karşı kaldırımında olduğu halde, ayaklarının onu bu tarafa sürüklemesinin sebebi neydi? Hiç bilmiyordu, hatta farkında olmadığını bile söyleyebilirdi. Sophie ise, vitrinin önünde dikilip duran Antoine'ı fark ettiğinde başını çeviriyordu.

*

Tadilat çok yakında başlayacaktı. Enya'nın yardım ettiği Yvonne restoranı toparlıyor, mahzenle bar arasında mekik dokuyordu. Bir sabah, Enya bir kasa *Chateau-labergorce-zédé*'yi taşıdığı sırada, Yvonne kasayı bırakmasını rica etti. Bu şişeler çok özeldi.

*

Bir gün, öğretmen sınıf taki karatahtaya tebeşirle coğrafya ödevinin konusunu yazdı. Ödevi, gözlerini pencereye dikmiş Afrika'yı düşleyen Louis'nin defterine, Emily geçirdi.

*

Mathias bir sabah bankaya giderken, Antoine'ın gölgesinin kavşağı geçtiğini görür gibi oldu. Yetişmek için hızlandı, sonra yavaşladı. Antoine bebek giysileri satan bir mağazanın önünde durmuştu; tereddüt içinde sağa sola bakınıyordu, sonunda dükkânın kapısını itti.

Bir sokak lambasının arkasına gizlenen Mathias, vitrinin gerisinden onu gözlüyordu.

Antoine'ın bebek giysilerine dokuna dokuna, o reyon senin, bu reyon benim gezindiğini gördü. Tezgâhtar kadın onunla konuştuğunda ise, eliyle, sadece baktığını anlatan bir işaret yapıyordu. İki küçük patik dikkatini çekmişti. Onları raftan aldı ve enine boyuna inceledi. Ardından, birini işaret, diğerini de ortaparmağına geçirdi.

Tüylü oyuncakların ortasındaki Antoine, parmaklarını sol elinin ayasına koyup yürüterek oynamaya başladı. Tezgâhtarın eğlenen bakışlarını görünce şaşırıp, kıpkırmızı oldu ve patikleri yerine koydu. Mathias gizlendiği sokak lambasının arkasından çıktı ve sokakta yoluna devam etti.

*

Yemek saati geldiğinde McKenzie ofisi gizlice terk etti ve koşa koşa Güney Kensington durağına gitti. Taksiiye atlayıp onu St. James Sokağı'na götürmesini istedi. Alışverişini tamamladı, takip edilip edilmediğini kontrol ettikten sonra, yüzünde güller açarak, Majesteleri'nin terzisi olarak kabul edilen Archibald Lexington'ın küçük dükkânına girdi. Kısa bir süre soyunma odasında kaldıktan sonra, küçük bir yükseltinin üzerine çıktı ve sipariş ettiği takımın rötuşlarını yapması için kendini Sir Archibald'ın ellerine bıraktı. Boy aynasında kendine bakarken, isabetli bir karar verdiğini düşündü. Gelecek hafta, Yvonne'un restoranının salonunun açılışında her zamankinden daha çekici olacaktı, hatta dayanılmaz olacaktı.

*

Öğleden sonra, John Glover kasabaya inmek üzere kır evini terk etti. Anayolu izledi, çerçeve ustasının dükkânına girdi ve sipariş fişini gösterdi. Siparişi hazır. Onu karşılayan çırak bir an ortadan kayboldu ve elinde bir paketle geri döndü. John paket kâğını özenle açtı ve çerçeve- li fotoğrafa baktı. Şöyle imzalanmıştı: "Sevgili Yvonne'uma, bütün dostluğumla, Eric Cantona." John, atölyede ça-

lışan tüm zanaatkrlara, eliyle teşekkür ettikten sonra çerçeveyi aldı; onu, bu akşam birinci kattaki büyük odanın duvarına asacaktı.

*

Aynı akşam, Mathias yemeği hazırlarken Antoine çocuklarla beraber televizyon seyrediyordu. Emily kumandayı aldı ve kanalları gezmeye başladı. Mathias bardakları kurularken, İngiltere’de yaşayan Fransız topluluğundan bahseden gazetecinin sesini tanıdı. Başını kaldırdı ve ses düğmesine basılınca Audrey’nin yüzünün solunda beliren çizgileri gördü. Antoine kumandayı Emily’nin elinden almıştı.

*

Paris’teki bir televizyon kanalının stüdyosunda ise, toplantıdan yeni çıkan haber müdürü genç bir gazeteci kadınla konuşuyordu. O gittikten sonra, odaya bir teknisyen girdi.

“Eee?” dedi Nathan. “Tamam mı, resmleşti mi, programı aldın mı?”

Audrey başıyla onayladı.

“Sana eşlik edeyim mi?”

Audrey aynı Şekilde başıyla evet dedi.

*

Gecenin geç bir vakti, Sophie dükkânın arka kısmında, bir başına oturmuş, mektupları yeniden okurken, Yvonne, yatağının ucunda oturan Enya’ya hayatıyla ilgili bazı sırlar ve krem karamelinin tarifini veriyordu.

XIX

Mathias gözlerini boşluğa dikmişti, kahve fincanının içindeki kaşığı döndürüp duruyordu. Antoine yanına oturdu ve kaşığı elinden aldı.

“Uyuyamadın mı?” diye sordu.

Louis odasından inmiş, masaya, yanlarına gelmişti.

“Kızım hâlâ ne sallanıyor? Okula geç kalacağız.”

“Şimcik iniyor,” diye yanıtladı Louis.

“‘Şimcik’ denmez, ‘şimdi’ denir,” dedi Mathias sesini yükselterek.

Başını kaldırınca, Emily’nin merdivenin tirabzanından kaydığını gördü.

“Hemen in oradan,” diye gürlledi Mathias bir sıçrayışta ayağa kalkmıştı.

Yüzü düşen küçük kız salondaki kanapeye sığındı.

“Bıktım senden!” diyerek bağırmaya devam etti babası. “Hemen sofraya gel!”

Emily dudakları titreye titreye itaat etti ve sandalyeye oturdu.

“Çok şımarıksın, bir şeyi yüz kere tekrar etmek gerekiyor, kurduğum cümleleri kafan almıyor mu?” diye devam etti Mathias.

Şaşkına dönen Louis, ağzını açmamasını işaret eden babasına baktı.

“Ayrıca bana öyle bakma!” diye ekledi siniri bir türlü yatışmayan Mathias. “Cezalısın! Bu akşam okuldan dö-

nünce... ödevlerini yapacaksın, yemeğini yiyip doğru yatağa gideceksin, televizyon yok, anlaşıldı mı?"

Küçük kız yanıt vermedi.

"Anlaşıldı mı?" diye tekrarladı Mathias, sesi daha da yükselmişti.

"Evet baba," dedi Emily dili dolanarak, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Louis çantasını aldı, Mathias'a dik dik baktı ve arkadaşını girişe doğru sürükledi. Antoine hiçbir şey söylemedi, çanaktan arabanın anahtarını aldı.

Çocukları okula bıraktıktan sonra, Antoine Austin Healey'i kitapçının önüne park etti. Mathias arabadan ineceği sırada, onu kolundan yakaladı.

"Şu sıralar kendini iyi hissetmediğini anlıyorum ama bu sabah kızına biraz fazla sert davranmadın mı?"

"Tırabzandan kaydığını görünce korktum, korkudan ödü patlamak ne demek bilirsin."

"Senin başın dönüyor diye onun yürümesini engelle-yemezsin!"

"Söyleyene de bakın, kendin üşür üşümez oğluna kazak giydiren sen değil misin! Sahiden çok mu bağırdım?"

"Bağırmak ne kelime, esip gürledin! Bana bir söz ver, git hava al, bu öğleden sonra parkta biraz dolaş, buna ihtiyacın var!"

Antoine arkadaşının omzuna dostça vurduktan sonra ofisine yöneldi.

*

Saat birde Antoine, McKenzie'yi Yvonne'un restoranına yemeğe davet etti. Başlangıç olarak, McKenzie'nin bitirdiği desenleri gözden geçireceklerini, yemeklerini yerken de ayrıntılara son kez bakacaklarını söyledi.

Salondaki masalardan birine oturmuşlardı, Yvonne Antoine'ın yanına geldi, telefon onaydı. Antoine iş arkadaşının iznini istedi ve tezgâhtaki ahizeyi kaldırdı.

"Bana gerçeği söyle, sence Emily beni sevmekten vazgeçebilir mi?"

Antoine ahizeye baktı ve yanıtlamadan kapadı. Telefonun başından ayrılmadı, doğru tahmin etmişti, telefon yine çalıyordu. Hemen açtı.

“Canımı sıkıyorsun, Mathias... Anlamadım? Hayır, öğlen için rezervasyon yapmıyoruz... Evet, ben teşekkür ederim.”

Yvonne’un şaşkın bakışları eşliğinde, ahizeyi yavaşça yerine bıraktı. Antoine masaya doğru gelirken birden döndü, telefon yine çalıyordu. Yvonne ona ahizeyi uzattı.

“Bir şey söyleme, beni dinle!” diye rica etti kitapçada bir aşağı bir yukarı yürüyen Mathias. “Bu akşam, cezayı sen kaldır, ben senden sonra gelirim, bir şeyler uydururum.”

Mathias telefonu hemen kapadı.

Ahizeyi hâlâ kulağında tutan Antoine sınırlarına zor hâkim oluyordu. Yvonne’un gözlerini dikmiş, kendisine baktığını görünce o da bir şeyler uydurdu.

“Bir daha, beni toplantımın ortasında rahatsız etme!” dedi telefonu kapamadan önce.

*

Bir bankta oturan Danièle, elindeki bulmacayı bir bebek tulumu örmek için bırakmıştı. Yumaktan biraz yün çekip gözlüğünü burnunun ucuna indirdi. Karşısında ise, Emily ve Louis ile iskambil oynayan Sophie, çimenlerin üzerine bağdaş kurmuş, oturuyordu. Sırtı ağrıyordu, birkaç adım atmak için çocuklardan izin istedi ve onları yalnız bıraktı.

“Babanın bu aralar neyi var?” diye sordu Louis Emily’ye.

“Eve yemeğe gelen gazeteci kadın yüzünden sanırım.”

“İkisinin arasında tam olarak ne var?” dedi küçük oğlan bir kâğıt atarak.

“Senin baban... ve benim annem,” diye yanıtladı Emily onun oyununu bozarken.

*

Mathias parkın yollarından birinde koşar adım yürüyordu. Fırından aldığı paketi açtı, elini içine daldırdı ve bir üzümü çörek çıkarıp hırsıyla dişledi. Aniden yavaşladı, yüzünün ifadesi değişmişti. Önünde cereyan eden sahneyi seyretmek için bir meşenin arkasına saklandı.

Emily ve Louis katıla katıla gülüyorlardı. Sophie iki büklüm olmuş, bir birini, bir ötekini gıdıklıyordu. Bir soru sormak için doğruldu.

“On bir harfli bir sürpriz?”

“Atlıkarınca!” diye bağırdı Louis.

Sihir yaparmış gibi, avucundan iki bilet çıkardı. Ayağa kalktı ve çocuklara, atlıkarıncaya doğru onu izlemelelerini söyledi.

Louis geride kalmıştı, ıslık çalındığını duyunca arkasına döndü. Bir ağacın gövdesinin arkasından, Mathias'ın kafası görünüyordu. Mathias, çaktırmadan ona doğru gelmesini işaret etti. Louis önden hızlı hızlı yürüyen kızlara şöyle bir baktıktan sonra, Mathias'ın oturarak onu beklediği banka doğru koşmaya başladı.

“Burada ne işin var?” dedi küçük çocuk.

“Peki, Sophie'nin burada ne işi var?” diye yanıtladı Mathias.

“Söyleyemem, bu bir sır!”

“Öyle mi, ben de, küçük bir oğlan çocuğunun müze-deki dinazorun kabuğunu kopardığını öğrendiğimde kimseye bir şey söylememiştim!”

“Evet, ama aynı şey değil, dinazor ölüydü.”

“Sophie'nin burada olması neden bir sır oluyormuş?” dedi ısrarla Mathias.

“Valentine'den ayrıldığında, Luxembourg Bahçesi'ne Emily'yi gizlice görmeye gelmen de bir sırdı, değil mi?”

“Ah, şimdi anlıyorum...” diye fısıldadı Mathias.

“Hayır, hiçbir şey anlamıyorsun! Sophie'yle tartıştığınızdan beri o bizi özlüyor, ayrıca ben de onu özlüyorum.”

Çocuk bir hamlede ayağa kalktı.

“Neyse, benim gitmem lazım, orada olmadığımı anlayacaklar.”

Louis birkaç adım atmıştı ki Mathias ona seslendi.
"Sohbetimiz de sır olarak kalsın, oldu mu?"

Louis başıyla onayladıktan sonra, ant içmek için elini havalı bir biçimde kalbinin üzerine koydu. Mathias gü-lümsedi ve çöreklerin olduğu torbayı ona doğru fırlattı.

"İçinde iki tane üzümlü çörek var, birini kızıma verir misin?"

Louis kırgın bir ifadeyle Mathias'a baktı.

"Peki Emily'ye ne diyeyim, üzümlü çöreklerin ağaçta bittiğini mi? Yalan konusunda gerçekten de çok amatör-sün dostum!"

Torbayı Mathias'a geri yolladıktan sonra başını sallayarak uzaklaştı.

*

Mathias akşam eve döndüğünde, Emily ve Louis'yi televizyonun karşısında çizgi film seyredirken buldu. Antoine mutfakta yemeği hazırlamakla meşguldü. Mathias ona doğru yaklaşıp kollarını kavuşturdu.

"Anlamıyorum!" dedi televizyonu göstererek. "Ben ne demiştim?"

Afallayan Antoine başını kaldırdı.

"Te-le-viz-yon yok! Ben havaya mı konuşuyorum? Bu kadarı da fazla artık!" diye bağırdı ellerini havaya kaldırarak.

Emily ile Louis oturdukları kanepeden sahneyi izliyorlardı.

"Bu evde, söylediklerime biraz itaat edilsin istiyorum. Çocuklarla ilgili bir karar aldığımda beni destekle-meni beklerdim, biri hep cezalandıran öbürü de ödüllendiren olunca, haksızlık oluyor!"

Gözlerini Mathias'tan ayırmayan Antoine yemeği karıştırmayı bıraktı.

"Ailenin uyumu için bu gerekli!" diye lafı bağladı Mathias parmağını tencereye daldırarak, sonra da arkadaşına göz kırptı.

Antoine elindeki kepçeyi onun eline indirdi.

Olay kapanınca herkes masaya geçti. Yemekten kalktıklarında Mathias Emily'yi yatmaya götürdü.

Kızının yanına uzanıp bildiği en uzun masalı anlatmaya başladı. Ve sihirli güçleri olan tavşan Theodore, gökyüzünde süzülen kartalı gördüğünde (zavallı hayvanın, doğuştan, bir kanadı diğerinden birkaç tüy boyu kısaydı), Emily başparmağını ağzına sokup babasının göğsünde büzüldü.

"Uyudun mu prensesim?" diye fısıldadı Mathias.

Uzulca yana kaydı. Yatağın yanına diz çöktü, küçük kızının saçlarını okşadı ve uyurken uzunca bir süre onu seyretti.

Emily bir elini alnına dayamıştı, diğeriyle hâlâ babasının elini tutuyordu. Ara sıra, bir şeyler söyleyecekmiş gibi dudakları titriyordu.

"Ona ne kadar da benziyorsun," diye mırıldandı Mathias.

Kızının yanağına bir öpücük kondurdu, onu her şeyden çok sevdiğini söyledi ve çit çıkarmadan odayı terk etti.

*

Antoine pijamalarını giymiş, yatağına uzanmıştı, sükûnet içinde kitabını okuyordu. Kapısı çalındı.

"Takım elbisemi kuru temizlemecide unuttum," dedi Mathias başını kapının aralığından uzatarak.

"Ben uğradım, dolabında asılı," diye yanıtladı Antoine okuduğu sayfanın başına dönerek.

Mathias yatağa yaklaştı, örtünün üzerine uzandı. Kuvamdayı aldı ve televizyonu açtı.

"Şiltlen iyiymiş!"

"Seninkinin aynı!"

Mathias doğruldu, yastığı kabarttı.

"Rahatsız ediyor muyum?" diye sordu.

"Evet!"

"Al işte, sonra hiç konuşmuyoruz diye yakınıyorsun."

Antoine kumandayı onun elinden alıp televizyonu kapattı.

“Senin şu baş dönmeni düşündüm de, hafife alınacak bir konu değil gibi geldi bana. Sen büyümekten, plan yapmaktan korkuyorsun, seni paralize eden bu, bu başkalarıyla olan ilişkilerin için de geçerli. Karınlayken bir koca olmaktan korktun, hatta bazen kızın için bir baba olmaktan bile korkuyorsun. En son ne zaman kendinden başkası için bir şey yaptın?”

Antoine başucundaki lambanın düğmesine bastı ve arkasını döndü. Mathias karanlığın içinde, birkaç dakika sessizce durdu; sonunda ayağa kalktı ve çıkmadan hemen önce gözlerini dikip arkadaşına baktı.

“Öyle mi? Tavsiye mi veriyoruz, ben de sana bir tane vereyim Antoine: Birinin hayatına girmesine izin vermek, kendini korumak için ördüğün duvarları yıkmak demektir, başkasının onu yıkmasını beklemek değil!”

“Neden böyle söyledin? Duvarı yıkmamışımdır, belki de?” diye bağırdı Antoine.

“Hayır, duvarı yıkan benim ama bundan bahsetmiyorum! Bebek giysileri satan mağazadaki patikler kaç numaraydı?”

Ve kapı kapandı.

*

Antoine geceyi uykusuz geçirdi... ya da çok az uyudu. Işığı yaktı, komodinın çekmecesini açtı, bir kâğıt alıp yazmaya başladı. Uyku bastırduğunda sabah olmak üzereydi, mektubunu yazmayı bitirmişti.

Mathias da geceyi uykusuz geçirdi... ya da çok az uyudu. O da lambayı yaktı, aynı Antoine gibi, uyku bastırduğunda sabah olmak üzereydi, o da bazı kararlar almıştı.

XX

O cuma, Emily ve Louis okula fazlasıyla geç kaldılar. Babalarını yataktan çıkartmak için boşuna sarsıp durmuşlardı, hiçbir işe yaramamıştı. Onlar çizgi film seyrederken (biri azarlarsa diye, her ihtimale karşı çantalarını sırtlarına takmışlardı), Mathias banyoda tıraş oluyor, aceleden eli ayağına dolanan Antoine da yarım saat içinde ajansta olacağını söylemek üzere McKenzie'yi arıyordu.

*

Mathias kitapçısına girdi, Canson marka bir kâğıda "bütün gün kapalı" yazdı, kâğıdı kapının camına astı ve hemen çıktı.

Ajansa uğradı, Antoine'ı toplantının ortasında rahatsız edip arabasını vermesi için zorladı. Yolun ilk etabında Thames Nehri boyunca yol aldı. Arabayı Oxo Kulesi'nin otoparkına bıraktıktan sonra, dalgakıranın karşısındaki banka oturdu, dikkatini toplamak için zamana ihtiyacı vardı.

*

Yvonne kendi kendine hiçbir şey unutmadığını telkin etti ve yeniden biletini kontrol etti. O akşam, Victoria Garı'nda on sekiz trenine binecekti. Elli beş dakika sonra,

Chatham'a varacaktı. Küçük, siyah valizini kapattı, yatağın üzerine koydu ve stüdyo daireden çıktı.

Kalbi küt küt atarak salona açılan merdiveni indi; Antoine'la randevusu vardı. Bu hafta sonu gitmesi iyi fikirdi. Restoranının yerle bir olduğunu görmeye asla dayanamazdı. Ne var ki, bu yolculuğun asıl sebebi, kişiliği bunu kendine itiraf etmesini engellese de, yüreğiydi. Bu akşam ilk kez Kent'te uyuyacaktı.

*

Antoine toplantıdan çıkarken saatine baktı. Yvonne yarım saattir onu bekliyor olmalıydı. Ceketinin cebini karıştırdı, zarfın orada bulunduğundan emin olduktan sonra, randevusuna yetişmek için koştu.

*

Sophie, dükkânının arka bölümünde, duvarda asılı duran aynanın karşısında yan duruyordu. Karnını okşadı ve gülümsedi.

*

Mathias nehirdeki kıpırtılara son bir kez baktı. Derin bir nefes aldıktan sonra banktan kalktı. Kararlı adımlarla Oxo Kulesi'ne doğru ilerledi, asansör görevlisiyle konuşmak için girişi geçti. Adam onu dikkatle dinledikten sonra, tuhaf bulduğu bir hizmet karşılığında Mathias'ın teklif ettiği cömert bahşisi kabul etti. Asansördeki kilerden, biraz geride durmalarını rica etti. Mathias kabine girdi, kapının tam karşısındaki yerini aldı ve hazır olduğunu bildirdi. Asansör görevlisi düğmeye bastı.

*

Enya tadilat boyunca işin başında duracağına dair

Yvonne'a söz verdi. İşçilerin kasaya zarar vermemeleri için her an pusuda olacaktı. Döndüğünde hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını düşünmek zaten zor geliyordu, bir de eski kasası zarar görürse, bistronun ruhu kaybolurdu.

Antoine'ın göstermek istediği son çizimlere bakmak istemedi. Ona güveniyordu. Tezgâhının arkasına geçti, çekmeceyi açtı ve ona bir zarf uzattı.

"Nedir bu?"

"Açınca görürsün!" dedi Yvonne.

"Eğer bir çekse almam!"

"Almazsan, iki kova boya alır, döndüğümde, restorana boca ederim, beni iyi anladın mı?"

Antoine konuşmak istiyordu ama Yvonne zarfı elinden alıp zorla cebine koydu.

"Alıyor musun almıyor musun?" dedi elinde tuttuğu anahtarlığı sallayarak. "Salonu yenilemeyi çok istiyorum, ama gururum ancak benimle birlikte ölür, ben eski toprağım. Başından beri, sana ödeme yapmamı hiç istemediğini biliyorum, ama nihayetinde tadilat benim, ben de ödüyorum!"

Antoine, anahtarlığı Yvonne'un elinden aldı ve ona, restoranın pazar akşamına kadar kendisine ait olduğunu ilan etti. Pazartesi sabahından önce buraya ayak basması yasaktı.

*

"Bayım? Ayağınızı kapının aralığından çekmeniz gerekiyor, insanlar sabırsızlanıyor!" diye yalvardı Oxo Kulesi'ndeki asansör görevlisi.

Asansör zemin kattan hâlâ ayrılmamıştı, görevli, müşterilere durumu anlatmaya çalışsa da, bazılarının en üst kattaki masalarına oturmayı bekleyecek sabrı kalmamıştı.

"Neredeyse hazırım," dedi Mathias, "neredeyse!"

Derin bir nefes aldı ve ayakkabılarının içinde parmaklarını kasti.

Yanımdaki iş kadını, şemsiyesiyle kalçasına bir tane indiriverdi, Mathias iki büklüm oldu ve kabin nihayet Londra göğüne doğru yükselmeye başladı.

*

Yvonne restoranından çıktı. Berberde randevusu vardı, valizini almak için tekrar uğrayacaktı. Enya'nın onu neredeyse dışarı itmesi gerekti, ona güvenebilirdi. Yvonne ona sıkı sıkı sarıldı ve taksiye binmeden önce öptü.

Antoine, sokakta yürürken Sophie'nin dükkânının önünde durdu, kapıyı çalıp içeri girdi.

*

En üst kata gelince asansörün kapıları açıldı. Restoranın müşterileri aceleyle indiler. Cam kabinin en arkasında, korkuluğa yapışmış olan Mathias gözlerini açtı. Daha önce hiç böyle görmediği şehre büyülenmiş gibi baktı. Görevli bir kez el çırpıtı, sonra ikinci kez çırpıtı, sonra da onu tüm kalbiyle alkışladı.

"Bir tur daha yapalım mı, ikimizden başkası olmayacak?" dedi görevli.

Mathias ona bakıp gülümsedi.

"Küçük bir tur olsun ama, çünkü yolum uzun," diye yanıtladı Mathias. "Ben yapabilir miyim?" diye ekledi parmağıyla düğmeye basarken.

"Buyurun!" diye yanıtladı görevli gururla.

*

"Çiçek almaya mı geldin?" diye sordu Sophie kendisine yaklaşan Antoine'ı görünce.

Antoine cebinden çıkarttığı zarfı ona uzattı.

"Nedir bu?"

"Mektup yazmamı istediğin şu salak vardı ya... Sanırım sana nihayet bir cevap yazdı, mektubu sana bizzat ben vereyim istedim."

Sophie hiç konuşmadan mantar kutuyu açmak üzere eğildi ve mektubu diğerlerinin üzerine koydu.

“Açmayacak mısınız?”

“Belki daha sonra, ayrıca o adamın, senin yanında okumamdan hoşlanmayacağını düşünüyorum.”

Antoine usulca ona doğru ilerledi, Sophie'yi kollarının arasına aldı, yanağından öptükten sonra dükkândan çıktı.

*

Austin Healey M25 yolunda ilerliyordu, Mathias torpido gözüne uzanıp haritayı aldı. On dakika içinde M2 yoluna sapması gerekiyordu. Bu sabah ilk kararını uygulamaya koymuştu. Bu hızla giderse, yarım saatten kısa bir süre içinde ikincisini de uygulayabilirdi.

*

Antoine günün geri kalanını, McKenzie'yle birlikte restoranda geçirdi. Enya'yla birlikte, eski masaları salonun arkasına yığdılar. Yarın, marangozun kamyoneti hepsini götürecekti. Cumartesi günü iş başı yapacak marangozlar için, tahta pencere eteklerinin, pazar günü işe başlayacak boyacılar için de çıkıntıların sınırlarını, duvarlara mavi tebeşirle hep birlikte çiziyorlardı.

*

Öğleden sonranın bitiminde, Sophie Mathias'tan bir telefon aldı. Onunla konuşmak istemediğini biliyordu, ama dinlemesi için yalvarıyordu.

Konuşmanın ortasında, kimse rahatsız etmesin diye kapıyı kapatmak üzere Sophie ahizeyi kısa bir süreliğine bıraktı. Mathias'ın sözünü hiç kesmedi. Mathias telefonu kapayınca, Sophie kutuyu aldı. Mektubu açtı ve bunca yıllık dostlukları boyunca -ki aslında dostluk değilmiş- hayalini kurduğu kelimeleri okumaya başladı.

Sophie,

Bir sonraki aşkın da hüsrarla biteceğini düşünüyordum, bir tek sana sahipken, seni kaybetmeyi nasıl göze alabiliyordum?

Ama korkularımdan kaçayım derken, bu kez de seni kaybettim.

Bütün bu yıllar boyunca. bunları okuyanın ben olmasını hayal ettiğimi sana söylemeyi hiç düşünmeden, senin için bu mektupları yazdım. O son akşam bile, sana söyleyemedim...

Bu çocuğu bir babanın sevebileceğinden daha çok seveceğim, başkasının çocuğu olsa da, bir sevgilinin seveceğinden de çok seveceğim, çünkü o senden bir parça.

İkimize bir şans daha vermeyi hâlâ istersen, seni yalnızlığından çekip alacağım, elinden tutup birlikte yürüyeceğimiz bir yola çıkaracağım.

Senin bakışlarında yaşlanmak istiyorum ve hayatımın sonuna kadar senin gecelerini giyinmek istiyorum.

Bu kelimeleri, sadece ve sadece senin için yazıyorum aşkı.

Antoine

*

Mathias bir benzin istasyonunda durdu. Depoyu doldurdu ve Londra istikametinde M25 yoluna devam etti. Az önce, ikinci kararını, Kent'in küçük bir kasabasında uygulamaya koymuştu. Onu arabasına doğru geçirirken, Bay Glover bu ziyareti beklediğini itiraf etti, ancak Popinot'nun kimliği hakkında bir şey söylemek istemiyordu.

Otoyolda giderken, Antoine'ın cep telefonunun numarasını çevirdi. Çocuklara bakacak birini ayarlamıştı, onunla baş başa bir akşam yemeği yemek istiyordu.

Antoine neyi kutlayacaklarını sordu, Mathias yanıtlamadı ama mekânı onun seçmesini önerdi.

"Yvonne gitti, restoranda baş başa oluruz, senin için uygun mu?"

Enya'yı aradı, kız onlara mütavazı bir yemek hazırlamayı hemen kabul etti. Her şeyi hazırlayıp mutfağa bırakacaktı, tek yapmaları gereken ısıtmaktı.

"Mükemmel," dedi Mathias, "şarabı ben getiririm, saat tam sekizde görüşürüz!"

*

Enya onlara çok güzel bir sofraya kurmuştu. Mahzeni toparlarken bulduğu bir şamdanı da masanın ortasına yerleştirmişti. Yemekler fırındaydı, sadece ısıtmaları gerekecekti. Mathias geldiğinde, ikisini de selamlayıp yukarı, odasına çıktı.

Antoine, Mathias'ın getirdiği şişenin mantarını çıkardı, bardaklarını doldurdu.

"Restoran çok güzel olacak. Pazar akşamı, burayı tanıyamayacaksın. Eğer bir hata yapmadıysam, mekânın ruhu hiç değişmeyecek, burası yine Yvonne'un yeri olacak ama daha modern gözükecek."

Mathias sesini çıkarmayınca, Antoine bardağını kaldırdı.

"Hadi bakalım, neyi kutluyoruz?"

"Bizi," dedi Mathias.

"Ne için?"

“Birbirimiz için yaptığımız her şey için, özellikle senin yaptıkların. İnsanın arkadaşlığını belediye­deki nikâh memuruna onaylatması gerekmiyor, böylece kutlanan somut bir tarih de olmuyor, ama birbirimizi seçtiğimize göre bir ömür boyu sürmemesi için hiçbir sebep yok.”

“İlk karşılaşmamızı anımsıyor musun?” dedi Antoine kadehlerini tokuştururlarken.

“Caroline Leblonde’a içelim,” dedi Mathias.

Antoine yemekleri getirmek üzere mutfağa gitmek isteyince Mathias engel oldu.

“Kalkma, sana söylemem gereken önemli bir şey var.”

“Seni dinliyorum.”

“Seni seviyorum.”

“Başka bir randevunda söyleyeceğin cümlelerin provasını mı yapıyorsun?” diye sordu Antoine.

“Hayır, seni sahiden seviyorum.”

“Yine mi saçmalıyorsun? Buna hemen bir son ver, beni gerçekten endişelendiriyorsun!”

“Seni terk ediyorum, Antoine.”

Antoine bardağını bıraktı ve gözlerini Mathias’a dikti.

“Başka biri mi var?”

“İşte, şimdi de sen saçmaladın.”

“Bunu neden yapıyorsun?”

“İkimiz için. Bir başkası için en son ne zaman bir şey yaptığımı sormuştun, artık soruna verebilecek bir yanıtım var.”

Antoine ayağa kalktı.

“İştahım kaçtı, biraz yürümek ister misin?” diye sordu.

Mathias sandalyesini itti. Masayı terk ettiler, servis kapısını da arkalarından kapattılar.

Kıyıda yürümeye başladılar, her ikisi de susuyordu.

Thames Nehri’nin üzerindeki bir köprünün korkuluğuna dirseklerini dayadılar, Antoine cebinde kalan son puroyu çıkardı. Parmaklarının arasında gezdirdikten sonra bir kibrit çaktı.

"Zaten, ben başka çocuk istemiyordum," dedi Mathias gülümseyerek.

"Ben istiyorum sanırım!" diye yanıtladı Antoine pu-royu ona uzatarak.

"Gel, köprüyü geçelim, öbür taraftan manzara daha güzel," dedi Mathias.

"Yarın gelecek misin?"

"Hayır, bir süre görüşmesek iyi olur diye düşünüyorum. ama pazar günü tadilatın nasıl gittiğini öğrenmek için ararım."

"Anlıyorum," dedi Antoine.

"Emily'yi seyahate götüreceğim. Bir hafta okula gitmezse dünyanın sonu gelmez. Onunla zaman geçirmeye ihtiyacım var, Emily'yle konuşmam gerekiyor."

"Planların mı var?" diye sordu Antoine.

"Evet, onunla da bunları konuşmak istiyorum zaten."

"Ya ben, benimle konuşmak istemiyor musun artık?"

"İstiyorum," diye yanıtladı Mathias, "ama önce onunla konuşacağım."

Mathias köprüden geçmekte olan taksiye işaret etti. Antoine bindi. Mathias kapıyı kapattı ve başını pencereden içeri uzattı.

"Sen git, ben biraz daha yürüyeceğim."

"Tamam. Saatin farkında mısınız?" dedi saatine bakarak. "Eve gidince, çocuk bakıcısı canıma okuyacak."

"Bayan Doubtfire için endişelenme, ben her şeyi ayarladım."

Mathias taksinin uzaklaşmasını bekledi. Ellerini gabbardin pardösüsünün cebine sokup yürümeye devam etti. Saat ikiyi yirmi geçiyordu, üçüncü kararını başarıyla uygulayabilmesi için şansa ihtiyacı vardı.

*

Antoine eve girdiğinde, anahtarlıkları koydukları çanağa baktı. Salon karanlıktı, yalnızca televizyon ekranının ışığı parlıyordu.

Kanepenin ucundan sarkan iki ayak gördü, birinde pembe, öbüründe mavi çorap vardı. Mutfığa gidip buzdolabını açtı. Raftaki meyve suları renk sırasına göre dizilmişti. Düzeni bozmak için hepsinin yerlerini değiştirdi. Musluktan büyük bir bardak su doldurdu ve bir dikişte içti.

Sophie'yi salona girdiğinde fark etti. Derin derin uyuyordu. Antoine üzerini örtmek için ceketini çıkardı. Eğilip saçlarını okşadı, alnına bir öpücük kondurduktan sonra dudakları dudaklarına kadar indi. Televizyonu kapattı ve kanepenin öbür ucuna gitti. Sophie'nin bacaklarını usulca kaldırdı, çıt çıkarmadan oturdu ve bacakları dizinin üzerine yerleştirdi. Sonunda, iyi bir uyku pozisyonu bulmak üzere yastıkların içine gömüldü. Kıpırdanması bittiğinde, Sophie gözlerini açtı, gülümsedi ve yine kapattı.

XXI

Antoine, evden sabahın ilk ışıklarıyla birlikte ayrıldı. Marangozun kamyoneti geldiğinde orada olmak istiyordu. Sophie, Emily'nin valizini hazırlamış, babası için de gerekli olabilecek bazı eşyaları büyük bir çantaya koymuştu. Mathias dokuza doğru Emily'yi almak için uğradı. Cornouailles'e gidiyorlardı, baş başa geçirecekleri zamanı gelecek hakkında konuşarak değerlendireceklerdi. Emily Louis'yi öptü, her gün bir kartpostal yollayacağına söz verdi. Sophie kapıya kadar onlara eşlik etti.

"Çanta için teşekkür ederim," dedi Mathias.

"Ben sana teşekkür ederim," dedi Sophie onu kucaklayarak. "Her şey yoluna girecek mi?" diye sordu.

"Elbette, koruyucu meleğim yanımda."

"Ne zaman döneceksin?"

"Birkaç güne kadar, henüz bilmiyorum."

Mathias kızının elinden tutup sekinin basamaklarından indi, sonra evin cephesini seyretmek için arkasına döndü. Evin iki giriş kapısının köşelerinden salkımçiçekleri sarkıyordu. Sophie ona baktı, Mathias gülümsedi, heyecanlıydı.

"Ona iyi bak," diye mırıldandı Mathias.

"Bana güvenebilirsin."

Mathias basamakları geri çıktı, Louis'yi havaya kaldırıp sarıldı.

"Sen de Sophie'ye iyi bak, ben yokken evin erkeği sensin."

“Ya babam?” diye sordu Louis yere basarken.
Mathias ona göz kırptı ve sokakta uzaklaştı.

*

Antoine içeri girdi, restoran bomboştu. Salonun arka tarafında, beyaz bir masa örtüsünün üzerinde bir şamdan duruyordu. Örtü kar gibi bembeyazdı, yalnız, şarap dolu iki bardak vardı. Yaklaştı, bir gece önce Mathias'ın oturduğu sandalyeye yerleşti.

“Siz bırakın, ben toplarım,” dedi Enya, merdivenin ayağında duruyordu.

“Sizi beklemiyordum.”

“Ben sizi bekliyordum,” dedi Enya ona yaklaşırken.

“Güzel bir bahar geçirdik, değil mi?”

“Her bahar olduğu gibi birkaç fırtına atlattık,” dedi Enya boş salona bakarak.

“Kamyonetin sesini duyar gibi oldum.”

Enya camdan dışarı baktı.

“Çok heyecanlıyım,” dedi Antoine.

“Yvonne bayılacak.”

“Bunu beni sakinleştirmek için mi söylüyorsunuz?”

“Hayır, böyle söyledim çünkü dün siz gittikten sonra, desenlere bakmak için uğradı, ve inanın, gözlerinin içi daha önce hiç görmediğim kadar parlıyordu.”

“Yorum yaptı mı?”

“Evet. ‘Görüyor musun babacığım, başardık,’ dedi. Şimdi size bir kahve yapayım. Hadi, kalkın oradan, masayı toplamam gerek. O da ne?”

Marangozlar restoranı istila etmişlerdi bile.

*

Pazar sabahı, John, Yvonne'a kasabasını gezdirdi. Yvonne kasabaya bayılmıştı. Ana cadde boyunca sıralanmış bütün evlerin cepheleri farklı renklere boyanmıştı, bazıları pembe, mavi, bazıları beyazdı, mor olanları bile

vardı, bütün balkonlardan çiçekler taşıyordu. Yemeklerini bir *pub*'da yediler. Kent'in üzerindeki gökyüzünde güneş parıldıyordu, mekânın sahibi onları dışarıya oturtmuştu. Tuhaftır, o gün herkesin alışveriş yapacağı tutmuştu, herkes tekrar tekrar *pub*'in önünden geçip John Glover ve Fransız sevgilisini selamlıyordu.

Eve tarlaların ortasından geçerek döndüler; İngiliz köyü dünyanın en güzel köylerinden biriydi. Öğleden sonra da çok güzeldi, John'un serada yapması gereken işleri vardı, Yvonne da bahçede *siesta* yaptı. John, onu bir şezlonga yerleştirdikten sonra öptü ve aletlerini almaya sundurmaya gitti.

*

Marangozlar sözlerini tutmuşlardı. Ağaç kaplamaların hepsi takılmıştı. Antoine ve McKenzie, tezgâhın iki ucundan eğilmiş, yerine tam oturup oturmadığını kontrol ediyorlardı. Mükemmel olmuştu, dışarı taşan bir kıymık bile yoktu. Atölyede atılan vernik en az altı kez perdahlanmış olmalıydı, başka-türlü böyle parlaması mümkün değildi. Eski yazarkasa, Enya'nın dikkatli bakışları ve katı denetimi eşliğinde, binbir önlem alınarak yerine yerleştirildi. Louis kasayı ovarak parlattı. Antoine saatine baktı, geriye bir tek koruma muşambalarını yaymak, süpürgeyle ortalığı şöyle bir geçmek ve yeni sandalyelerle masaları yerleştirmek kalmıştı. Elektrikçiler aplikleri duvarlara takmışlardı bile. Sophie içeri girdi, kollarının arasında koca bir vazo taşıyordu. Şakayıkların taçyaprakları açılmak üzereydi, yarın Yvonne geldiğinde açılmış olacaklar ve muhteşem görüneceklerdi.

*

Falmouth'un güneyinde, bir baba, kızına Cornouailles yarlarını gezdiriyordu. Adam, uzaklardaki Fransız sahillerini göstermek için kıyıya yaklaştığında, kız gözleri-

ne inanamadı, kucaklayıp onunla gurur duyduğunu söylemek için koştı. Arabaya binerlerken, artık başı dönmediğine göre, merdivenin tırabzanından azar iştmeden kayıp kayamayacağını sordu.

*

Her şey bittiğinde, saat neredeyse dörde geliyordu. Antoine, Sophie, Louis ve Enya kapının önünde durmuş, çıkan işe bakıyorlardı.

“İnanamıyorum,” dedi Sophie hayranlıkla salona bakarken.

“Ben de öyle,” dedi Antoine onun elini tutarak.

Sophie, bir sır vermek için Louis’ye doğru eğildi.

“İki saniye içinde baban bana, Yvonne da beğenir mi diye soracak,” diye kulağına fısıldadı.

Telefon çalıyordu. Enya açtı ve Antoine’a işaret etti, telefon onaydı.

“Yvonne’dur, bitti mi diye sormak için için aramıştır,” dedi tezgâha doğru yürürken.

Hemen ardından, Yvonne salonun yeni halini beğenir mi diye sormak üzere Sophie’ye döndü...

Ahizeyi aldı, yüzünün ifadesi birden değişti. Telefonun diğer ucundaki Yvonne değildi, John Glover’dı.

*

Öğleden sonra bir ağrı hissetmişti. John’u endişelendirmek istememişti. Bu anı o kadar çok beklemişti ki. Köy ışık saçıyordu, ağaçların yaprakları rüzgârda usulca salınıyorlardı. Gelmekte olan yazın kokuları ne kadar da güzeldi. Öyle yorgundu ki, fincan parmaklarının arasından kayıvermişti, kulpundan yakalamak için neden çabalasındı ki, alt tarafı porselendi; John seradaydı, gürültüyü duymazdı. John’un gül sarmaşıklarını budamasını seyretmeyi seviyordu.

Tuhaftır; biraz ileride, yolun sonunda durduğu halde

John'u düşünüyordu. Nasıl da babasına benziyor, onun gibi yumuşak, aynı onun gibi mesafeli, doğal bir zarafeti var. Elinden tutan bu küçük kız da kim? Emily değil. Onu büyük dönme dolaba binmeye götürdüğü gün taktığı eşarbi sallıyor. Gelmesi için işaret ediyor.

Güneş ışınları sıcacık, onları teninde hissediyor. Korkmasına gerek yok, esas olanı söyledi. Son bir yudum kahve daha belki? Termos sehpanın üzerinde duruyor, çok yakınında ve aynı zamanda çok uzağında. Gökyüzünden bir kuş geçiyor; bu akşam Fransız semalarında uçacak.

John ona doğru geliyor, ağaçaltı bitkilerinin olduğu yere doğru gitse keşke, yalnız kalsa daha iyi olur.

Başı ağır gelmeye başlamıştı. Omzuna doğru düşmesine izin verdi. Gözkapaklarını biraz daha açık tutması, etrafındaki her şeyi içine iyice sindirmesi gerekiyor, manolyaları görmek isterdim, güllerin üzerine eğilmek; ışık kararıyor, güneş artık daha az sıcak, kuş gitti; küçük kız beni çağırıyor, babam bana gülümsüyor. Ellerinin arasından kayıp giderken, hayat ne kadar da güzel Tanrım... fincan çimenlerin arasına yuvarlanıyor.

Sandalyede dimdik oturuyordu, başı yana düşmüştü, ayaklarının dibinde birkaç porselen parçası vardı.

John elindeki aletleri bir kenara fırlatıp ismini seslenerek ağaçlı yolda koşmaya başladı...

Yvonne, Kent'teki bahçelerden birinde ölmüştü.

XXII

Yvonne, Old Brompton Mezarlığı'nın üstündeki parçalı bulutlu bu göğü severdi. John önden yürüyordu. Danièle, Colette, Martine tek sıra halinde arkadan geliyorlardı. Sophie, Antoine, Enya ve Louis bir türlü avutamadıkları McKenzie'ye destek oluyorlardı, üzerinde yeni takım elbisesi vardı. Onların arkalarından ise, mahalle esnafı, müşteriler ve Bute Sokağı sakinleri geliyordu.

Tabutu yere koyduklarında, stadyumdan müthiş bir uğultu yükseldi. O çarşamba, Manchester United maçı kazanmıştı. Ağaçlı yolda yürüyen ve John'a gülümseyen bu siluetin büyük bir futbolcuya ait olmadığını bugün kim iddia edebilir. Cenazede dua okunmadı, Yvonne istemişti, ölmüş olsa da hâlâ aralarında olduğunu belirten birkaç söz edildi.

Yvonne'un istemiş olduğu gibi merasim kısa sürdü. Herkes restoranda toplandı, bu da John'un arzusuydu.

Hepsi aynı fikirdeydi, restoran Yvonne'un beklediğinden de güzel olmuştu, Antoine ağlıyordu, oysa buna sevinmeliydi. Tabii ki, restoranın yeni halini beğenirdi. Herkes masalardaki yerini aldı, kadehler Yvonne'un anısına kalktı.

Öğlen vakti, müşteriler gelmeye başladı. Enya ne yapacağını bilemeden öylece duruyordu, Danièle ona işaret etti, servis yapması gerekiyordu. Sıra hesapları almaya

geldiğinde, Enya yazarkasaya doğru ilerledi, hesabı almalı mı almamalı mı bilemiyordu.

Peşinden gelen John düğmeye basınca, kasanın zili salonda çınlayıverdi.

“Gördünüz mü, o burada, aramızda,” dedi Enya'ya.

Restoran yeniden açılmıştı. “Zaten,” diye fısıldadı John gizlice, “bir gün restoran kapanmak zorunda kalırsa, ikinci kez ölürüm demişti Yvonne.” Enya'nın endişelenmesine hiç gerek yoktu, onu bu sabah iş başında görmüştü, hiç acele etmeden masaların arasında nasıl mekik dokuduğunu fark etmişti, John'un hiç şüphesi yoktu, bunun altından kalkabilirdi.

Enya'yı dünyada bundan daha fazla mutlu edecek bir şey olamazdı, ne var ki işi devralacak parası yoktu. John onu rahatlatı, buna ihtiyacı yoktu, bir yolu bulunurdu. Kitapçı konusunda Mathias'la nasıl anlaşılırsa, onunla da bir yolunu bulurlardı, bunu daha sonra anlatacaktı. Kaldı ki, yardıma ihtiyacı olursa o yakınlarında olacaktı. John'un bir tek ricası vardı. Enya'ya tahta bir çerçeve uzattı, bunu barın üzerine asmasını ve hiç çıkarmamasını istedi. Gitmeden önce –yapması gereken bir şey daha vardı– John ona çengelde asılı duran paltosunu gösterdi ve onu bir kez daha Enya'ya hediye etti. Bu paltoyu saklaması gerekiyordu, ona şans getirmişti, öyle değil mi?

Sophie Antoine'a baktı, Mathias içeri girmişti.

“Geldin mi?” dedi Antoine ona yaklaşarak.

“Hayır, gelmedim!”

“Mezarlığa gelirsin diye düşünmüştüm.”

“Haber bu sabah, Glover'ı aradığımda aldım. Elimden geldiğince çabuk gelmeye çalıştım, ama ters yönden giden şu İngiliz şoförler hızımı kesti işte!”

“Kalıyor musun?”

“Hayır, gitmem gerekiyor.”

“Anlıyorum.”

“Emily'ye birkaç gün bakabilir misin?”

“Elbette!”

“Peki ya ev, o konuda ne yapalım?”

Antoine, McKenzie'ye bir tomar mendil getiren Sophie'ye baktı.

“Her halükârda, senin odana ihtiyacımız olacak,” dedi Sophie'nin karnını tuttuğunu gören Antoine.

Mathias kapıya yöneldi, sonra geri döndü ve dostunu kucakladı.

“Bana söz ver: Bugün, aksayan şeylere aldırmayacaksın, şu yaptıklarına bir bak, hepsi muhteşem.”

“Söz,” dedi Antoine.

*

Mathias, John Glover'ın onu beklediği kitapçıya girdi. John, Kent'te konuştukları gibi tüm kâğıtları imzaladı. Gitmeden önce, Mathias merdivene çıktı. En tepedeki raftan bir kitap aldı ve kasanın arkasına geçti.

Kasanın çekmecesini tamir etmişti, açarken o sesi çıkarmıyordu artık.

Kendisi için yaptıklarından dolayı yaşlı kitapçıya teşekkür etti ve Jeeves'in maceralarının kitapçada bulunan tek nüshasını ona verdi.

Gitmeden önce, Mathias'ın sorması gereken bir tek soru kalmıştı: Şu Popinot da kimin nesiydi?

Glover gülümsedi ve kapının girişine onun için koyduğu iki paketi almasını istedi. Mathias paket kâğıtlarını açtı. İlk pakette, mineyle işlenmiş bir levha, ikincisinde ise sapı kiraz ağacından yapılmış nefis bir şemsiye vardı. Nereye giderse gitsin, nerede yaşarsa yaşasın, bazı akşamlar yağmur yağabilirdi, John ona veda ederken böyle söyledi.

Mathias'ın çıkmasıyla, John'un elini kasanın çekmeceğine sokması bir oldu, küçük zembereği eski yerine taktı.

Tren gara girer girmez Mathias peronda koşmaya başladı, bütün yolcuların önüne geçip ilk taksiye atladı. Ha-

yati önem taşıyan bir randevusu vardı, kendisine küfreden insalara camdan böyle bağırdı; araba Magenta Bulvarı'na inmişti bile, o gün trafik istisnai biçimde akıcıydı.

Yaya geçidinde adımlarını hızlandırdı, sonra da koşmaya başladı.

Camlı bölmenin gerisinden, sekiz haberleri için hazırlıkların yapıldığı televizyon platosu görülebiliyordu. Bir güvenlik görevlisi kimliğini göstermesini ve ziyarete geldiği kişinin adını vermesini istedi.

Görevli rejiyi aradı.

Audrey birkaç gün gelmeyecekti, bulunduğu yeri söylemek de yönetmelik gereği yasaktı.

Fransa'da mı, diye sordu Mathias sendeleyerek. – Bilgi veremezlerdi... yönetmelik böyle, diye yineledi görevli; zaten kaydedilmemiş bile, diye ekledi büyük defterine göz atarak; gelecek hafta dönecekti, bildikleri bundan ibaret. – Hiç değilse, Mathias'ın onu görmeye geldiğini söyleyebilir miydi?

Oradan geçmekte olan teknisyenlerden biri, ismi yabancı gelmeyince kulak misafiri olmuştu.

Evet, adı Mathias'tı, neden soruyordu? Adını nereden biliyordu?... –Onu tanımıştı, Audrey ondan o kadar çok bahsetmişti ki. Londra'dan döndüğünde, teselli etmek için onu uzun uzun dinlemesi gerekmişti. Yönetmelik de neymiş, dedi Nathan onu uzağa sürüleyerek; Audrey onun arkadaşıydı, kurallar, durum gerektirdiğinde yıkılmak için koyulmuştu... Acele ederse, Mathias onu Champ-de-Mars'da bulabilirdi, orada çekim yapıyordu.

Voltaire Rıhtımı'ndan dönerken taksinin tekerlekleri gıcırdadı.

Kıyı boyunca uzanan yollardan bakıldığında, art arda dizilen köprüler eşi benzeri olmayan bir görüntü sunuyorlardı; sağda Grand Palais'nin mavi camekânları parlıyordu, önünde ise Eyfel Kulesi ışıldıyordu. Paris, gerçekten de dünyanın en güzel şehriydi, uzak kaldıkça daha da güzelleşiyordu.

Saat sekizi geçmişti, taksi, Alma Köprüsü'nün civarında bir tur daha attıktan sonra kaldırımın kenarına park etti.

Mathias ceketini düzeltti, dikiz aynasında saçlarına çekidüzen verdi. Şoför bahşişini cebine koyarken, kusursuz görüldüğünü söyleyerek onu rahatlattı.

XXIII

Audrey röportajını bitirmiş, meslektaşlarıyla sohbet ediyordu. Meydanda onu gördüğünde, olduğu yerde donup kaldı. Yanına gitmek için meydanı koşarak geçti.

Mathias'ın üzerinde şık bir takım vardı; Audrey Mathias'ın ellerine baktı, hafifçe titriyorlardı; kol düğmesi takmayı unutmuş olduğunu gördü.

"Onları nereye koyduğumu hiç bulamam," dedi bileklerine bakarak.

"Çay fincanını yanımda Paris'e getirdim, ama kol düğmelerini almadım."

"Biliyor musun, artık başım dönmüyor."

"Benden ne istiyorsun, Mathias?"

Mathias dosdoğru gözlerinin içine baktı.

"Büyüdüm, bize ikinci bir şans ver."

"İkinci şanslar pek işe yaramaz."

"Evet, biliyorum, ama biz yatıyoruz."

"Anımsıyorum."

"Paris'te yaşarsa, kızımı sevebileceğini hâlâ düşünüyor musun?"

Audrey uzun uzun ona baktıktan sonra elini tuttu ve gülümsedi.

"Gel," dedi, "emin olmak istediğim bir şey var."

Ve Mathias'ı, Eyfel Kulesi'nin en üst katına çıkmak için çekiştirerek koşmaya başladı.

Sonsöz

Sonraki ilkbaharda, Chelsea Çiçek Festivali'nde büyük ödül bir gül kazandı. Gülün adı Yvonne oldu. Old Brompton'daki mezarın üstünde açmaya başladı bile.

*

Yıllar sonra, genç bir adam ve onun en iyi dostu olan genç bir kadın, her zamanki gibi, fırsatını bulunca buluşmuşlardı.

"Özür dilerim, trenim rötar yaptı. Çok bekledin mi?" diye sordu Emily banka otururken.

"Yeni geldim, havaalanına annemi karşılamaya gitmiştim, görevi sona erdi. Hafta sonu onu götüreceğim," dedi Louis. "Oxford'da durum nasıl? Sınavların nasıl geçti?"

"Babam sevinecek, kürsüye çıktım da..."

Parktaki atlıkarıncanın yakınındaki bankta yan yana otururlarken, karşılarına oturan mavi takım elbiseli bir adam ilişti gözlerine. Bir sandalyenin ayağının dibine koca bir çanta koydu ve kızına atlıkarıncaya kadar eşlik etti.

"Ayrılalı altı ay olmuş," dedi Louis.

"En fazla üç ay!" diye yanıtladı Emily.

Emily serçeparmağını uzattı, Louis de aynısını yaptı.

"İddiaya varım!" dedi.

... Mathias, Popinot'nun kim olduğunu hâlâ öğrenemedi.

Teşekkür

Nicole Lattès'e, Leonello Brandolini'ye, Brigitte Lannaud'ya, Emmanuelle Hardouin'e, Antoine Caro'ya, Rose Lantheaume'a, Kerry Glencorse'a, Claudin Guérin'e, Kattrin Hodapp'a, Mark Kessler'e, Anne-Marie Lenfant'a, Élisabeth Villeneuve'e, Sylvie Bardeau'ya, Tine Gerber'a, Marie Dubois'ya, Brigitte Strauss'a, Serge Bovet'ye, Lydie Leroy'a, Aude de Margerie'ye, Joël Renaudat'ya, Arié Sberro'ya ve Robert Laffont Yayınları'nın tüm ekibine,

Pauline Normand'a, Marie-Eve Provost'a
Dominique Farrugia'ya, Vincent Lindon'a, Patrick
Timsit'e

Pauline'e
Raymond ve Danièle Levy'e, Lorraine Levy'e
Philippe Guez'e, o olmasa bu hikâye de olmazdı,

ve
Susanna Lea ve Antoine Audouard'a.